

ספר הזוהר הקדוש פרשת ויזוי
פרשת ויזוי

א ויזוי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה וגו'. אמר רבי יוסי, לבא זמא
בנבואה, במצרים, דיהון בנזיה בכמה גלון, עד הכא ועד עדנא דקין משיזא.
ב ולא מטא לנבואה דויזוי אלא במצרים. והיא מעלייתא, נבואתא מודאנתביאו
(ד"א לא אתנבואו) אתנבואו דכוותה, ולא מטא להו שום איניש מן בני נביאה, אלא הוא
ובמשה. במשה כתיב, (שמות לג) כי לא יראני האדם וזוי. ביעקב כתיב, ויזוי יעקב. ויזוי,
נבואתה דנזוזתא מאספקלריאה (מאירתא) דנהרא.
ג בעי למימר (זפן ההוא הוה בעיניה) נבואן דגלותא דערען לבנזיה בארעא
דכנען ובכל ארעא דאתותב בה. מארעא דמצרים הוה תביר לביה. דכתיב, (בראשית מב)
כי יש שער במצרים.
ד ועל דא מטא, ויזוי יעקב במצרים, ולא הוה זודי. (סי א') כי בארעא (דף ריב
ע"א) הוה ספיקן דעמין, ספרין דכורסי יקרא. ולא מטא להון שום איניש, לא מן עקאה ולא
מן תתאה, אלא זוי. ורזא דא, כי לא יראני האדם וזוי.
ה כמה הוא רזא עקאה בדא קרא, ואנן זוברייא תמיהין עלייהו, על ויזוי דדכיר
עמיה יעקב. הוה ליה למימר קמי ישראל. ישראל מנן, דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל לה'
ראשית וגו'. (שמות ד) בני בכורי ישראל. רבי אלקעזר בריה דרבי שמעון אמר, וכי לא אמר
קרא, (בראשית כה) וימכר את בכורתו ליעקב.
ו אמר רבי שמעון אביה, בעידנא דהוה ישראל קשיטין וזכאין ועבדין זכו, ולא הוה
רתייתן ישראל, אלא יעקב לזוודיה. בדין טבאן דעבדין, הוה למעבד להו טבאן סגיאין דא
בדא.
ז מדרזבו, ואתגליאו על זווביהון, ועל עובדיהון בישין, לא הוה סבלין יתיה, דלא
יהוין לעלבא, בקושטא על זווביהון. ועל דא אתי מכללתא דרוזמי ודינא לזווד, ישראל,
ויהבית (וישראל יתיה) יתהון בארעא גלותהון.
זז יאות בעי ברי, אבל איניש במסתכל וינדע יתיה, יעקב דמתקף עם ויזוי, קדש.
ועל דנא רזא אמרין, יעקב בוזר יתיה ספירא בכורסי יקרא.
ט רבי שמעון פתוז ואמר, (ישעיה נז) ואת דכא ושפל רוזן להנזיות רוזן שפלים
ולנהנזיות לב נדכאים. לב נדכאים, דא יעקב. כמא דאת אמר, תוזוז מן דרזא נזוזיתת עלוהי
נביאין ברקאן במצרים.
י תנא אמר רבי אבא, לבא זמא, דיעקב דהוה במצרים לית נבואתיה מעליותא.
(ס"א דארעא סגיא) ארעא סגיא.
יא תא וזוי, לא זכי לברה לזוד מבנזיה, ולא הוה בידיה רוזא לברה אלא
במצרים, כד בריך יתהון כל זוד וזוד ברזא. ורזא (בראשית מב) וירא יעקב כי יש שער

בְּמַצְרִים וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְבָנָיו לָמוּת תִּתְּרֹאוּ. תָּא זִוְי, דְּלֹא אִיתִייהִיבַת גְּבוּאָתָא, אֱלָא לְתַבִּירִי לָבָא. כְּמָא דְּאֵת אֲמַר, (בְּרֵאשִׁית מ"ב) רְדוּ שְׂמָה וְשִׁבְרוּ לָנוּ מִשָּׁם וְזִוְיָהּ וְלֹא גְמוּת.

יב אֲמַר רַבִּי יוֹסִי, תַּזְזוּת כְּרִסִּי יִקְרָא קְדִישָׁא, יַעֲקֹב סְפִיר, דְּאִיהִי מְכִילְתָּא דְּדִינָא לְסִטְרִיהּ, אֵתָא אֲמַר, (בְּרֵאשִׁית ל"ב) לֹא יַעֲקֹב יֹאמַר עוֹד שְׂמָךְ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל כִּי שְׂרִית עִם אֱלֹהִים וְעִם אֲנָשִׁים וְתוֹכֵל. אֵת מִשְׁכּוֹז דְּיַעֲקֹב זִוְא לְסִטְרִיהּ מְכִילְתָּא דְּדִינָא, וַיִּזְרוּ לוֹ הַשְׂמֵשׁ כַּאֲשֶׁר עָבַר אֶת פְּנֹאֵל וְגו', וְרָא דְּמִלָּה (יְרֵמִיָּה ו') אוּי לָנוּ כִּי פָּגַהּ הַיּוֹם כִּי יָצִטוּ צֻלְלֵי עָרֵב.

יג רַבִּי שְׁמַעוֹן אֲמַר, כִּד אֲתַגְלִיאוּ מִן יְרוּשָׁלַם, וְאַעֲדִיאוּ תַדִּירָא, וְסָאִיב מִסְנָאָה יֵת הַיִּכְלָא. בְּעַדְנָא הָהִיא לֹא סוּבְלַת מַלְכוּתָא לְיִשְׂרָאֵל עַל זִוְבִיהוֹן, אֱלָא יִשְׂרָאֵל. בְּגִין דְּהִיא מִתְרִי גִיסָא, רוֹזְמִי וְדִינָא.

יד וּמִלָּה דְּלֹא יַעֲקֹב יֹאמַר עוֹד שְׂמָךְ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל, כִּד אֲתַפְרִישׁ בְּסִטְרִיהּ. יִשְׂרָאֵל יַעֲקֹב עֲלָאָה דָּא מִן דָּא, וּבְגִינְהוֹן הָהּ זִוְטֵרָא דְּמִשְׁנָה גְּלִיפָא מִתְרִין סִטְרוֹי מִשְׁבִּיחַ קְדִישָׁא, זִוֹד רוֹזְמִי בְּדִינָא, וְזִוֹד דִּינָא בְּדִינָא.

טו וְרָא (בַּמִּדְבָּר כ"ג) לֹא הָבִיט אֲנִי בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עִמָּל בְּיִשְׂרָאֵל, מִדְּאֲנִי בְּגִלְתָּא, דְּזִוְיָקֵן בִּין שְׁנָאִי, וְאַסְתְּלִיקַת מִטְרוּנִיתָא מִן מַלְכָּא, וְאַתְרוּזִיקַת מַנְיָה, הוּא יִשְׂרָאֵל שְׂכִינְתָּא בְּיַעֲקֹב וּפְרִקִינָא. וְרָא (יִשְׁעִיָּה מ"ה) כִּד אֲמַר ה' מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ ה' צְבָאוֹת. וַיִּזְוִי זִוִי, (יִשְׁעִיָּה ס') כִּד אֲמַר ה' הַשְׂמִים כְּסֵאִי וְהָאֲרֵץ הָדוֹם רַגְלִי.

טז בְּגִין עֲלָאָה, שְׁתִּי רַגְלִי זִוִי, לִי רַבְתָּא, י' לִזֵּוּ יַעֲרִיתָא, זִו לְתִיו, ו' לִי, ו' לְד', הָדָא הוּא דְּנִפְיק מִעֲלָאָה.

יז תַּזְזוּת כְּרִסִּיהּ יִקְרָא, מֵאֲבָן טָבָא בְּאֲרֵץ מִצְרַיִם. הֵינֵו דְּכִתִּיב, (יִשְׁעִיָּה י"ט) וְנָגַף ה' אֶת מִצְרַיִם וְגו', י"ב פְּרִישָׁא. (יִשְׁעִיָּה כו') כִּי טַל אִוְרוֹת טַלָּךְ א' בְּגִין פְּרִישָׁא.

יז וּבְגִין דָּא מִתְזַלֵּף כְּזוּדָא, ב' פְּרִישָׁא גְּלוּתָא, א' פְּרִישָׁא קְדָמִיתָא. תָּא זִוְי, מֵאִי דְּכִתִּיב, (יִשְׁעִיָּה ב') בֵּית יַעֲקֹב לָכֹו וְגִלְכָּהּ בְּאוֹר ה', בְּגִלְתָּא, אֲתִוּוֹן דְּאַתְגְּזֹר עֲלִיהוֹן, עַל זִוְבִיהוֹן, בְּקוּשְׁטָא בְּדִינָא הוּו, בְּאוֹרִיתָא תַקְנִיתָא, וְתַפְקוֹן מִן זִוְבֵרָא טִינָא, דְּהִיא גְּלוּתָא, וְתַהֲכוּ לְנִהָרָא דִּי.

יט א' רְצוֹנוֹ לִזְמַר בְּאֲרֵץ, אֲתַצְפִּי אֲתָא בְּתִיגְנָא דְּסִיפְרָא דְּאוֹרִיתָא. וְאַנָּה אֲתַפְלִיג בְּאֲרֵץ, בְּאֲרֵץ אֵת מִשְׁכּוֹז בְּתִיגְנָא דְּסִיפְרָא דְּאוֹרִיתָא, רִ"ן מִתְלַפִּין כְּזוּדָא גְּלוּתָא. מֵאִי גְּלוּתָא דְּמִצְרַאִי. אַרְבַּע (דָּף רִיב ע"ב) מָאָה שְׁנִין הָהּ אֲמַר לְאַבְרָהָם, דִּיהָ גְּלוּתָא לְבָנוֹהִי בְּמִצְרַאִי, וְכִי הָיִית מְנִיתָא יִתְהוֹן, מֵאֲתָן וְתִשְׁעִין שְׁנִין הוּו.

כ תָּא זִוְי, וַיָּמָת יוֹסֵף בֶּן מָאָה וְעֶשְׂרִי שָׁנִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתוֹז וְאֲמַר, (יִשְׁעִיָּה ו') הֲגַהּ הַעֲלָמָה הָרָה וַיִּזְכְּדָת בֶּן וְקִרְאָת שְׁמוֹ עֲמֻנָאֵל, עֲדוּי וְלִידָה, דְּאַתְמָלִי לְגִלְוָאֵן וְעִקְתָּן סִגְיָאֵן וְעִדָּן בִּישִׁין. וְאַף עַל גַּב דְּהִיוּ בְּאֵלִין, מִטְרוּנִיתָא אֲוִדְעֻשְׁתָּ וְאַתְרוּזִיקַת מִן בְּעִלָּה, תְּהָא עֲמֻנָא בְּגִלְתָּא, בֶּן מָאָה וְעֶשְׂרִי הָהּ גְּלוּפָא דְּאַתְסוֹסָף, יִתְרַעִי לְמִיבַר וְהָהּ עָבַר מִן גְּלוּתָא מָאָה וְעֶשְׂרִי שְׁנִין, וּמֵאֲתָן וְתִשְׁעִין, הוּו אַרְבַּע מָאָה שְׁנִין, וְלֹא אֲתַמְנִי גְּלוּתָא דְּיַעֲקֹב, אֱלָא מִדְּבִית יוֹסֵף, (וְהֵינֵו דָּא עַל גַּבִּי דָּא דְּאֲמַר וּמַעַת הוֹסֵר הַתְּמִיד וְלִתְת שְׁקוּץ שׁוּמֹם וְגו').

כא ויהי ימי יעקב שני זויי שבע שנים וארבעים ומאת שנה, הכא רוא בגלותא
במניינא, תקונתא יהון בנייא דאתגליון במכילתא דדינא תלתא גליון. קדמא דמזראי,
דאתמתל בשבע שנים. רבי זוייא פתוז ואמר, (שיר השירים ב) השבעתי אתכם בגות ירושלם
בצבאות או באילות וגו'.

כב רבי שמעון אמר מהכא, (ירמיה לא) מרוזוק ה' נראה לי ואהבת עולם
אהבתיה וגו'. הכא רוא בגלותא תקונתא יהון בגוהי דישראל. משתרי גלויא ויתרעי למימר,
יהון בניא קדישא דאתגליון על זוביהון בדינא, שנים סגיאין יהא. (ויקרא כו) שבע
כזוטאתיכם, (בראשית ד) כי שבעתים יוקם קין, בגלותא קדמא דמזראי, דהיא זעירא.

כג תניינא, גלותא דשופטים, דאתמתל לארבעים שנים, בשבע דאינהו סגיא
מניה.

כד תליתאי, גלותא דאנן ביה אריכא, דאתמתל למאה שנים, לארבעין והיינו דא
על גבי עלאה דאמר (דניאל יב) ובעת הוסר התביד וקלתת שקוץ שומם וגו'.

כה ויקרבו ימי ישראל למות. רבי זוקיה אמר, זומא דא עקתא דגלותא דהוה
ערען לבגוהי, קריבא אנפשיה ודזיקת לממות, לא אשתאר זוי, כד הוה גוהית מדרגין, בדיל
זוביהון דישראל, לא גוהית עמהון בגלותא, ופאה זולקהון, דאי לא גוהית עמהון בגלותא,
אשתארן ביני עממיא, ואת אמרת (ישעיה ג) מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה. ואין
עונה, דא ישראל, באתי ואין איש, דא שכינה. הקצור קצרה ידי מפדות ואם אין בי כוז
להציל הן בעצמתי אנוריב ים אשים נהרות מדבר. קודשא בריך הוא יהב זולקא לישראל
דלא ישלוט רברבנא אזורא בהון. גוהיתו לגלותא, שכינתא עמהון והוא רוזיק במטרונתא:

כו ויקרא לבגו ליוסף ואמר לו אם נא מצאתי זון בעיניך, זוקר ית בגוהי כלהון,
ואמר להון, עקתן סגיאין, בישין רברבין, זומית למיעל לבריכון אשכונן רוזמי עלאי.

כז ואי אתון בעאן למיפק מכל עקתא, קיימו לי, והבו בינא רבון עלבא ותעבדון
קשוט ודינא, ותהוי כאבהתכון, ופקידי בכל דר ודר דייתי בתריכון, ואי אתון בעאן למעבד
הכי, תפקון מכל עקתא דייתי עליכון.

כח רבי שמעון אמר, (עמוס ה) והציגו בשער משפט אולי יזנון ה' אלהי צבאות
שארית יוסף. (דאתקריאו בגוהי ישראל כלהון יוסף).

כט ואי תעבדון הכי, לא תקברון זוד מן ברי, אלא אתי תתובון לארעכון
בשלבא.

ל הלא הוא דכתיב, (בראשית כד) שים נא ידך תנות ירכי, מהו ידך. פתוז ואמר,
(תהלים מה) זוגור זורבך על ירך גבור הודך והדרך, סיפא דקאי בה זוסד ואמת, תרין
ספירן ספירן, ולא שפקין דא לדא. ועל דא אמר, (תהלים פט) זוסד ואמת יקדמו פניה,
(איכה ד) פני ה' זולקם. ואי הו טבאן בגוהי, ועבדו מה דקיימו, לא מית זוד במגיהו
במזראי, דכל טב וטב דזור שמא דאלהא על אינשא, לא הוי אלא על דיהון טבין. ואי
לא, לא. כמה דאמר דוד, (מלכים א ב) למען יקים ה' את דברו אשר דבר עלי לאמר אם
ישמרו בגיה את דרכם ללכת לפני באמת. ואי לא, לא (מיייתי ברכאן דאמר עליהון).

לא תא וזוי, כמיה הוא עדיף רוזא דאבא מרוזא דברא. דרוזא דאבא הוא רוזא דברא, רוזא מרוזא סלקא. ואי סייעת אוירא אוזרא ברוזא, לא נפיק שלים. (דף ריג ע"א) דהא זוסיר הוא בהאי אוירא. והיינו (ירמיה ב) פרה למד מדבר באות נפשה שאפה רוז.

לב תנא, (ויקרא ע"ה ע"ב, ע"ש כי שם בא כל הענין בשלמותו) רב המנונא סבא אול לקפוטקייא, עאל לקמיהו רב זיסא סבא. אמר ליה, במאי עסקיתו. ווי ליה, ווי לנפשיה. אי אשתכלף רוזא דמסאבא דאשתכוז עמיה ואורית ליה לבריה. והאי איהו דקודשא בריך הוא לית ליה זולקא. שביק ליה זולקא שביק ליה לשיצאה ליה לעלמא דאתי. אמר ליה, מנא לך הא. אמר ליה, הכא אולפנא, דהאי ירותא בישתא, אוזסנין (אוזרי מות עו ע"א) פלהו בנזי אי לא יתובון, דהא לית מלה קיימא קמי תשובה. ואנא הכי אולפנא, דהא אסוותא דא יתבו לי זמנא זודא, דהוינא רשים באנפי, ויומא זוד הוינא אויל בארוזא וערענא בוזד זכאה, ועל ידי אתעבר מנאי ההוא רשימא. אמר ליה מזה שומר, אמר ליה אלעזר, וקרינא ליה אלעזר אוזרא, אמר ליה בריך רוזמנא דזומינא לך, זכאה זולקא בעלמא דין, ובעלמא דאתי:

לג ויאמר השבעה לי וגו'. רבי זוקיה פתח ואמר, (ישעיה סב) גשבע ה' בימינו ובזרוע עזו, קיים קודשא בריך הוא דיפוק לישראל מן גלותא דלהון, ודא קיים להון, קיים, דלא ישפוק לון בארע שנאיהון.

לד (בראשית לב) ויאמר שלזוני כי עלה השזור ויאמר לא אשלזוף כי אם ברכתני. מאן ברכתני. יהב לון גלותא, וקיים לון דיפקון מניה.

לה תנא, זמין קודשא בריך הוא לבריהון דישראל, דיהון כל זוד וזוד תוזות פרסיה, ויהון מעלין מכל עלאי, בגין דא תשכוז וא"ו אריכא. קיים קודשא בריך הוא לשלמותא דו' דר"א ובגין שתא וישתוזו ישראל על ראש המטה. סגיד ישראל דליתי משיזא בסוף מנינא דא, ותשרי שכינתא עמהון.

לו ויהי אזור הדברים האלה ויאמר ליוסף הגה אביר זולת וגו': מתניתין, אמר רבי זוקיה, לא אתא קרא לאשמועינן דעבד, אלא אתא קרא לאתניא מזה דיהוי בסוף גלותא, כל אלן לסוף מנינא דאתמני. עבי למימר דייטי משיזא, ויימא ליה אבור דבשמיא בהיל לסבר אפר, ספין לקצא דמשיזא. יהא רענא מן אלהא דשימא, דיסב בריה דאסגיא בגלותא, ומדאתנשיאו בהו, הנשי יתהון קודשא בריך הוא בזווייהון בקושטא.

לז כד אתא רבי אבא אמר, לאו לדרשא קא אתינא, וזשוב רזא דמלתא (בראשית ל) יוסף ה' לי בן אזור, בדפרישנא לעיל, האי שמיא קדישא ביוסף, יהו' יאמר, הא אבור מארי עלמא, דאתי למעבד טבא לבריה, דיפקון מן גלותא דלהון. ואי את לא רעי בקושטא, רבועא ידוד אזור יעבד יתה, וידעי דתיתוב מטרוניתא לאתרא.

לז דאבהתנא אינון רתיכין דלעילא, (בראשית יז) ויעל אלהים מעל אברהם, אבהן שוקי עלמא, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב זוסד לאברהם, תנא דייטי משיזא.

לט רבי יוסי פתחו ואמר, (זכריה ד) והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור. רוצה למימר, תרין מערעין בישין דאתן לבנוהי למהוי בגלותא בארע שגאיהון, ולא יסתכי בהון, כמה שגין סגיאין, על זוביהון בקושטא, הכי יגזו יתהון בארע שגאיהון. ויסב בגייהו דארע להון בישין אלין, וידבר להון לארע טב כפירושא דקרא.

מ והנה תרי רבבין סגיאין מעלייאן הנה מטרקן תזוזת כרסי יקרא, דאפטרופא דישראל מכילתא זומישא, בדיל דיהון בגלותא כל עדנא הדין, וארע דגשי יתהון בארע שגאיהון.

מא והוא תרין מכילתן, בתרין ספין, נפק זודא ומליל לקבל רבון עלמא, ויהיב ליה רשו דימלל כל מאן דבעי, וזוי בישראל מן גיסא זודא למגזר בהון בישראל, דיפקון מן גלותא, בדין אבהתהון. ומן גיסא אזורינא, רעא למגזר עליהון, בדיל זוביהון, דאמרו עליהו בישא סגא. הא ד' מכילתן, ולא הנה בהון מכילתא זומישא אפטרופא דישראל, ומלילו כל דרעו.

מב (דף ריג ע"ב) עד דמטא לוותהון מכילתא זומישא, והנה בכרסי יקרא מן שגא קדישא, ואמר על בנוהי דישראל טב, ולא הו רתין תרין מכילתן קמייתא למללא קמיה, בדין מכילתא זומישא דאתמתל כלילא, ונפק לנהורא דלהון. ועל דא פתחו, והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור.

מג תנינא (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה, והתם אמר וזשך על פני תהום, וקשיא דידיה אדידיה. אתא רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, ואמר ליה אבא מארי, מאי דא. אמר ליה, מבראשית עד ו' דורות ברא ידו'ד אחד, צבי למימר, ו' דשמייה, יהב ביה רוזן זכמה, עד הכא לא הנה מנדע מהו זשך. קם רבי אלעזר ונשק ידוי דאבוי.

מד קם רבי אבא ושאל, מאי זשך. אסתתרו זובריא ולא מטו מאי דשאלו, עבדו עובדא, ומטא קלא מן קדם רבון עלמא, בהאי קרא, (איוב י) ארץ עיפתה וגו' צלמות ולא סדרים, ותופע כמו אופל, גיהנם מקמי דאתברי עלמא, הנה גניז לרשיעיא, ווי להון לזוייביא, דיהון כד יעביד אלהא ית אלין, (ישעיה ס) כי הנה הוזהר יבסה ארץ וערפל לאומים ועליה יזרו יי וכבודו עליה יראה. זכאה זולקהון דישראל, דקודשא בריך הוא לא ברא להון דא, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שני אלהיו:

מה ויגד ליעקב ויאמר הנה בנה יוסף בא אליה. רבי יוסי אמר, מלאכא הוא, דהנה עתיד למימר טב על בני ישראל, כד יתיבון לקודשא בריך הוא, בכל עקתהון, כד ייתי קצא דמשיחא, בכל עקתא דתיתי עליהון, ימרון למכילתא בריך אתי לותה, ויתפרקון טבאי.

מו זכאה זולקהון דישראל, דאתקריאו בגוי דקודשא בריך הוא, דאינון במלאכיא, (איוב לז) ויריעו כל בני אלהים, הוי"ה מאי.

מוז תא וזוי, בעין שקרא קודשא ברין הוא ליעקב א"ל, את בעלאה, ואנא אהא
בתתאה, (נ"א את תהא בתתאה, ואנא אהא אלהא בעלאה), מאי קא בייירי. (בראשית יז)
ויעל אלהים מעל אברהם, אבהתן אינן רתיכאן דקודשא ברין הוא. תנא, (מכאן ז) תתן
אמת ליעקב וחסד לאברהם, הא תרין ספירן, בתרין רתיכון, רברבן עלאין.

מוז תליתאה יצוק, מאי (בראשית לא) וישבע יעקב בפנוד אביו יצוק. ובגין פנוד
יצוק דהוה ספירה, וקודשא ברין הוא דהוא כרסי יקרא רתיכא עלאה, וספירה ד'יצוק
היא מעלאה, מפרשא יתיר מכל ספירן דאבהתא, הדא הוא דכתיב וישבע יעקב בפנוד
אביו יצוק.

מוט רבי אבא פתוז ואמר, (בראשית לא) אלהי אברהם ואלהי נזור וישפטו בינינו
אלהי אביהם, וישבע יעקב בפנוד אביו יצוק, מהאי קרא אתי יכיל למנדע דא.

ז ויתנזוק ישראל וישב על המטה, ורזא דקרא, (דניאל יב) בעת ההיא יעמוד
מיכאל השר הגדול העומד על בני עמך והיתה עת צרה. רבי שמעון אמר, דא גבורת ידא
דמיכאל רברבא. וישב על המטה, כמה ליה הוה מקדמות דנא סגיד. לבאן הוה סגיד, סגיד
לערסא, הוה ערסא פתינזא מניה. למהולקתא הוה סגיד, דהא הוה נזביכא מניה.

נא (מלאכי ב) כי וכל יהודה קדש ה' אשר אהב ובעל בת אל זכר, כד אסתלק
זויה מניה על זווביהון, לא הוה ליה למיקם קמיה, ואתרכת מטרוניתא מן מלכא, בדיל
דלא יכלא לשבקא לה לברהא בין עמין למקטלהון, והוה בארעא קדישא הוא, בהא דיהון
עמין נזכראין מן עמיה. צבי למימר, עאל שכינתא ביניהון בגלותא, ועדנא דלא הוה
בארעא, והיא בארע עממין, בזיוא ד'ישראל, אסתמרו עממין די בסורגיהון.

נב תנא, אמר רבי יוסי, תרין רברבין הוו תזוזות כרסי יקרא קדישא, והא
בשמייה זוד מאני בערסא, דהוה שדי אגוניה דהיכלא. והא אנן בגלותא, לא אשתאר ביננא
אלא דא דביני דזיניה, והוא זותוף מן שמייה דקודשא ברין הוא.

נג הדא הוא דכתיב, (שמות כג) הנה אנכי שולח מלכא לפניה לשמרה וגו', לא
למלכא הכי, אלא בעלמא דאתי, כד פרישנא בסטרין והוא צורין בארזא, אנא שרינא
שכינתא ביניכון למאריהון בגלותא והיא נטרת יתכון, עד (דף ריד ע"א) דתיתי יתכון
לארעכון, כמה דהויתון מקדמות דנא. אשר הכינותי, מותבן מקדמות דנא.

נד דא שכינתא מן מטרון. ואתרכת מטרוניתא מן מלכא, עד דתיתוב
לאברהא, ורזא (דברים ג) כי רק עוג מלך הבשן נשאר מיתר הרפאים הנה ערשו ערש
ברוך הלא הוא ברפת בני עמון, כדפרישנא באתריה.

נה וארזא, דאתמתל לגלותא, נטר יתהון בגלותא, על עקתא דתתי עליכון, עד
דייתי ויעול יתכון לארעא, דקיים לאבהתכון דאתגטרות.

זו רברבא תננא הוא, דהוא תזוזות כרסי קדישא, דשרי בגויה דהיכלא הוא
נזריאל. דהא רברבא ד'ישראל דאתמני עליהון, בכל עידן דהוה מטרוניתא עם מלכא, הוה
נפיק ועאל קדמיהון, מטרון. והוא, קביל פולוניהון לקב"ה, כנורא. כד אתבטיל נזרא
ואתגליאו, אסתלק זויה, ואסתלקא מטרוניתא מן מלכא.

נז רבי שמעון פתחו ואמר (רות ג) ליני הלילה והיה בבקר אם יגאלך טוב יגאל, אמר רבי יוסי, שליט רזומי על דינא. (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב, טוב ואור שוין, דהוא מבועי דנזולין, דנפק מנהון ימא ונזולא דבעלמא.

נז תנא אמר רבי שמעון, זמנא זדא סליקנא ונזיתנא לאנהרא במבועי דנזולין, וסליק בתראי רבי אבא. אמר לי, במאי עסקיתו. אמרית ליה, בהאי קרא (קהלת א) דכל הנזולים הולכים אל הים והים איננו מלא. מווייה אתבריו כל רברבייא דמן עלמא, ומן ווייה אתנביעו כל נזולייא, נזולייא הו אינן להאי קרא, דמאיכי בהאי גלותא, דהא וזשוכא כמופלא, וזבתא דאמא עביר להו, ואי לאו, נזולא עביר ברתיה. רברבא תניננא הוא, הוא תזוזת קדישא, דגני אגנים דהיכלא. דהא רברבא דישראל דאתמני עליהון, בכל עידן דהות מטרוניתא עם מלכא, הוה נפיק ועאל קדמיהון מטרוין. והוא קביל פולחנהון לקודשא בריך הוא כנורא. כד אתבטיל נורא ואתגליא, אסתלק זיוה, ואסתלקא מטרוניתא מן מלכא. הא לא הוה שלים עד דייטי גיסא אזורא, דלא הוה בגלותא מנינא.

נט ושמעון דאתקריאת יד, היא מבועא לכלא, ותשכוז יד הוי"ה, (ישעיה נט) הן לא קצרת יד הוי"ה, דלא אדכר ידא אלא בשמא דזוד.

ס אתא רבי אלעזר, ושאל לרבי שמעון אבוי, ובכה ואמר ליה, גלי לי האי רזא אבא מארי. אמר ליה בהאי קרא אתגלי לך, (שמות יז) כי יד על פס יה מלחמה לני, פס בגין הוי"ה, שליט רזומי על דינא. צבי למימר, יהא רענא דיהא לעלמא באתר גבורת, יד יי רבתא קרבא דהות במצרים, ואי לאו הוה בדינא.

סא וכד ייתי משיוזא, ייתי בוזדתו בידיא רבתא, ויזוז קרבא בעמלק. (שמות יז) בוזזק יד הוציאך ה' ממצרים, וכד ייתי שמא דיד בתוקפא ידא לזוודיה, הוא בעידנא, דיגיון קרבא בעמלק, ליתי משיוזא. רבי אלעזר מסייע, (זכריה יד) ויצא יי ונלחם בגוים ההם כיום הלחמו ביום קרב. כ"ס בגין ידו"ד.

סב תא וזוי, כמה היא ידא רבתא דלא מטא להאי ידא עלאה, לאבהן רברבא לא אגנים. ובדא ידא נפקו ממצרים, בגין דמשוין שוין, מני ד' לד', שוין דא דרע, שמא דידא רבתא, דיפוק מן אינן שוין באתותהון דמניניהון כמניניהון, דקבלא תרין יד, תרין.

סג כיצד לא אתמנעו דא מן דא, ולא שוין. אתפרש תרין אלין בריך הוא דבאתותהון יד סייעאן בענינא, תרין לא בעיניהון מתפרש. מאלין אתבריו שמיא וארעא ודעמיה. (דף ריד ע"ב)

(בעגול העליון) י' לי, ד' לד'.

(בעגול ב' שבתוך העליון בימין העגול) י' לי, ו' לו' לד' ד'. (ובשמאלו) לד' ד', כל' ל', ל' לת' ת'. (בעגול ג' שבתוך הב' בימין העגול) ד' לד' ל' כל' לת' ת'. (ובשמאלו) כל' ל', ל' לו' מ', לד' ד', ל' לת' ת', לו' ו'.

(במרכז אלו העגולים) ו' למעלה, (ומתחתיו) י"ה י"ה (ומתחתיהם) ש"ד, (ומתחתיו) מרכבה דאבהן ישראל.

ואינון ספירא קדמאה: דהיא כתר א עלאה. תנינא: בכל מקום עיני ה' צופות רעים וטובים. תליתאה: הם מסייעתן לשמא זוד ו' דעבד כמה אתון בארעא דמצרים.

סד ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה אלי בלון בארץ כנען. רבי אבא אמר, לון דא ירושלם עלאה, דאשראה שכינתא בינהא. אמר יעקב עלאה לתתא, הב לי ברכתא דהוא בעי, לאנפיש יתכון אנא, ולמיתן ית ארעא לבניכון. לון זו ירושלם עלאה, קודשא בריך הוא, הב רברבא דהוין ברכה דא על ידיה, בארעא רבייא, אבל ברא, לארעא אזורא, לא יהא ברכתא.

סה רבי אלעזר פתון ואמר, (משלי כז) מברך רעהו בקול גדול בפקר השכם קללה תזשכ לו, קודשא בריך הוא קרא לישראל אזנים ורעים. מאי ברכתא יהב לון, דיהון האי עמא דכין תזוזת ידיה, ולמהוי עליהון גטיר.

סו וכאן זולקהון דהאי עמא דכין, דהוא עליהון, דאקרי בנים זוביבים יתיר מעלאת, כתיב, (דברים ד) בנים אתם לה, כלא בדיל דא. מאי הוא, בדיל דאשתלים שמא בזוזתמא דלהון, דאינון גזירין.

סז תא וזוי, באנפוי דאינשא שמא דקודשא בריך הוא, וזוסרא יוד מניה, וכל אשתלים. אתא אברהם וזוזב לקודשא בריך הוא, ואמר ליה בך אשתלים שמא, ואתגזר, ואשתלים שמא ביו"ד דמילה. באנפוי דאנשא שייך דשד"י, וד', וזוסר יוד, אשתלים ביו"ד דמילה, וכדין אקרון בנים לה, בגין קדישין.

סח וכד מסאבין ליה להאי את קיימא קדישא, ועאיל ליה לרשו אזורא, סליק מניה האי קדושא דזוזתמא, והוא כמה דזורים עלמא, וסאיב זוזתמא, דאשתלים ביה שמא דקודשא בריך הוא, והא הוא זורים עלמא.

סט רבי אבא הוה אזיל מקפוטקיא, והוה עמיה רבי יוסי. עד דהוה אזיל, זזמו זוד בר נש דהוה אתי, ורשימא זוד באנפוי, אבל ווי לון לזייבא, דימותון בלא תשובה, דלא יעדי מניה רשימא, לא בעלמא דין, ולא בעלמא דאתי:

ע ויאמר אלי הנני מפרך והרביתיה. רבי אבא פתון ואמר, האי קרא (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יזורו. וכי אינש דאמר טב לבר נש כותיה. אי לא ישלים מה דאמר, אפודי מתביישן, על אונת כמה וכמה מן עלאי לבר נש, דאי לא מייטי כל טב דאמר על בזה, אנפודי מתביישן.

עא אמר קודשא בריך הוא ליה, אנא ישראל עלאה, דאנא מפשינה ואסגנה. האי ברכתא דיהיב לי, ואתן ית ארעא הדא לבריכון, לא הוה בארעא, לא הוה עמהון. כד ייתי קיצא דמשיחא וישתלים, אמר קודשא בריך הוא, לא עתה יבוש יעקב, כען (לא) אנפוי דיעקב דלעילא, לא מתביישן מדהאמר להון אתן, ארי עד כען לא הוה בידיה, והוה אנפודי מתביישן, כען דיליה מסתייע מן קדם מארי שמיא וארעא.

עב כמה דאמרינן, אגוזא דעמלק, כד ישתלים קיצא, לא יהא אלא בתקוף ידא, כמה דהוית ביום קרב, ויצא ה' וגלזום בגוים ההם, דידיה וכלא אזורא:

עג ועתה שני בניה הנולדים לך, דא ישראל לתתא, דאתריהון בגלותא, בני קודשא בריך הוא, דאתילידו ביני עממיא. תנא אמר רבי יוסי, ישראל כד יהון בארעא קדישא ד'ישראל, דר בארעא, כד ייתי משיוזא, יהון עם אווהון דילון בתריהון. דלא אתקרי גלות, אלא למאן דאיהו דר בארעא נוכראה, אינון אתקריין גליין. (ויקרא כו)

עד וזכרתי את בריתי יעקב, וא"ו יתירה, תיתי וא"ו דאסתלקת כד אתזריב ביתא, ותהא סיועא ליעקב, כד יהא דא, ויהא לברא קדישא ארעא אוזסנת עלם, ויהון בגוהי בארעהון, דדארו מקדמת דנא בארעהון, זכאה וזולקהון.

עה כען בריא, דהוה ערען להון, תהון אולין רברבין דאתגליאו מן לבר לארעא ואתנשיאו, ואנפישו. ויימא יעקב עלאה לתתא, ברי דילך דאינון לבר לארעא דאתילידו בגלותא, בכל ארעא וארעא, עד דאנא איעול למצראי, ואעביד להון דינא (דף רטו ע"א) על וזוביהון, לאו אנא מסקית ברה, דאתבריו בגלותא, לבר לארעא בארעא רוזיקא. ואף על גב דאינון סגיאין, ואתנשיאו, דילי אינון. כד וזיתי דא גלותא דלהון, ואסיתי לכיביהון, ושומעית קליהון. ראובן, (בראשית כט) כי ראה ה' את עמי. שמעון, כי שמע ה' כי שנואה אנכי, וזשיב בלבר, כאילו יהוין קדמי אינון, ומדנתוב ממצראי, מלמעבד דינא, נסיק יתהון מארע גלותא.

עו רבי אבא אמר, מהכא (ישעיה סו) והביאו את כל אוזיכם מכל הגוים מנוזה לה. צבי למימר, כד יהא קודשא בריך הוא בדינא במצראי, בעדנא ההיא ייתון כל עממיא מנוזה, כד שמעו שמועה דקודשא בריך הוא, היינו (ישעיה ב) ונזירו אליו כל הגוים.

עז תנא, אמר רבי שמעון, עתיד קודשא בריך הוא למיעבד לכול זכאה וזכאה, וזופה בירושלם, (ירמיה טז) קול ששון וקול שמונה קול זותן וקול פלה, כד תיתוב מטרונתא למלכא, ועביד לה ארוסין, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צאננה וראננה וגו' ביום וזתונתו וביום שמונת לבו. ביום וזתונתו זה מתן תורה, וביום שמונת לבו זה בגין בית המקדש, שיבנה במהרה בימינו.

עז ובולדתה אשר הולדת אוזריהם לך יהיו, דא ישראל לתתא, לאבהון דאינון רתיבין, תהא שמהתהון ברזא דאתילידו לבתר דנן, על שמא דאוזיהון יהון מקריבין באוזסנא דלהון.

עט תנא, אמר רבי שמעון, ובולדתה, דא ירושלם דלתתא, (ויקרא יז) מולדת בית בפרשת עריות, ירושלם לתתא, גוברין דאתילידו דא ירושלם, בתר דנא, דיתובון עלמא למארי שמיא בירושלם, כד גירין לא אתקרון אלא על שמהן, דהוא בר ישראל, ולא יתקרון כד אבהתהון, גירא מקפוטקיא, אלא בהא ישראל.

פ לך יהיו, צבי למימר, על שביהון ד'ישראל יתקרון, על שם אוזיהון יקראו בגזולתם, וכד תבו לא יתוססון אלן עם ישראל בארעא, ויסב כל שבטא ושבטא, דידיה וגוברין מנהון, כל וזדא לפום מגיניה.

פא ואני בבאי מפדן מתה עלי רזל בדרך וגו', רבי אבא פתוז, (ירמיה לא) כה אמר ה' קול ברמה נשמע וגו', מה כתיב בתריה, כה אמר ה' מגיעי קולך מבכי ועיניך

מדמעה כי יש שְׂכַר לַפְעוּלְתָּהּ וְגו' וְשָׂבוּ בָנִים לְגִבּוֹלָם, לֹא אָמַר וַיֵּשׁוּבוּ, אֲלָא וְשָׂבוּ, כְּבָר שָׂבוּ.

פב תא זוזי, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּשִׁיעָתָא דִּיהָא דִּינָא עַל טוֹרָא, תַּתְּעֵטֵר מִטְרוֹנִיתָא עַל טוֹרָא, וְהִיא סִבְרַת דְּבִנְיָהּ אֲבָדִין בְּדִינָא, וְרָא (יִשְׁעִיָּה נֹד) רַנִּי עֲקָרָה לֹא יִלְדָּה פְּצוּזִי רַנָּה וְצִהְלִי וְגו'. תִּנָּא, סִגְיִין יְהוֹן בְּנֵי כְּרִסְיָא מִן דִּידָהּ. הָדָא הוּא דְכִתְיִב, כִּי רַבִּים בְּנֵי שׁוּמְמָה מִבְּנֵי בְּעוּלָה, תִּיתּוּב מִטְרוֹנִיתָא לְבִעְלָהּ, (זְכַרְיָה יד) בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֲזוּד וְשִׁמּוֹ אֲזוּד.

פג מן קְדָמַת דְּנָא, תִּימָא מִטְרוֹנִיתָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּנִימָא דִּילִי אֵן. יִימָא לָהּ, בְּדִינָא. הִיא תִּסְבֵּר דְּאֲבָדִין בְּדִינָא, וּבָכָה עַל דִּינָא לְבִנָּא דִּידָהּ, כִּי אָרִי סִגְיִי אִית לָהּ לְמִיִּסַּב מִנִּי בְּדִלְהוֹן, דְּהָדוּת עֲמַהוֹן, וְהָא תָּבוּ מֵאַרְעָא דְשִׁנְאָה.

פד וְכִי לֹא הָוָה יָדַע יוֹסֵף דְּמִתָּה אֲמִיָּה, תִּמְנָן הָוָה עֲמָה כֹּד מִתָּה. אֲלָא יֹאמַר יִשְׂרָאֵל עֲלָאָה, כֹּד גִּיתִי מִפְּרִקְנִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, תַּתְּעֵר מִטְרוֹנִיתָא, וְתַתְּעֵר כְּנָסֶת יִשְׂרָאֵל, וְתַנְזוּן קָרְבָּא עִם עֲמֻמִּין, וַיִּמּוּתוּן מִנְהוֹן, וַיִּתְקַרְבוּן בְּזַעִיר לְמִיתֵי אֲרַעָא. יִימַר לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כֹּד הִיא בָּכָה. לֹא תִדְוָלִי, אֲגָרָא לְהוֹן בְּנִימָא דְּמִיתָן עַל שְׂמִי, אֲזוּרְנִין הָא תָּבוּ, אִינְוִן יִתּוּבִין לְזוּזִי מִיִּתְיָא.

פה מִתָּה עַלִי רְזוּל, מִתָּה עַל יִיזוּד שְׂמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעַל דָּא אֲתַמָּר בְּעוּד כְּבִרַת אֲרִין לְבָא, דְּמִיתָו עַל יִיזוּד שְׂמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְכַר לְאַרְעָא, בְּאַרְעָא דָּא, לֹא יָמוּת זוּד מִנְהוֹן.

פו תִּנָּא, אָמַר רַבִּי אֲבָא, עֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לֵאמָרָא קָרְבָּא בְּאַרְזָא דְּאַפְרַת, וַיִּמּוּתוּן עֲמָא סִגְיָא מִנְהוֹן, וּבִתֵּר כֹּן לְזוּזִי מִיִּתְיָא יְקוּבִין. וַיִּתֵּיר שְׁלִטְנָא יְהָא לְכוֹן דְּמִיתָן בְּאַרְזָא דְּהִדִּין, מִכָּל דִּיהָא קְדָמִיהוֹן בִּירוּשָׁלַם.

פז וְלָמָּה אֲתַקְרִי שְׂמָא דְּאַתְרָא קְדִישָׁא, (דף רטו ע"ב) דְּאַתְרָא דְּהִדִּין לְזוּם. בְּדִיל דְּהוּא מִן שְׂמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּיָּה, דִּימּוּתוֹן תִּמְנָן עַל שְׂמִיָּה, י"ד, דִּימּוּתוֹן תִּמְנָן עַל שְׂמִיָּה י"ה, לְזוּם בְּגִלְתָּא, בְּדִיל דְּהוּא מִן שְׂמִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא:

פוז וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵי יוֹסֵף וַיֹּאמֶר מִי אֲלָהּ. רַבִּי אֲבָא פְּתוּז, (יִשְׁעִיָּה מט) וַאֲמַרְתָּ בְּלִבְבָּךְ מִי יִלְדָּ לִי אֶת אֲלָהּ, מִאִי קָא מִיִּרִי, יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, זוּזִי דִּיִּיתוֹן בְּנֵוְהִי דִּישְׂרָאֵל קְדָמִיָּה, כֹּד יִיתוֹן (יִשְׁעִיָּה יא) מַעֲלִים וּמַשְׁנַעֲרִים וּמִזְזָמִים וּבִמְיָא הֵימֶן וַאֲכַנְשׁוּ כְּלָהוֹן וַיְהוֹן סִגְיָאִין. תִּימָא שְׂכִינְתָּא מֵאֵן אִינְוִן כְּלָהוֹן, וְלֹא בְּהוֹן פְּסוּל מִבְּנֵי זִכְרָאָה. יִימְרוּן לִיהּ, אֲנִינָא כְּלָנָא מִבְּרָה, וְלִית בְּנָא זִכְרָאָה בְּהִדִּין, דִּיִּתְפָּרְשׁוּן דָּא מִן דָּא וְכִרַת לְהוֹן כְּזוּדָא, וַיִּתְגַּיְרוּן, יִתּוּבִין גַּיְרִין עִם יִשְׂרָאֵל, וַיְהוֹן כְּזוּדָא.

פט תִּנָּא, קָשִׁים גָּרִים לְיִשְׂרָאֵל כְּסַפּוֹת בְּעוּר הַזוּזִי, לְאַרְעָהוֹן. כְּתִיב (יִשְׁעִיָּה יא) כִּי יִרְזוּם ה' אֶת יַעֲקֹב וּבְזֹר עוֹד בִּירוּשָׁלַם וְנִלְכָּה הַגֵּר עֲלֵיהֶם וְנִסְפְּזוּ עַל בֵּית יַעֲקֹב, כֹּד יִתּוּבִין לְאַרְעָהוֹן בְּרִיא, וַיְהוּיִין רְזוּיִמוּ בְּהוֹן, (זְכַרְיָה יד) יִהְיֶה ה' אֲזוּד וְשִׁמּוֹ אֲזוּד, יִתְלַוִּין גַּיְרִין עִם יִשְׂרָאֵל וַיְהוּיִין לְהוֹן בְּעוּמָקָא בְּבִשְׂרִיהוֹן.

צ וְכָל כֹּף לָמָּה. תא שְׂמַע, אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, עַל תּוּזוּמִין דְּאַרְעָא, דְּכָל זוּד יְהָא רַעָא לְמִידֵּר בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, וְתַסְתַּעַר דִּיִּירִין. כְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה נד) וַיִּתְדוּתִיךָ זוּזְקִי, צָבִי

למימר, סיכיא דהויין עמך מעקרא, אתקיף יתהון, וסייע יתהון יתיר משאר עממין. כביכול דאת סכי לאתתקפא יתהון בכל עממין אזורא, ויהון סגיאין:

צא ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי אלהים בזה, רבי שמעון תאמי מהכא, (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל, יאמר ישראל לתתא, כד ישראל עליהון לעילא, בני אינן, דיהב לי קודשא בריך הוא אורייתא, כמה יתהון ונימוסיהון קשיטין, בנימוסי אורייתא (דאיתהיבת להון).

צב תא וזוי, כד יהון ישראל תזוזת גרפי שכינתא, אורייתא (דלהון אתקריאת זה, הדא הוא דכתיב, (שמות טו) זה אלי ואנוהו, ובכל עדן דלא הוה דוד במלל תזוזת גרפי שכינתא דא מלתא, אלא אתגבי מה דליהוי, אתקרינא זאת.

צג רב גזמן אמר מהכא, (תהלים כז) אם תזונה עלי מזונה לא יירא לבי וגו' בואת אני בוטון, זאת דא אורייתא תהא לייתי משיונא, ובגין דא, (שיר השירים ב) וקול התור נשמע בארצנו. על מה אתמתלת אורייתא, לגזל. מה גזל קליה ערב, אף פתגמי אורייתא קליה ערב, ודא קלא יהא לייתי משיונא, ליומא דדינא.

צד תנא, הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו. הנצנים, דא אבהתן דמרפבה, דמן עלמא יקובון ויתזון. עת הזמיר הגיע, תושבנותא דישבון ליואי, כד יתובון לפולוגיהון בדבדבמיתא. וקול התור, אשר נתן לי אלהים בזה, פתגמי דאורייתא, דאינן ערבין פקלא דתורא, דא וזה זאת תור שוין.

צה מאי קא מיירי. ורזא דמלתא, בעדנא דלא תהוין תזוזת גרפי שכינתא, א דלא את גזית, והוא מתזוזת לכלא, וסליקת ה', דזה אלי ואנוהו, מדוזרב ביתא, דה"א, לא יכלא לדור ולמהוי בין עממין עובדי עובדים ומזלות, דה"א קדישא וזתוכא מן שמה. כד יתובון ישראל לארעהון, ה"א קדישא דהוא וזתוכא מן שמה דקודשא בריך הוא, תיתוב בזה ויפוק (מיומא דדינא, והא תקבל) בנינא תקנתא. ה"א אלה, ה"א עדיפת בקדושה, א עדיפת לאתון.

צו רבי אבא פתח ואמר, (ישעיה ב) מי מדד בשעלו מים ושמים בירת תכן, זה תור, שוין כביכול, ו' לר', ר' לת', ו' לה', ורתא דקודשא בריך הוא, בשית מאה ושבעין שוין, מהכא מן שמיא, ועד ארעא, ביצד (ו"ה) תור, ורת ו"ה ה"ו תר", אתקדמת ה' לו'. ואתקדמת ו' לת', ת' לר', ר' לו', (שמות כז) רבוע יהיה כפול ורת ארכו ורת רחבו כפול.

צז ויאמר קוזם זא אלי ואברכם, יאמר מדהון בפתגמי אורייתא מתעסקין, (והוה) והוא דא מכילתא בין זוכימהו, אברכינון, ורזא (בראשית לב) ויאמר אליו מה שמה ויאמר יעקב. ויאמר (דף רטז ע"א) למה זה תשאל לשמי, ויאמר יעקב, בנינא דא, לבנינא קדמיתא דקביה, דפרשינא באתריה.

צח ורזא אזורא, וישאל יעקב וגו' ויאמר למה זה תשאל לשמי ויברך אותו שם, הא לא עתיד, אלא בזכותא דזה, לברכהון.

צט ורזא סגיא תנינא, באתרה דהאי קרא, אבל לא אתנינא לקמן דלא לאשמועינן האי קרא דאמרנא, מקביה דאמינא לה דאתקריאת אורייתא זה. פתיב,

(שופטים ה) זה סיני מפני ה' אלהי ישראל, כד אתייהיבת אורייתא על ידא דמישה, (שמות לב) כי זה משה האיש (שמות טו) זה אלי ואנוהו, אורייתא הוה נזותת מן קמי אלהא דישראל.

ק ועיני ישראל כבדו מוקן וגו', ובגין דא, לא את משכנן דכוותיה, וכד יהון בגלותא כל זמנא זרובא הדין, סיבו. לא יכלין למזוזי אפי שכינתא, עד דתיתי רוזא אזורא בהון.

קא מקדמת דנא אסתאיבו בארע עממיא, ולא הוו בנימוסי אורייתא. כמה דיהון כהיל למיהר, ותבו עדנא סגי ביני נכראין, דרא בטר דרא, ואוליפו מן ארזיהון, כד יתובון אפי שכינתא לארעהון, בקדמיתא לא יכלין למזוזי אפי שכינתא, עד דיהיב קודשא בריך הוא רוזא דיליה להון.

קב רבי זימא פתוז, (יזוקאל לו) ואת רוזי אתן בקרבכם, לבתר ועשיתי את אשר בזוקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם, מן בטר דיהיב רוזין בכון וקדושה, בנימוסי תהכון ותתהכון.

קג לא יוכל לראות, רבי אבא פתוז ואמר, (משלי טז) באור פני מלך זימ ורצונו בעב מלקוש, כד יסברון אפי שכינתא דקודשא בריך הוא, ויתעסקון באינון רתיכין דמנהון זיזון דעלמא.

קד תא זיזי, לא תשכח בהני קראי כלהון לישנא, אלא לאניש, (תהלים עא) גם לשוני כל היום תהנה צדקתך. ולא את משכנן בהני קראי בקודשא בריך הוא, ובגין כך יתובון לארעהון, ויהיב קודשא בריך הוא רוז וזכמתא בהון, לישנא דלהון תהוין תדיר בקודשא בריך הוא. (עד כאן אינו מן הזהר):

קה זיזי יעקב וגו', רבי זימא פתוז ואמר, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו', זכאין אינון ישראל, יתיר מכל עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, דקודשא בריך הוא קרא לון צדיקים. לאזוסין לון ירותת עלבין בעלמא דאתי, לאתענגא בההוא עלמא, כמה דכתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על ה'. מאי טעמא. בגין דמתדבקין בגופא דמלכא, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם זימ כלכם היום.

קו רבי יצחק פתוז ואמר, ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ, האי קרא רזא עלאה איהו בין מוזצי זקלא, דהא ברזא דאגדתא תני רבי שמעון. דאזוסנת ירותא עלאה דההיא ארץ, לית מאן דירית לה, בר ההוא דאקרי צדיק. (ס"א דהאי ארץ, ולית מאן דירית לה, בר ההוא דאקרי צדיק, דהא צדיק ירית למטרוניתא ודאי) דהא מטרוניתא ביה אתדפקת לאתפסמא, וצדיק ירית למטרוניתא ודאי.

קז אופ הקא, בזביבותא דקודשא בריך הוא לישראל, אמר, ועמך כלם צדיקים, ובגין כך לעולם יירשו ארץ, אתוזון לירית למטרוניתא. מאי טעמא אקרון צדיקים, ובאי טעמא ירתין למטרוניתא. בגין דאתגורו. כמה דתנינן, כל מאן דאתגור, ועייל בהאי (ס"א ברית קדישא ועייל בהאי) אזוסנא, ונטיר להאי ברית, עאל ואתדבק בגופא דמלכא,

ועאל בהאי צדיק. ובגניי כף אקרין צדיקים, ועל דא לעולם יירשו ארץ. מאי ארץ, דא ארץ הזוים.

קוז אהדר ואמר, נצר מטעי מעשה ידי להתפאר. נצר מטעי, ענפא מאינן ענפין, דנטע קודשא בריך הוא כד ברא עלמא. דכתיב, (בראשית ב) ויטע ה' אלהים נן בערן מקדם, והאי ארץ זור מנייהו. בגניי כף, נצר מטעי מעשה ידי להתפאר. דבר אזור, ועמך כלם צדיקים, דא יעקב ובגני דנזותו למצרים בין עם קשי קדל, ואשתכחו כללו זכאין. ובגין כף כתיב, לעולם (דף רטז ע"ב) יירשו ארץ דמתמן סליקו לירית ארעא קדישא.

קי ויזוי יעקב בארץ מצרים, אמאי פרשתא דא סתימא. רבי יעקב אמר, בשעתא דמית יעקב, אסתימו עיניהון דישראל. רבי יהודה אמר, דכדין נזותו ללכותא, ואשתעבדו בהון.

קיא רבי שמעון אמר, מה כתיב לעילא, וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאזוזה בה ויפרו וירבו מאד. וכתיב ויזוי יעקב, דלא אתנזוי לאפרשא בין דא לדא. מה אינן קיימי בתפנוקין דמלכין, וקבילו ענוגא וכסופין לגרמיהו. אוף יעקב נמי, קיימ בתפנוקי מלכין, בענוגא וכסופא לגרמיה, לא אתפרש דא מן דא.

קיב והא אקרי ויזוי. דהא כל יומי לא אקרי ויזוי, בגין דכל יומי בצערא הוה, בצערא אשתכחון, עליה כתיב, (איוב ג) לא שלותי ולא שקטתי ולא נזותי ויבא רעו. בתר דנזות למצרים, אקרי ויזוי. זמא לבריה מלכא, זמא לכל בגני זכאין צדיקין, וכללו בתענוגי ותפנוקי עלמא, והוא יתיב בעיניהון כוזמר טב דיתיב על דורדמיה, כדין אקרי ויזוי יעקב. ולא פריש בין ויפרו וירבו מאד לויזוי יעקב, והכי אתנזוי.

קיג שבע עשרה שנה, מאי טעמא שבע עשרה שנה. אלא אמר רבי שמעון, כל יומי דיעקב בצערא הוה, בצערא אעבר לון בקדמיתא, כיון דזמא ליוסף, והוה קאים קמיה, כד יעקב מסתכל ביוסף, הוה אשתלים בנפשיה, כאילו זמא לאמיה דיוסף. דשפירו דיוסף דמי לשפירו דרוזל. והוה דמי בגרמיה כמה דלא אעבר עליה צערא ביומי.

קיד וכד יוסף אתפרש מניה, כדין אתקיים, לא שלותי ולא שקטתי ולא נזותי ויבא רעו. דדא קשיא ליה ליעקב מכל מה דעבר, ובזמנא דאתפרש יוסף מניה, מה כתיב, (בראשית לו) יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה וגו'. וכל יומי דיעקב, לא הוה ליה צערא כהאי, והוה בכי כל יומא לאינן שבע עשרה שנה דיוסף.

קטו מאי קאיתיבו ליה, (בראשית מז) ויוסף ישית ידו על עיניה, הא כף שבע עשרה שנה אזורין, בענוגין ותפנוקין והנאות וכסופין. דהא הוא דכתיב ויזוי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה וגו'. תנא, כל אינן שנין, שכינתא יקרא דקודשא בריך הוא, עמיה אשתכחא, ובגין כף זויים אקרין.

קטז תא וזוי, כתיב ותזוי ריוז יעקב אביהם, אתנזוי דהא בקדמיתא מית הוה והוא רוזא דיליה, ולא הוה מתכוין לקבלא רוזא אזורא. דהא רוזא דלעילא, לא שריא בריקניא. אמר רבי יוסי, שכינתא לא שריא, אלא באתר שלים, ולא באתר זוסר, ולא

בְּאַתֵּר פְּנִים, וְלֹא בְּאַתֵּר עֲצִיב, אֲכָל בְּאַתֵּר דְּאַתְכּוּוֹן, בְּאַתֵּר זוּדִי. וּבְגִין כֶּה, כָּל אֵינֹן שְׁנִין
דְּיוֹסָף אֲתַפְרֵשׁ מֵאֲבוּי, וְיַעֲקֹב הוּא עֲצִיב, לֹא שְׂרִיא בִּיה שְׂכִינְתָּא.

ק"ז תִּנָּא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי אַבָּא, כְּתִיב, (תהלים ק) עֲבָדוּ אֶת ה'
בְּשִׁמּוּזָהּ בָּאוּ לִפְנֵי בְּרַנָּה. לְאַפְקָא, דְּלִית פּוֹלְזוּנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲכָל מִזֵּו זוּדוּהּ.
דְּאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, לִית שְׂכִינְתָּא שְׂרִיא מִזֵּו עֲצִיבוּת, דְּכְתִיב (מלכים ב' ג') וַעֲתָה קִזְזוּ לִי מִנְּגֹן
וְהִיָּה כְּנָגֹן הַמִּנְגֵּן. מִנְּגֹן מִנְּגֵן תִּלְתָּ וּמִנֵּי אַמַּאי. בְּגִין לְאַתְעָרָא רוּזָא מִשְׁלִימוּתָא דְּכָלָא, דְּהוּא
רוּז שְׁלִימָא.

ק"יז אָמַר רַבִּי אַבָּא, תַּמָּן תִּנְיֵן, מֵאַרְבַּע סְטָרִין כָּלָא אֲשֵׁתְכּוּז, וְכָל שְׂרֵשִׁין דְּעֵלְאִין
וְתַתְּאִין בְּהוּ אֲזוּזִין. וְתִנָּא דָּא עֵייל וְדָא נְפִיק דָּא סְתִים וְדָא פְּרִישׁ, אֲתַאזוּד זוּד בּוֹזְבְּרֵתָהּ,
וְאֵינֹן אֲבָהֵן דְּכָלָא.

ק"יט רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, (דברים י) רַק בְּאַבּוּתִיךָ וְזִשְׁקָה ה', כְּתִיב בְּאַבּוּתִיךָ, מִמֶּשׁ
תִּלְתָּא, וּמִשְׁמַע דְּכְתִיב רַק, רַק מִמֶּשׁ, וּמֵאֲלִין מִתְּפָרְשֵׁן וּמִתְּאֲזוּדֵן כָּל שְׂאָר אֲזוּרִינֵן, וְסִלְקִין
שְׂמָא לְאַתְעָטְרָא.

קכ תִּנָּא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מִן יוֹמָא דְּאַסְתְּלִיק רַבִּי שְׁמַעוֹן מִן מַעֲרֵתָא, מִלִּין (אלין)
לֹא אֲתַפְסִין מִן זוּבְרִיא, וְרוּזִין עֵלְאִין הֵווּ מִסְתַּכְּלִין וְאַתְגְּלִין מִבְּעִיָּהוּ, כְּאִלוּ אֲתִיָּהִבוּ הֵהִיא
שְׁעָתָא בְּטוּרָא דְּסִינֵי. בְּתַר דְּשָׁכִיב כְּתִיב, (בראשית ז) וַיִּסְכְּרוּ מַעֲיִנֹת (דף ר"ז ע"א) תְּהוֹם
וְאַרְבּוּבוֹת הַשָּׁמַיִם, וְהֵווּ זוּבְרִיא מְרוּזֵשֵׁן מִלִּי, וְלֹא מִתְקִיָּמִי בְּהוּ.

קכא דְּיוֹמָא זוּד הוּא יְתִיב רַבִּי יְהוּדָה, אֲפַתְזָא דְּטַבְרִיָּה, וְזוּמָא תְּרִי גְמָלִי, דְּסִלְקִי
קְטָפִירָא מִעֲלֵי דְּכְתָפִין, נָפַל מִטּוֹלָא דְּקְטָפִירָא, וְאַתּוּ צְפָרִי. וְעַד לֹא מִטּוּ עֲלִיָּהוּ, אֲתַבְקָעוּ.
קכב לְבַתֵּר אֲתוּ כַּמָּה צְפָרִין, וְהֵווּ אֲזִלֵּי עֲלִיָּהוּ, וְשָׂרוּ (נ"א וּשְׂדִיאוּ) לֹון בְּטַרְטִישָׁא,
וְלֹא מִתְבְּקָעִין. וְהֵווּ צְוּוּזִין לֹון, וְלֹא הֵווּ מִתְפָּרְשֵׁן. שְׁמַעוּ זוּד קָלָא, עָטְרָא דְּעָטְרִין בְּקִדְרִין
שְׂרִיא, וּבְרִיָּה לְבַר.

קכג עַד דְּהוּא יְתִיב, עֲבַר זוּד גְּבָרָא, אֲשֶׁזּוּ בְּהוּ. אָמַר, לֹא קִיָּים דָּא, הָא דְּכְתִיב,
(בראשית טו) וַיֵּרֶד הָעֵיט עַל הַפְּגָרִים וַיֵּשֶׁב אוֹתָם אֲבָרִם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָא עֲבִידָנָא וְלֹא
אֲתַפְרֵשֵׁן. אֲהֲדַר רִישִׁיָּה הֵהוּא גְּבָרָא וְאָמַר, עַד לֹא מָרִיט דָּא רִישִׁיָּה דְּבְרִיָּה, וְעַד לֹא גְלִישׁ
לְמִטְרוּזִיָּתָא. רַהֲטָ אֲבַתְרִיָּה תִּלְתָּ מִלִּין, וְלֹא אָמַר לִיה. זִלְשׁ דְּעֵתִיָּה דְּרַבִּי יְהוּדָה.

קכד יוֹמָא זוּד, אֲדָמוּף תְּזוּזוֹת אִילָנָא, וְזוּמָא בְּזוּלְמִיָּה, ד' גְּדָפִין מִתְתַּקְנָן, וְסִלְקִין
רַבִּי שְׁמַעוֹן עֲלִיָּהוּ, וְסָפַר תּוֹרָה עֲבִיָּה. וְלֹא שְׁבִיק כָּל סְפָרִי רוּזִין עֵלְאִין וְאַגְדָּתָא, דְּלֹא סִלְקִין
לֹון בְּהֲדִיָּה. וְסִלְקִין לְהוּן (ס"א וְסִלְקִין לִיה) לְרַקִּיעָא, וְזוּמָא דְּמִתְפַּסְיָא מַעֲיָנָא, וְלֹא אֲתַגְלִיא.

קכה כֹּד אֲתַעֲר, אָמַר, וְדָאִי מִדְּשָׁכִיב רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְזַכְמָתָא אֲסְתַּלְקַת מֵאַרְעָא. וּוי
לְדָרָא דְּהָאִי אֲבָנָא טָבָא, דְּהֵווּ מִתְזוּזִין (ס"א דְּמִתְאֲזוּדִין) מִנִּיָּה, וְסִמְכִין עֲלִיָּה עֵלְאִין וְתַתְּאִין,
אֲתַאבִּיד מִנִּיָּהוּ.

קכו אֲתַא לְגַבִּיָּה דְּרַבִּי אַבָּא, סוּז לִיה. סִלְקִין רַבִּי אַבָּא יְדוּי עַל רִישִׁיָּה, וּבְכַה
וְאָמַר, רַבִּי שְׁמַעוֹן רִיזוּזִיא דְּטוּזוּזִין מִנִּיָּה מִנָּא טָבָא כָּל יוֹמָא, וְלִקְטִין לִיה. כַּמָּה דְּכְתִיב,
(במדבר יא) הַמְּבַעִיט אֶסֶף עֲשֶׂרָה זִמְרִים, וְהַשְׁתָּא רִיזוּזִיא וּמִנָּא אֲסְתַּלְקוּ וְלֹא אֲשֵׁתָאֵר

בְּעִלְמָא מִינִיהּ, בַּר כַּמָּה דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת ט"ז) קֻז עֲנִצְנָת אֲנוֹת וְתֵן שְׁמָה מְלֵא הָעוֹמֶר מִן וְהִנּוּ
אוֹתוֹ לִפְנֵי ה' לְמִשְׁמֶרֶת. וְאִלּוּ בְּאַתְגְּלִיָּא לֹא כְתִיב, אֲלֵא לְמִשְׁמֶרֶת, לֹאֲעֲנֻתָא. הִשְׁתָּא מֵאן
יְכִיל לְגַלְּאָה רִזִּין, וּמֵאן יִגְדַּע לֵון.

קכז לְוִישׁ לִיה רַבִּי יְהוּדָה בְּלִוְיָשׁוּ, (אִמְר לִיה רַבִּי אַבָּא) וְדַאי הָהוּא גְבָרָא
דְּזוּמִית, אֲלִיהּ הָהוּ. וְלֹא בָּעָא לְגַלְּאָה רִזִּין, בְּגִין דְּתִנְדַּע שְׂבֻזָּא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּהָהוּ בְּיוֹמוֹי,
וַיִּבְכּוּן דְּרָא עֲלוֹי. אִמְר לִיה, דִּי לְמַבְכִּי בְּכִיה עֲלִיהּ.

קכח רַבִּי יְהוּדָה הָהוּ בְּכִי כָּל יוֹמָא עֲלוֹי, דְּהָא אַעְרָא עֲמִיה בְּאַדְרָא קְדִישָׁא
דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְשָׂאָר זֻבְרִיָּא. אִמְר לִיה, וּוי דְּלֹא אִסְתַּלְּקָנָא הָהוּא יוֹמָא עִם אֵינוֹן תְּלַתָּא
דְּאִסְתַּלְּקוּ, וְלֹא לְזוּמִי דְּרָא דָא, דְּהָא אִתְּהַפֵּךְ.

קכט אִמְר לִיה, רַבִּי אִימָא לִי, כְּתִיב, (שְׁמוֹת כ"ט) וְהֵם יִקְחוּ אֶת הַזֹּהֵב וְאֶת
הַתְּכֵלֶת וְאֶת הָאֶרְגָּמָן וְאֶת תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת הַשִּׁשׁ, וְאִילּוּ כֶּסֶף לֹא כְתִיב. וְהָא כְּתִיב וְהֵם
וְכֶסֶף. אִמְר לִיה וְהָא זָמִי זְוֹשֶׁת, דְּכֶסֶף וְזְוֹשֶׁת בְּזוּשְׁבָנָא הָווּ, וְהִכָּא לֹא. אֲלֵא, אִי לֹא דְּגַלְּי
בּוֹצִינָא קְדִישָׁא בְּאַתְרֵיהּ, לֹא אַצְטְרִיכָנָא לְגַלְּאָה.

קל פְּתוּז וְאִמְר, (זִזְגִי ב') לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזֹּהֵב זָאם ה', הֵינּוּ דְּכְתִיב, (תְּהִלִּים קט"ו)
הַשָּׁמַיִם שְׁמַיִם לֹא.

קלא בְּכַמָּה אֲתֵר אִסְתַּלְּקָנָא בְּאַלִּין מֵאַנִּי דְּקוּדְשָׁא, דְּכְתִיב, (וִיקְרָא ט"ו) בְּגָדֵי
קָדָשׁ הֵם, וְכְתִיב, (שְׁמוֹת כ"ח) וַעֲשׂוּ בְּגָדֵי קָדָשׁ. מֵאִי קְדוּשָׁה הָכָא. אֲלֵא הֵכִי תִנְיָנָן, קְדוּשָׁה
אֵינוֹן בְּכָל אֲתֵר. וְכְתִיב בְּגָדֵי קָדָשׁ הֵם. וְעֵשִׂית בְּגָדֵי קָדָשׁ, בְּזוּזָא דְּלַעֲיָלָא.

קלב דְּתִנְיָא כַּהֵן גָּדוֹל לְעִילָא, כַּהֵן גָּדוֹל לְתַתָּא, לְבוּשִׁין דִּיקָר לְעִילָא, לְבוּשִׁין
דִּיקָר לְתַתָּא. וּבִיה דְּלֹא אִמְר כֶּסֶף וְזְוֹשֶׁת, לְאַתֵּר אֲזוּרָא אִסְתַּלְּקוּ. דְּכְתִיב (שְׁמוֹת כ"ח) כָּל
עֲבוּדֵי הַזֹּהֶר סָבִיב מִזְוֹשְׁקִים כֶּסֶף וְזָוִי, וְכְתִיב וְאֲדִנְיָהֶם זְוֹשֶׁת. דְּאֵינוֹן מֵאַנִּי שְׁמוּשָׁא,
לֹאֲשַׁתְּמִשָּׂא מִשְׁכָּנָא בְּהוּ.

קלג אֲבָל הָכָא בְּאַלִּין לְבוּשִׁין דִּיקָר, לֹא בְּעֵי לֹאֲשַׁתְּמִשָּׂא בְּהוּ בַּר זֵשׁ אֲזוּרָא, בַּר
מִכְהֵנָא רַבָּא, דְּרַבּוּ מִשּׁוּז קוּדְשָׁא עַל רִישֵׁיהּ. דְּכְתִיב (שְׁמוֹת כ"ח) וְעֵשִׂית בְּגָדֵי קָדָשׁ לְאַהֲרֹן
אֲזוּיָהּ לְכַבֹּד וּלְתַפְאַרְתָּת. דְּבֵאֵינוֹן לְבוּשִׁין דְּמִי לְזוּזָא דְּלַעֲיָלָא.
הַשְׁלֵמָה מִהַשְׁמָטוֹת (סִימָן ז"ב)

לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזֹּהֵב. מֵאִי לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזֹּהֵב, מִשְׁלַל לְמִוֶּה הַדְּבָר דּוּמָה לְמִכָּה שִׁהִיו לֹא שְׁתִּי
אוֹצְרוֹת, אֲנוֹת שֵׁל כֶּסֶף וְאֲנוֹת שֵׁל זֹהֵב. שֵׁם שֵׁל כֶּסֶף בִּימִינֵו וְשֵׁל זֹהֵב בְּשְׂמֹאלוֹ אִמְר זֶה יִהְיֶה
מְזוּמָן וְקַל לְהוֹצֵאתָ וְעוֹשֶׂה דְּבָרֵיו בְּנֻזוֹת וְהוּא יִהְיֶה דְּבִק עִם הָעֲנִיִּים וּמִנְהִיגָם בְּנֻזוֹת. כַּהֵּינָא
דְּאַבְרִינָן, (שְׁמוֹת ט"ו) יְמִינָה יִי גְאָדְרִי בְּכֻז.

וְאִם שְׁמֻז אָדָם בְּזוּלְקוֹ טוֹב, וְאִם לֹא, (שְׁמוֹת ט"ו) יְמִינָה יִי תִרְעֵן אוֹיֵב. מֵאִי יְמִינָה יִי תִרְעֵן
אוֹיֵב, אִמְר לֹא, זֶה הַזֹּהֵב דְּכְתִיב לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזֹּהֵב. לְמִוֶּה גְקָרָא שְׁמוֹ זֹהֵב שְׂבוּ כְּלוּלוֹת שְׁלֵשׁ
מִדּוֹת. הִזֵּי, ז' מִדּוֹת. הֵה, ה' אֲזוּרוֹת אֲזוּרוֹת (ס"א אֲזוּרוֹת) הֵב, ז' זְכָמָה וּבִינָה וְגָקְרָאֵת זְשָׁמָה
זוֹ עַל שֵׁם אֲצִילוֹת ה' סְפִירוֹת אֲזוּרוֹת זֶה שְׁמוֹת לְזִשְׁמָה (ס"א גִּרָן זו"י סִימָנָא נְפִשׁ רוּזוֹ זְשָׁמָה
זוֹיָה יוֹזִידָה). רוּזוֹ, זוֹיָה, יוֹזִידָה, זְשָׁמָה, נְפִשׁ.

מאי עבדיתיה כסא היא ה' לו'. דכתיב כי גבורה מעל גבורה שומר וגבורהים עליהם וב' היא קיומם כמה דאת אמר בבראשית. ומאי עבדיתיה הכא, משל למה הדבר דומה לאזוד שהיה לו בת טובה ונעימה ושלמה ונאה והשיאה לבן מלך והלבישה ועיטרה וקישטה ונתנה לו עם ממוון רב. אמר אפשר למלך זה לשבת זוין מביתו, אמרת לא. אפשר לו לשבת כל היום תמיד עמה, אמרת לא. הא כיצד שם זולן בינו לביתה וכל שעה שצריכה הבת לאביה או האב לבתו מתזבזבין יוזד בזולן. הדא הוא דכתיב, (תהלים מ"ה) כל כבודך בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה ע"כ. (וכתיב) (וייהם כסף) (שמות כ"ז) ואדניהם נזושת דאינן מאני שמושא לאשתמשא משכנא בהו.

אבל הכא באלין לבושין דיקר לא בעי לאשתמשא בהו בר נש אזרא בר כהנא (נ"א מכהנא) רבא, דרבו משזו קודשא על רישא. דכתיב (שמות כ"ז) (ועשית) בגדי קדש לאהרן ואזניו לכבוד ולתפארת, דבאינן לבושין דמי לגוונא דלעילא: (עד כאן מההשמות)

קלד תנא. ויקרבו ימי ישראל לבנות. אמר רבי יהודה, ווי לעלמא, דהא בני נשא לא זמאן ולא שמעין, ולא (דף ריו ע"ב) ידעין דהא כל יומא ויומא, קלא דכרווא אשתמע, במאתן וזמשין עלמין.

קלה תנא עלמא זודא, אשתמודע לעילא. וכד פרווא נפיק, ההוא עלמא מודענא ומתזלזל. נפקי (קסב ע"ב) תרין צפרין, דאסתלקו מההוא עלמא, דמודריהון תזוזות אילנא דזיוזיו דזיוזי ומותא ביה.

קלו נפקא זוד צפורא לסטר דרומא וזוד צפורא לסטר צפונא, וזוד צפורא פד נהיר יומא, וזוד פד אתנזשה יומא. כל זוד וזוד קרי ובכרוא, מה דשמעין מההוא פרווא. קלו לבתר בעו לאסתלקא לאתריהו, ובשתמטי רגליהו בנוקבא דתהומא רבא, ובתלכדן בגויה, עד דאתפלג ליליא. פד אתפלג ליליא, פרווא קרי, (קהלת ט) וכצפורים האזוזות בפוז כהם יוקשים בני האדם.

קלז אמר רבי יהודה, בשעתא דמתלכדן רגלי דבני נשא, ויומוי אתקריבו, ההוא יומא, אתקרי יום ה', לאתבא רוזיה ליה. תנא בההיא שעתא, פקדא ההוא פתרא קדישא, על רוזיה. ומאן איהו, דכתיב, (תהלים צ) ימי שנותינו בהם שבעים שנה. והיא פתרא שביעאה דכלא.

קלט ואם מסטרא דגבורה קאתי, כתיב, ואם בגבורות שמנים שנה דכתרא דגבורה תמינאה הוי, מכאן ולהללאה, לית אתר לאתמשא, כמה דאת אמר, ורהבם עמל ואן. באתר דלא הוי יסודא, בגינא לא אתקיים.

קמ אמר רבי יהודה, זכאין אינן צדיקיא, פד קודשא בריך הוא בעא לאתבא רוזיה ליה, ולשאבא ההוא רוזא בגויה. דתנא, בשעתא דקודשא בריך הוא בעא לאתבא רוזיה ליה, אי זכאא הוא ההוא רוזא, מה פתיב, (קהלת יב) והרוז תשוב אל האכלהים אשר נתנה.

קמא ואי לא אשתכחו זכאה, ווי ליהוה רוזא, דבעי לאסתנוואה בגורא דדליק, ולאשתקנא בגין לאשתאבא בגופא דמלכא ואי לא אתתקנת, ווי ליהוה רוזא, דמותגלגלא כאבנא בקוספיתא, דכתיב, (שמואל א כה) ואת נפש איביר יקלענה בתוך כף הקלע. תניא, אי יהוה רוזא זכי, כמה טבין גניזין ליה ביהוה עלמא. דכתיב, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וזולתה יעשה למנוחה לו.

קמב אמר רבי יוסי, כד יהוה בר נש אתקריבו יומיו, תלתין יומין מכריזי עלוי בעלמא ואפילו צפרי שמיא מכריזין עלוי. ואי זכאה הוא, תלתין יומין מכריזין עלוי בין צדיקיא, בגינתא דעדן.

קמג תנא, כל אינון תלתין יומין, נשמותיה נפקת מניה בכול ליליא, וסלקת וזומאת דוכתה ביהוה עלמא, ויהוה בר נש לא ידע, ולא אשגוז, ולא שליט בנשמותיה, כל אינון תלתין יומין כמה דהוה בקדמיתא. דכתיב, (קהלת וז) אין אדם שליט ברוחו לכלא את הרוחו וגו'. אמר רבי יהודה, מכד שראן אינון תלתין יומין, צלמא דבר נש אתנושה, ודיוקנא דאתנוזי בארעא אתמנעת.

קמד רבי יצחק הוה יתיב יומא נוד אפתנוא דרבי יהודה, והוה עציב. נפיק רבי יהודה, אשכוזיה לתרעיה, דהוה יתיב ועציב. אמר ליה (צ"ל מוה) מאן יומא דין משאר יומין. אמר ליה, אתינא לגבר, למבעי מינך תלת מלין, נוד, דכד תיבא מלי דאורייתא, ותדכר מאינון מלין דאנא אמינא, דתיבא לון משמי, בגין לאדכרא שמי. ונוד דתנכי ליוסף ברי באורייתא. ונוד, דתינחיל לקברי כל ז' יומין, ותבעי בעותיה עלי.

קמו אמר ליה מנין לה. אמר ליה, הא נשמותי אסתלקת מיני בכול ליליא, ולא אנהיר לי בוזלמא כמה דהוה בקדמיתא. ועוד דכד אנא מצלינא ומטינא לשומע תפקה, אשגוזנא בצולמי דיכלי בכותלא, ולא זומינא ליה. ואמינא דהואיל וצלמא אתעבר ולא אתנוזי, דהא פרוזא נפיק וכריז. דכתיב, (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש, כל זמנא דצולמא דבר נש לא יתעבר מניה, יתהלך איש, ורוזניה אתקיימא בגייה. אתעבר צולמא דבר נש ולא אתנוזי, אתעבר מהאי עלמא.

קמז אמר ליה, ומהכא, דכתיב, (איוב וז) כי צל ימינו עלי ארץ. אמר ליה, כל אלן מלין דאת בעי עבדנא. אבל בעינא מינך (דף ריוז ע"א) דבהוה עלמא, תבריר דוכתאי גבר, כמה דהוינא בהאי עלמא. בכה רבי יצחק ואמר, במטו מינך, דלא תתפרש מנאי כל אלן יומין.

קמח אכלו לגביה דרבי שמעון, אשכוזיהו דהוה לעי באורייתא, זקיף עינוי רבי שמעון, וזומא לרבי יצחק, וזומא למלאך המות דרהיט קמיה, ורקיד קמיה. קם רבי שמעון, אזויד בידיה דרבי יצחק. אמר, גוזרנא, מאן דרגיל לביעל, יעול. ומאן דלא רגיל לביעאל, לא יעול. עאלו רבי יצחק ורבי יהודה, קטיר מלאך המות לבר.

קמט אשגוז רבי שמעון, וזומא דעד כען לא מטא עדנא, דהא עד תמניא שעתה דיומא הוה זמנא. אותביה קמי רבי שמעון, והוה לעי ליה באורייתא. אמר רבי שמעון לרבי

אֶלְעֶזֶר בְּרִיהַ, תֵּיב אֶפְתּוֹזָא וּמַה (צ"ל וּמַאן) דְּתוֹזְמוּי, לָא תִשְׁתַּעֵי בְּהַדְרִיה. וְאִי יִבְעֵי לְמִיַּעְאֵל הָכָא, אוּמִי אוּמַאָה דְּלָא לִיעוּל.

קנז אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יִצְחָק, זִמְמִית דִּיוֹקָנָא דְּאַבוּךְ יוֹמָא דָּא, אוּ לָא. דְּהָא תַנִּינָן, בְּשַׁעְתָּא דְּבֵר נָשׁ אֶסְתַּלַּק מֵעַלְמָא, אָבוּי וְקָרִיבּוּי מִשְׁתַּכּוּזִין תַּמָּן עֲמִיָּה, וּזְמַא לֹון וְאַשְׁתַּמוּדַע לֹון, וְכָל אֵינֹן דְּהוּא מִדּוּרִיָּה גְּבִיָּהּ בְּהוּא עַלְמָא בְּדַרְגָּא זוּר, כְּלָהּ מִתַּכְּנָשִׁי וּמִשְׁתַּכּוּזֵי עֲמִיָּה, וְאַזְלִין עִם נְשִׁמְתִּיה, עַד אֶתֶר דְּתַשְׁרִי בְּאַתְרִיהַ. אָמַר, עַד כַּעַן לָא זִמְמִנָּא.

קנז אֲדַהֲכִי קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, מְאִרִי דְּעַלְמָא, אֲשַׁתַּמוּדַע רַבִּי יִצְחָק לְגַבִּי, וּבִמְאֹנָן שִׁבְעָה עֵינָיו דְּהָכָא הוּא. הָא אֲזוּזִידָנָא בֵּיה, וְהָב לִי. נָפַק קָלָא וְאָמַר, כּוּרְסִיָּא (ס"א טַסִּיסָה) דְּמֵאֲרִיָּה קָרִיבָא בְּגַדְפּוּי דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא דִּידָךְ הוּא, וְעַמָּךְ תִּיַּתִּיה בְּזִימָנָא דְּתִיעוּל לְמִשְׁרֵי בְּכוּרְסִיָּךְ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאִי.

קנז אֲדַהֲכִי, זְמַא רַבִּי אֶלְעֶזֶר דְּהוּא אֶסְתַּלַּק מִלְּאַךְ הַבְּנוֹת. וְאָמַר, לִית קוּפְטָרָא דְּטִיפְסָא, בְּאַתֶּר דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹזָאִי שְׂכִיזוּ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעֶזֶר בְּרִיהַ, עוּל הָכָא, וְאַזּוּזִיד בֵּיה בְּרַבִּי יִצְחָק, דְּהָא זִמְמִנָּא בֵּיה דְּמִסְתַּפִּי. עַל רַבִּי אֶלְעֶזֶר, וְאַזּוּזִיד בֵּיה. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֲהַדֵּר אֲנָפִיה וְלָעֵי בְּאוּרִיָּתָא.

קנז גַּיִם רַבִּי יִצְחָק, וּזְמַא לְאַבוּי. אָמַר לִיה, בְּרִי, וְכָפָה זְוּלְקָךְ בְּעַלְמָא דִּין וּבְעַלְמָא דְּאַתִּי. דְּהָא בִּין טַרְפֵי אֵילָנָא דְּזִמְמִי דְּגִנְתָּא דְּעֶדֶן, אֲתִיָּהִב (את יתיב) אֵילָנָא רַבָּא וְתַקִּיף בְּתֵרִין עַלְמִין, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹזָאִי הוּא. דְּהָא הוּא אֲזוּזִיד לָךְ בְּעַנְפוּי, וְכָפָה זְוּלְקָךְ בְּרִי.

קנז אָמַר לִיה אָבָא, וּמַה אָנָּא הָתָם. אָמַר לִיה, תַּלְת יוֹמִין הָווּ דְּזוּפּוּ אֲדַרָּא דְּמִשְׁכַּבְךָ. וְתַקִּינוּ לָךְ כִּינּוּן פְּתִיזוֹן, לְאַנְהָרָא לָךְ מֵאַרְבַּע סְטָרִין דְּעַלְמָא. וְאַנָּא זִמְמִנָּא דְּיוֹכְתִּיךָ וְזוּזִינָא, דְּאַמִּינָּא וְכָפָה זְוּלְקָךְ בְּרִי. בֵּר דְּעַד כַּעַן, בְּרַךְ לָא וְכִי בְּאוּרִיָּתָא.

קנז וְהָא הַשְׁתָּא הוּי זְמִינָן לְמִיָּתִי גְּבַר, תְּרִיסַר צְדִיקָא דְּזוּבְרִיָּא, וְעַד דְּהוּינָא נָפַקִי, אֲתַעֵר קָלָא בְּכָלְהוּ עַלְמִין, מֵאַן זְוּבְרִין (ס"א שְׁבִילִין) דְּקִיָּיִמִין הָכָא, אֲתַעֵטְרוּ, בְּגִינִיָּה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן. שְׁאַלְתָּא שְׁאִיל, וְאַתִּיָּהִב לִיה.

קנז וְכָל דָּא בְּלִזְזוּדוּי, דְּהָא שְׁבַעִין דְּיוֹכְתִי מִתַּעֵטְרִין הָכָא דִּילִיה. וְכָל דְּיוֹכְתָא וְדְּיוֹכְתָא, פְּתִיזוֹן פְּתִיזוֹן לְשַׁבְעִין עַלְמִין. וְכָל עַלְמָא וְעַלְמָא אֲתַפְתּוּז לַע' רַהִיטִין. וְכָל רַהִיטָא וְרַהִיטָא, אֲתַפְתּוּז לְשַׁבְעִין בְּתֵרִין עַלְמִין. וּבְתַמָּן אֲתַפְתּוּזוּ אֲרִיזוֹן לְעַתִּיקָא סְתִימָאָה דְּכָלָא, לְמִזְמוּי בְּהוּא נְעִימוּתָא עַלְמָה דְּנֶהֱרָא, וּמִהֲנִיָּא לְכָלָא. כְּמַה דְּאַתָּ אָמַר, (תַּהֲלִים כו') לִזְזוּת בְּזוּעַם ה' וְלִבְקָר בְּהִיכְלוֹ. מַהוּ וְלִבְקָר בְּהִיכְלוֹ. הִינֵנו דְּכַתִּיב, (בְּמִדְבָּר יב) בְּכָל בֵּיתִי נִצָּמֵן הוּא.

קנז אָמַר לִיה, אָבָא, כְּמַה זְמַנָּא יְהִיבּוּ לִי בְּהָאִי עַלְמָא, אָמַר לִיה, לִית לִי רְשׁוּתָא וְכָל מוֹדְעֵי לִיה לְבַר נָשׁ. אָבָל בְּהַלּוּלָא רַבָּא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, תַּהֲא מִתַּקֵּן פְּתוּרִיָּה. כְּמַה דְּאַתָּ אָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ג') צִאִינָה וְרִאִינָה בְּזוּת צִיּוֹן בְּמִכָּךְ שְׁלֵמָה בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אָבוּ בְּיוֹם וְזַתְנָתוּ וּבְיוֹם שְׁמוֹנָת לָבוּ.

קנזו אדהכי אתער רבי יצחק, והוה זייר, ואנפוי נהירין. וזמא רבי שמעון, ואסתכל באנפוי. אמר ליה, מלה זודתא שמעתא. אמר ליה, ודאי. סוז ליה, אשתטוז קמיה דרבי שמעון.

קנט תאנא, מההוא יומא, הוה (דף ריז ע"ב) רבי יצחק אזויד לבריה בידיה, ולעי ליה באורייתא, ולא הוה שביקיה. כד הוה עאל קמיה דרבי שמעון, אותביה לבריה לבר, ויתב קמיה דרבי שמעון, והוה קרי קמיה (ישעיה לז) ה' עשקה לי ערבי.

קס תנא, בההוא יומא תקיפא ודזילו דבר זש, כד מיט זמניה לאסתלקא מעלמא, ארבע סטרין דעלמא קיימין בדינא תקיפא, ומתערין דינן מארבע סטרי עלמא. וארבע קשורין נצאן, וקטטותא אשתכוז בינייהו, ובעיין לאתפרשא כל זוד לסטרוי.

קסא כרוזא נפיק ובכרוזא בההוא עלמא, ואשתמע במאתן ושבעין עלמין. אי זכאה הוא, כלהו עלמין וזדאן לקדמותיה. ואי לאו, ווי ליהוא בר זש ולזולקיה.

קסב תנא, בההוא זמנא דכרוזא כריי, כדן נפק זוד שלהובא מסטר צפון, ואזלא ואתוקד בנהר דינור, ומתפרשא לארבע סטרי עלמא, ואוקיד גשמתהון דזייבא.

קסג ונפק תהוא שלהובא, וסלקא ונזותא בעלמא. וההוא שלהובא מטא בגדפוי דתרנגולא אוכמא, ובטש בגדפוי, וקרי בפתוזא בין תרעי.

קסד זמנא קדמאה קרי ואמר, (מלאכי ג) הנה יום ה' בא בוער פתנור וגו'. זמנא תננינא קרי ואמר, (עמוס ד) כי הנה יוצר הרים ובזרא רוז ומגיד לאדם מה שזו. וההוא שעתא, יתב בר זש בעובדוי, דסהדין קמיה, והוא אודי עלייהו. זמנא תליתאה, כד בעיין לאפקא גשמתיה מזיה, קרי תרנגולא ואמר, (ירמיה י) מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה וגו'.

קסה אמר רבי יוסי, תרנגולא אוכמא למאי נפקא. אמר ליה רבי יהודה, כל מה דעבד קודשא בריך הוא בארעא, כלהו רמין בזוכמה, בר דבני זשא לא ידעי. הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' כלם בזוכמה עשית מלאה הארץ קננייה, ומשום דאתעבדו בזוכמה, כלהו רמין בזוכמה.

קסו ותרנגולא אוכמא, תנינן, לית דינא שריא אלא באתר דהוא זיניה. ואוכמא מסטרא דדינא קאתי. ובגין כך, בפלגות ליליא מבשי, כד רוזא דסטרא דצפון אתער, זוד שלהובא נפיק, ובטש תזוזת גדפוי דתרנגולא, וקרי. וכל שכן בתרנגולא אוכמא, דאתכפון יתיר מאזרא.

קסז אופ הקא, בשעתא דדינא דבר זש יתער, שארי וקרי ליה, ולית הידע ליה, בר ההוא בר זש דשכיב. דתנינן, בשעתא דבר זש שכיב, ודינא שריא עליה לנפקא מהאי עלמא, אתוסף רוזא עלאה ביה, מה דלא הוה ביומוי. וכין דשריא עלוי ואתדבק ביה, וזמי מה דלא זכה ביומוי, משום דאתוסף ביה ההוא רוזא. וכד אתוסף ביה וזמא, כדן נפיק מהאי עלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) תוסף רוזם יגעון ואל עפרם ישובון. כדן כתיב, (שמות לג) כי לא יראני האדם וזוי, בזייהוין לא זכאן, במיתתהון זכאן.

קסז תאנא, בשעתא דבר נש מית, אתיהיב ליה רשותא למזמני, וזמני גביה קריבוי וזכרוי מההוא עלמא, ואשתמודע להו. וכלהו גליפין בדיוקניהון כמה דהו בהאי עלמא. אי זכאה ההוא בר נש, כללו זוראן קמיה, ומקדמי ליה שלם.

קסט ואי זכאה לא הוי, לא אשתמודע גביה, בר מאינן זויביא, דטרדין לון בכל יומא בגיהנם. וכלהו עציבין, ופתוזין בווי ומסייבין בווי. וסליק עיני, וזמא לון כטיסא דמסתלקא מן גרא, אוף הכי, הוא פתוז, ווי.

קע תניא, בשעתא דנפק גשמתיה דבר נש, אולין כללו קריבוי וזכרוי דההוא עלמא עם גשמתיה, ומזוזין ליה אתרא דעדונא, ואתרא דעונשא. אי זכאה הוי, זמני דוכתיה, וסליק ויטיב, ואתערך בעדונא עלאה דההוא עלמא. ואי לא הוי זכאה, אשתארת ההיא גשמתא בהאי עלמא, עד דאטמיר גופא בארעא. כיון דאטמר, כמה גרדינין דנמוסין אזורין ביה, עד דמטא לדומ"ה, ועאלין ליה במדורוי דגיהנם.

קעא אמר רבי יהודה, כל ז' יומין, גשמתא אולא מביתיה לקבריה, ומקבריה לביתיה, ואתאכלת עלוי (רף ריט ע"א) דגופא. דכתיב, (איוב יד) אף בשרו עליו וכאב ונפשו עליו תאכל. אולא ויתבא בביתיה, זמני לכללו עציבין ומתאכלא.

קעב תנא, בטר ז' יומין, גופא הוי כמה דהוה, וגשמתיה עאלת לדוכתא, עאלת למערתא דכפלתא, וזמאת מה דזמאת, ועאלת לאתר דעאלת, עד דמטת לון ערך, וערעת לכרובים, ושנן דזורבא די בן ערך דלתתא. אי זכאה הוא דתיעול, עאלת.

קעג תאנא, ארבע סמכין זמינין, וזוד דיוקנא דגופא בידיהו, (שמות ר"י ע"א) מתלבשא ביה בוזדוותא ויטיבת בההוא מדורא דן ערך דלתתא, עד זמנא דאתגזר עלה. לבתר כרוזא קרי.

קעד ועמודא דתלת גווי אורבין, וההוא עמודא אתקרי, מכון הר ציון דכתיב, (ישעיה ד) וברא ה' על מכון הר ציון ועל מקראיה ענן יומם ועשן וגו'. סלקא בההוא עמודא לפתוזא דצדק, דציון וירושלם ביה.

קעה אי זכי לסלקא יתיר, טב וזולקיה ועדביה, לאתדבקא בגו גופא דמלכא. ואי לא זכי לסלקא יתיר, כתיב, (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש ואמר לו. ואי זכי לסלקא יתיר, זכאה הוא. דזכי ליקרא דמלכא, וקאתעדנא בעדונא עלאה, דלעילא מאתר דאקרי שמים. דכתיב, (ישעיה נז) אז תתענג על ה', על ה' דייקא. זכאה וזולקיה דמאן דזכי לזוסד דא, דכתיב, (תהלים קוז) כי גדול מעל שמים זוסדה.

קעו וכי על השמים הוא, והא כתיב, (תהלים נז) כי גדול עד שמים זוסדה. אמר רבי יוסי, אית זוסד, ואית זוסד, וזוסד עלאה, וזוסד תתאה. זוסד עלאה מעל שמים הוא. זוסד תתאה, הוא דכתיב, (ישעיה נה) זוסדי דוד הנאמנים, ובהני כתיב עד שמים.

קעז תניא, אמר רבי יצחק, כתיב, (תהלים קיג) אם הבנים שמחה הכלויה, אמא ידיעא, הבנים מאן אינון. אמר רבי שמעון, הא תנינן, תרין בגין אית לקודשא בריה הוא, זוד דכר וזוד נוקבא. דכר, יהביה ליעקב, דכתיב, (שמות ד) בגי בכורי ישראל, וכתיב, (ישעיה

מט) ישראל אשר בך אתפאר. בת, יהבה לאברהם, דכתיב, (בראשית כד) וה' ברך את אברהם בכל, בת היתה לו לאברהם, ובכל שמה.

קעז ואמא רביעא עליהו, דינקא להו, ועל האי כתיב, (דברים קד) לא תקוץ האם על הבנים. ותנינן, לא יסגי בר נש זובוי לתתא, בגין דיסתלק אמא מעל בגין. וכתיב, (ויקרא יז) אמך היא לא תגלה ערותה, ווי למאן דגלי ערייתא.

קעט וכד תניבין בגי עלמא, ואסגין בזכותא קמי קודשא בריך הוא, ואמא תבת וכסיא על בגין, כדין אתקרי תשובה. מאי תשובה. דא תשובה דאמא, דתבת בקיומהא, וכדין (שמות פ"ג ע"א) כתיב, (תהלים ק"ג) אם הבנים שמחה, אם הבנים ודאי. ועל דא, לא לפטר איגיש מפרה ורביה, עד דאוליד בן ובת.

קפ תניא אמר רבי יצחק, כתיב, (תהלים כז) לנזות בצעם ה' ולבקר בהיכלו, תיאובתא דצדיקא למזומי דא, (ו"ז ל"ג נעם ה') ואת אמרת על ה'. אמר רבי שמעון, כלא זוד. משמע דכתיב נעם ה', דאתיא מעתיקא קדישא להאי שמים. ותיאובתא דצדיקא כף הוא ודאי, ועל השמים כתיב, אז תתענג על ה'. ופאה זולקיה מאן דזכי. ודאי זעירין אינן.

קפא תנינן, אמר רבי שמעון, כתיב, (שיר השירים א) בגי אמי נזורו בי שמוני נוטרה את הכרמים, בגי אמי, כמה דכתיב, (איכה ב) השליך משמים ארץ, דכד בעא קודשא בריך הוא למזורבא ביתיה דלתתא, ולאגלאה ישראל בגי עממא. אעבר קודשא בריך הוא מקמיה להאי ארץ, ואתרוקא מניה. כדכתיב, (שמות ב) ותתצב אזוזתו מרוזוק. וכד האי ארץ אתרוקא משמים דלעילא, האי ארץ דלתתא אתזורבא, וישראל אתפזרו בגי עממא, אמרה כנסת ישראל, מאן גרים לי האי ומאן עביר לי האי, בגי אמי דנזורו בי, ואתרוקו מני, בגי אמי ודאי.

קפב רבי יוסי הוה אזיל בארזא, והוה עמיה רבי זימא בר רב. עד דהוה אזיל, אמר רבי יוסי לרבי זימא, זומיתא מה דאנא זומית. אמר ליה, זומינא גברא זוד בנהרא, וצפרא זוד על (דף ריט ע"ב) רישיה, ועלעא בפומיה דצפורה, ואכלא ורפסא ברגלוי, וההוא גבר רמי קלין וצווח, ולא ידענא מאי קאמר.

קפג אמר, נקרב גביה ונשמע. אמר, מסתפינא למקרב. אמר ליה, וכי בר נש הוא באתר דא, אלא רמינא דזכמותא דרמינא כן קודשא בריך הוא. קריבו גביה, שמעו דהוה אמר, עוטרע עוטרע, תרין בגין שריין לבר, (ס"א שריאו לברא) לא נזו ולא זיזא, עד דצפרא בקיסרא רמיו.

קפד בכה רבי יוסי ואמר, היינו דתנינן, בגי אמי נזורו בי וגו', מאי טעמא. בגין דכרמי שלי לא נטרתי.

קפה אמר, ודאי גלותא אתבשיה, ועל דא (ס"א די) צפרי שמיא לא אעדיי, עד די שלטנותא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות אעדיאו מן עלמא. ואימתי, עד דימטי יומא דקודשא בריך הוא אתער דינוי בעלמא. דכתיב, (זכריה יד) והיה יום אנוח הוא יודע לה לא יום ולא לילה.

קפו עד דהו אגלין, שמעו ווד קלא דהוה אמר, אוקידא דקופטירא מטא בדינזוי, נפק ווד שלהובא, ואוקיד להוה צפורא. אמר, ודאי, כמה דכתיב, (דניאל ז) ויהיבת ליקדת אשא.

קפו אמר רבי יוסי, לא אגלי קודשא בריך הוא לישראל, אלא בזמנא דלא אשתכחו מהימנותא ביניהו. כד אתמנע מהימנותא ביניהו, כביכול, הכי אשתכחו בכלא. דכתיב, (ישעיה כז) וכפר בריתכם את מות.

קפוז אמר רבי זמאי, מאי דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לגזוז. אמר ליה, כד יתער קודשא בריך הוא ימינא דיליה, אתמנע מותא מן עלבא. ולא יתער האי ימינא, אלא כד יתערון ישראל בימינא דקודשא בריך הוא, ובאי גיהו תורה, דכתיב בה, (דברים לג) מימינא אש דת לבנו. בהוהא זמנא, (תהלים קיז) ימין ה' עושה זול וגו', לא אבות כי אוניה ואספר מעשי יה.

קפט ת נא, ההוא זכאה דקודשא בריך הוא אתרעי ביה, וכרוזא קרי עליה, ל יומין, ביני צדיקאי בגנתא דערן. פלהו צדיקאי וזדאן, פלהו צדיקאי אתיין, ומעטרן דוכתיה דהוה צדיקא, עד דייתי למידר דיוריה ביניהו.

קצ ואי זמייבא הוא, פרוזא קרי עליה בליהגם תלתין יומין (עליה), וכלהו זמייבא, פלהו עציבין.

קצא פלהו פתוזין ווי, דהא דינא וודתא אתער השתא, בגיגיה דפלקינא. כמה גרדינן דנמוסין מודמנן לקבליה, ולאקדמא ליה ווי. אוי לרשע אוי לשכנו. וכלהו פתוזין ואמריין, (ישעיה ג) אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו. מאי (טעמא) גמול ידיו. אמר רבי יצחק. לאכללא (לאפקא) מאן דזני בידוי, לאפקא ולחובלא ורעיה בריקניא (ס"ט ע"א).

קצב דהא תנינן, כל מאן דאפיק ורעיה בריקניא, אקרי רע, ולא זמאי אפי שכינתא. דכתיב, (תהלים ה) כי לא אל זופץ רשע אתה לא וגורף רע. וכתיב, (בראשית לז) ויהי ער בכור יהודה רע. אוף הקא, אוי לרשע רע. ווי להוהא זמייבא דאיהו רע, דעבד גרמיה רע. כי גמול ידיו יעשה לו, לאכללא מאן דזני בידוי, לאפקא ולחובלא ורעיה בריקניא, ולהאי טרדין בהוהא עלבא יתיר מכלא.

קצג תא וזוי, דהא כתיב אוי לרשע (רע), פין דכתיב אוי לרשע, אמאי רע. אלא כמה דאמינא, דעבד גרמיה רע. וכתיב לא וגורף רע. וכלהו סלקין, והאי לא סליק. ואי תיבא, שאר זמייבין דקטלו בגי נשא. תא וזוי, פלהו סלקין והוא לא סליק. מאי טעמא, אינן קטילו בגי נשא אזורא, והאי קטיל בגי במשע, אושיד דמין סגיאין. תא וזוי, בשאר זמייבי עלבא, לא כתיב ורע בעיני ה', וכאן כתיב, ורע בעיני ה' אשר עשה. מאי טעמא, משום דכתיב ושונות ארצה.

קצד תנן, אמר רבי יהודה, לית לך זוזבא בעלבא דלא אית ליה תשובה, פר מהאי. ולית לך זמייבא דלא זמאן אפי שכינתא, פר מהאי. דכתיב לא וגורף רע, פכל. אמר רבי יצחק, זכאין אינן צדיקאי, בעלבא דין ובעלבא דאתי. עליהו כתיב, (ישעיה ס)

ועמך פלם צדיקים לעולם יירשו ארץ. מאי לעולם יירשו ארץ, אמר רבי יהודה, כמה דכתיב, (תהלים קטו) אתה להך לפני ה' בארצות הנוזים:

קצו ויזוי יעקב (שייך ויקרא ק"ד ע"ב) בגויהו. (בד"ק נמצא בוז"ג בדרך נ' עמוד קצ"ט) על דא לבעי ליה לבר נש דלא לאתערבא צולמא דיליה (דף רכ ע"א) בצולמא דעובד כוכבים ומזלות, בגין דהאי קדישא ויהי מסאבא.

קצו תא וזוי, מה בין ישראל לעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. דישאל כד אשתכחו בר נש מית הוא מסאב לכל גופא, וביתא מסאבא. וגופא דעובד כוכבים ומזלות לא מסאיב לאזזרא, וגופיה (נ"א וביתא) לא מסאבא כד איהו מית. מאי טעמא.

קצו ישראל בשעתא דאיהו מית כל קדושי דמאריה מתעברין מניה, אתערב מניה האי צולמא קדישא, ואתערב מניה האי רוז קודשא, אשתאר גופא מסאבא.

קצו אבל עובד כוכבים ומזלות עובד עבודה זרה, לית הכי. דבזוי מסאב בכל סטריין, צולמא דיליה מסאבא, ורוזא דיליה מסאבא. ובגין דסואבותי אלן שריין בגויה, אסיר למקרב לגביה. כיון דמית, נפקי כל אלן מסאבותא ואשתאר גופא בלא מסאבותא לסואבא.

קצט ואף על גב דגופא דלתון מסאב, בין בוזייהו ובין במיתתהו. אבל בוזייהו דכל אינון מסאבין אשתכחו לגבייהו, אית לון וזילא לסואבא לאזזרינ, במיתתהו דנפקי כל אינון מסאבין מנייהו, לא יכלין לסאבא. ודישראל, יכיל לסאבא לאזזרינ. בגין דכל קדישין נפקין מניה ושרא עליה סטרא אזזרא.

ר תא וזוי, האי צלם קדישא, כד אזיל בר נש ואתרבי, ואתעביד מהאי פרצופא דיוקנא דיליה. אתעביד צולמא אזזרא, ומתעברין כוודא. ודא נטיל לדא, בשעתא דאשתכחו תרין צולמין, נטיר הוא בר נש, וגופא דיליה בקיובא, ורוזיה שריא בגויה.

רא בשעתא דקריבו יומיו, מתעברין מניה, ודא סליק לדא, ואשתאר בר נש בלא נטירו. כדן, (שיר השירים ב) עד שיפוזו היום ונסו העצלים, תרי.

רב תא וזוי, כד אתער דינא בעלמא, דקודשא בריך הוא יתיב על כרסי דדינא למידן עלמא, בעי בר נש לאתערא (בדינא) תשובה, דייטוב מוויבא (נ"א מוויבוי). דהא דהוא יומא, פתקין כתיבו, ומשתכחו פלהו באזממתא הא כתיבין. אי זכי בר נש דייטוב קמי מאריה, קרעין פתקין דעליה.

רג לבתר קודשא בריך הוא זמין קמיה דבר נש, יומא דכפורי יומא דתשובה. אי תב מוויבוי טב. ואי לא, פקיד מלכא למזותם פתקין. ווי, דהא תשובה בעיא לאסתלקא מניה.

רד אי זכי בתשובה, ולא שלימתא פדקא יאות, תליין ליה עד דהוא יומא בתראה דעצרת, דהוא תמינא לזוג. ואי עבד תשובה שלימתא לקמי מאריה, אתקריע. ואי לא זכי, אינון פתקין נפקין מבי מלכא, ואתמסרין בידי דסנטירא, ודינא מתעביד, ופתקין לא מהדרין תו לבי מלכא.

רה כדן צולמין אתעברו מניה, ולא משתכוזין עמיה. כיון דמתעברן מניה, הא ודאי טופסקא דמלכא יעבר עליה, ויטעום כסא דמותא. ובההוא ליליא דזוגא בתראה, סגטירין זמינן, ופתקין נטלין, בטר דנטלי לון, צולמין מתעברן, ולא משתכוזין (נ"א ואי משתכוזין גריעין יעבר עלוי מרעין וכו') בהו ידי. ואי משתכוזין בהו ידי (יעדי), דינא גריעא, או יעבר עלוי דינא מרעין בישין, בגריעותא דלהון, והא אוקימנא להא.

רו ובספרי קדמאי אמרי יתיר, כד רישא אגרע, וישתכוז גופא. בריה, או אנתתיה ישתכוזו והוא יסתלק. והני מילי, כד לא אהדר כל ההוא זמנא בתיובתא. אבל אי אהדר, טעמא דמותא יטעם, ויתסי.

רז ואי גופא לא אתזוזי, וישתכוז רישא. אינן סלקין, והוא אתקיים. והני מילי, כד בריה זעירא ברשותיה.

רז ואי ידוי פגמיו, עבידתא דידי פגמין. רגלי, מרעין רדפין עליה. ערק צולמא ואהדר, ערק ואהדר. עליה כתיב, (דברים כז) בבקר תאמר מי יתן ערב, והאי כד נהרא סיהרא, וליליא אתתקן בגהורא.

רט אבל זכאי וזסידוי, בכל יומא ויומא מסתכלי בלבזיהו, פאלו ההוא יומא מסתלקי מעלמא, ועבדין תיובתא שלימתא קמי מאריהון, ולא יצטרכון למלה אזורא. זכא וזולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

רי תא זוזי, (ישעיה מז) כל הנקרא בשמי, כמה עלאין עובדי מלכא קדישא, דהא באינון עובדי (נ"א בריין) דאיהו עביד לתתא קטיר לון במלין עלאין דלעילא, וכד נטלין לון לתתא ועבדי בהו עובדא, אתער ההוא עובדא דלעילא דקטיר בה. כגון אזורא, עין ארו, והא אוקימנא (דף רכ ע"ב) מלי.

ריא ואית מנייהו דאזידין בשמא קדישא, כגון (ויקרא כד ע"א) לולב, ואתרוג, הדס, וערבה, דכלהו אזידין בשמא קדישא לעילא. ועל דא תנינן, לאזורא לון, ולמעבד בהו עובדא, בגין לאתערא וזדות ההוא דאזיד ביה. ועל דא תנינן, במלין ועובדא בעין לאזורא מלה, בגין לאתערא מלה אזורא.

ריב הדא הוא דכתיב, כל הנקרא בשמי ולכבודי (בראשית), לאתערא יקרי. בראשית, לייזודא לי. יצרתיו, למעבד ביה עובדא (נ"א זילא). אף עשיתיו, לאתערא ביה זילא דלעילא.

ריג דבר אזור, כל הנקרא בשמי, היינו דכתיב (ויקרא כג) פרי עץ הדר. ולכבודי בראשית, היינו כפות תמרים. יצרתיו, היינו וענף עץ עבות. אף עשיתיו, היינו וערבי נזול.

ריד ותקונא דהאי דאמר קרא, (ויקרא כג) ולקזותם לכם ביום הראשון, דייקא. דהוא זמנישאה על עשור.

רטו אבל ביום הראשון, ההוא יום ראשון מאן הוא. אלא יום דנפיק ראשון, לנטלא (ד"א לכלא) במבועי דמיין זביעין, ואנן בעיין לאמשכא ליה לעלמא.

רמז מתל למלכא דקטר בגי נשא בקטרוי, אמיה מטרוניתא אתת, ואפיקת לון לזירות, ומלכא אשגזו ליקרא דילה, ויהב לון בידהא. אשכזות לון כייפין וצוזין, אמרת, הא אפיקת לון לזירות, אייתי לון מיכלא ומשתייא.

ריז כה, הא יום הכפורים אפיק לכלא לזירות, ואנן כפני מוונא קאימנא, וצוזין למשתייא, היא אעטרת למלכא בעטרוי. בהאי יומא ידענא, דהא מיין גביעין עמה שריין, שאילנא למשתייא, למאן דאפיק לון לזירות. ועל דא קרינן ליה יום ראשון.

ריז דא בספרא דאגדתא ושפיר הוא. אבל בהאי יומא, לאברהם שירותא דכלא, אי בענני יקר הוא שירותא, אי במיא הוא שירותא. דאברהם שארי למזופרי ברי דמיא.

ריט פרי עץ הדר, דא בירא דיצזוק, דיצזוק אהדר ליה לקודשא בריה הוא וקרא ליה עץ הדר. פרי דהאי עץ הדר ידיעא. פפות תמרים, דכתיב, (תהלים עב) צדיק כתרמר יפרוז, ולא אשתכחז בינייהו פירודא. ועל דא לא כתיב וכפות, אלא פפות. בגין דלא סליק דא בלא דא, ובהאי אתמלקייא האי באר, מבאר מים עלאין גביעין, ההוא אתמלי בקדמיתא, ומנייה אתמלקייא בירא, עד דאיהו גביעו לכלא.

רכ וענף עץ עבות, דא ענפא דאילנא רברבא, דאתקיף ואשתרשא בשרשוי, אתעביד אילנא עלאה על בלא, דאזייד בכל סטריה, ענף דאיהו עץ עבות, עץ דאזייד לעבות, דהא מהאי נטל יסודא דעלמא, ואתמלקיא לארקא בבירא, האי הוא עלמא ארקא דשקיותא.

רכא וערבי נזול, תרי אינון, תרין נזולין דמיא אתכניש בהו, לארקא לצדיק. דבר אזור, וערבי נזול, אלן אינון גבורן, דאזיידן ביה דיצזוק, דאתיין מסטרא דההוא נזול עלאה, ולא מסטרא דאבא. בגין כה, כלא יאי, ולא בסימא לפירין, ולא עביד פירין.

רכב וערבי נזול, תרין קיימין, דגופא קיימא עלייהו, אבל וערבי נזול ודאי, כמה דאתמר, ואלין אינון בלהו לארקא מיא לבירא. השלמה מההשמטות (סימן ג')

ומאי פרי עץ הדר אילנא דאתרוגא ומאי הדר היינו הדר על הכל והיינו הדר השיר השירים דכתיב ביה (שיר השירים ו) מי זאת הנשקפה כמו שזור. והיינו על שם נקבה ועל שמה נלקחה נקבה מאדם שאי אפשר להתקיים עולם התזותון בלא נקבה. ומאי טעמא אקרי נקבה על שם שנקבית רוחבים ויש לה נקבים יתרים על האיש. ומאי נינהו נקבים שדים ורוחם ובית קיבול הולד.

ומאי נינהו שאמרו שיר השירים שהוא הדר לכל ספרי הקדש אין דאמר רבי יוחנן כל הספרים קדש ושיר השירים קדש קדשים, ומאי ניהו קדש קדשים. אלא קדש, שהוא קדש לקדשים. ומאי הם קדשים אלו שפגזד שיש קצוות שבאדם וקדש הוי להו קדש לכלהו. ומאי ניהו קדש זה, אתרוג שהוא הדר הכל. ולמה נקרא שמו הדר אל תקרי הדר אלא ה' דר זה אתרוג שהוא נפרד מאגד הכולב ואין מצות לולב קיימת אלא בו, והוא גם כן אגוד עם הכל. שעם כל אגוד הוא ועם כולן יגוד הוא.

ומאי לולב כנגד זוטא השדרה. וענף עץ עבות שענפיו זופין את רובו ואם אין ענפיו זופין את רובו אינו כלום. מפני מה, משל לאדם שבורועותיו יגן על ראשו הרי זרועותיו שנים וראשו שלשה והיינו ענף לשמאל עבות לימין ונמצא עץ באמצע. ולמה נאמר בו עץ שהוא שורש האילן.

ומאי ערבי נזול שוקי האדם שהם שתיים. ומאי ניהו לישנא דערבי נזול, משום דגדול שבהם הוי למערב ובמשם יונק כוזו. ושל צפון הוא קטן מפני מהלך זומש מאות שנה והוא ברוזן צפונית מערבית ובו פועל ונקרא על שמו והם שניהם עצים. דבר אזור ערבי שפעמים מערבין פעולתן זה עם זה מאי ערבי נזול, נזול הוי על שם המקום שהם קבועים בו ששמו נזול כדכתיב (קהלת א') כל הנזולים הולכים אל הים.

מאי ניהו ים, הוי אומר זה אתרוג. ומנא לן דכל מדה ומדה מאלו השבעה איקרי נזול שניאמר (במדבר כ"א) וממתנה נזוליא אל תקרי נזוליא אל אלא נזולי אל. ועוד שם, מה לב, הדר פרי הגוף, אף ישראל פרי עץ הדר. מה אילן תמר, ענפיו סביביו ולולבו באמצע, אף ישראל נטלו גוף האילן הזה שהוא לבו וכנגד הגוף זוטא השדרה באדם שהוא עיקר הגוף. ומה לולב זה כתיב לו לב אף לב מסור לו. ומה לב זה שלשים ושתיים נתיבות וזכמה בו, אף בכל נתיב מהן צורה שומרת שניאמר (בראשית ג') לשמור את דרך עץ החיים: (עד כאן מההשמות)

רכג דבר אזור, ולקנותם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר, דא אברהם. כפת תמרים, דא יצחק. וענף עץ עבות, דא יעקב. וערבי נזול, אלן אינו תרין דרגין דאמרן. וברא דמתני האי, בגין דעץ עבות דא יעקב, דאזיד לכלהו נזלקין, ודאי דא יעקב. אבל דא אוקימנא פרי עץ הדר דא בירא דיצחק, דא גבורה תתאה. כפת תמרים. כפת זוסר, קשורא דאתקשר בבירא, כמא דאת אמר, (דניאל ג') כפיתו בסרבליהון, בגין דאלין לא סלקין דא בלא דא. וענף עץ עבות, ענפא הוא עלאה, דאתעביד עץ עבות, ואזיד לכל סטרא, כמה דאתמר. ערבי נזול דא יצחק, בכל סטרי, דאזידן בסטרא דנזולא, ולא בסטרא דאבא. דתנינן, אף על גב דבהאי נזול דינא לא אשתכח ביה, דינן מתערין בניה.

רכה ורב המנונא סבא פריש, וערבי נזול, אינו תרין קיימין דקאמרן, דמיא נפקי מניה, וישפיר. אבל תא זוזי, הא זוזין דתרין דרגין אלן דקיימי על דרגא דצדיק, איבא וכנישו רברבא (ס"א דברכאן) נפקי מניה, וערבי נזול לא נפקי מניה, איבא, ולא טעמא, ולא ריחא. והא אוקימנא וכלא שפיר.

רכו ועל דא אתרוג (דף רכא ע"א) בשמאלא, לקביל לבא. לולב בימינא, כפת בכלא, וקטיר בכלא. דהא צדיק כפות הוא בכל סטרי, וקטיר בכלא, ודא הוא קשורא דמדיבנותא.

רכז ובספרא דאגדתא שפיר קאמר, דכל אלן אינו אושפיזין, דומינן עמא קדישא בהאי יומא, דבעינן לאשכנא להו, פיון דומין לון. ובהו בעי בר נש למלכא בעותיה.

וְכַאֲן אֵינֵן יִשְׂרָאֵל דִּי־דַעֲיֵן אֲרוּזֵי דְּמִלְכָּא קִדְּיֵשָׁא, וְיִדְעֵין אֲרוּזֵי דְּאוּרִיִּיתָא, לְמַדְהָ בְּאוּרוּז
קִשּׁוּט, לְמַדְכִּי בְּהוּ בְּעִלְמָא דִּין וּבְעִלְמָא דְּאֵתִי.

רְכוּז בְּיוֹמָא דָּא נְפָקִי יִשְׂרָאֵל, בְּסִימָנִין רְשִׁימִין מִגּוּ מִלְכָּא, בְּגִין דְּאֵינֵן נְצֻזִין דִּינָא.
וּבְמֵי סִימָנִין אֵינֵן, סִימָנִי מְהִימְנוּתָא, זוּתָמָא דְּמִלְכָּא עֲלָאָה. לְתַרִּי בְּגִי נְשִׂא, דְּעָאֵלוּ קָדָם
מִלְכָּא לְדִינָא, וְלֹא יִדְעִי עֲלָמָא מֵאֵן מְזִיָּהוּ נְצֻז. נְפָק זֹד לְגִין מִבֵּי מִלְכָּא, שְׂאִילוּ לוֹ. אָמַר
לוֹן, מֵאֵן דִּיפּוֹק וּבִידּוּי סִימָנִין דְּמִלְכָּא, הוּא נְצֻז.

רְכַּט כָּה, כּוּלִי עֲלָמָא עָאֵלִין לְדִינָא, קָדָם מִלְכָּא עֲלָאָה, וְדֵאִין לוֹן מִיּוֹמָא דְּרֵאשׁ
הַשְּׁנָה וְיוֹם הַכַּפּוּרִים, עַד זֻמַּשׁ סְרִי יוֹמִין לִירוּזָא. וּבִין כָּה אֲשַׁתְּכּוּזוּ יִשְׂרָאֵל וְכַאֲן כְּלָהוּ
בְּתִיּוּבָתָא. טְרוּזִין בְּסַפָּה וְלוּלָב וְאַתְרוּג, וְלֹא יִדְעִי מֵאֵן נְצֻז דִּינָא. מִלְכָּא עֲלָמִי שְׂאֵלוּ מֵאֵן
נְצֻז דִּינָא. קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא אָמַר לָהּ, אֵינֵן דְּמִפְקִי בִּידִיָּהוּ סִימָנִין דִּילִי, אֵינֵן נְצֻזִין דִּינָא.

רַל בְּהֵאִי יוֹמָא, נְפָקִי יִשְׂרָאֵל בְּרְשִׁימוּ דְּמִלְכָּא, בְּתוּשְׁבּוּזָתָא דְּהִלְלִילָא. עָאֵלִין
בְּסַפָּה, אֲתֵרוּג בְּשִׁמְאָלָא, לוּלָב בִּימִינָא. זֻמָּאן כְּלָהוּ, דִּישְׂרָאֵל רְשִׁימִין בְּרְשִׁימִין דְּמִלְכָּא
קִדְּיֵשָׁא. פְּתוּזִי וְאָמַרִי, (תְּהִלִּים קמ"ד) אֲשֶׁרִי הָעָם שָׁכְכָה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעָם שֶׁהָ אֵלָהִיו.

רְלָא עַד כַּאֲן זוּדְוּוּתָא דְּכָלָא, זוּדְוּוּתָא דְּאוּשְׁפִּיזִין, וְאָפִילוּ אוֹמוּת הָעוֹלָם זוּדָאן
בְּזוּדְוּוּתָא, וּמִתְבָּרְכִין מְנָה. וְעַל דָּא (מְקַרִּיבִין) קָרְבָּנִין בְּכָל יוֹמָא עֲלִיָּהוּ, לֹאטָלָא עֲלִיָּהוּ
שְׁלָם, וְיִתְבָּרְכוּן מִיָּן. מִכַּאֲן וְלִהְלָאָה, יוֹמָא זֹד, דְּמִלְכָּא עֲלָאָה, דְּזוּדִי בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל. דְּכְתִיב,
(בְּמִדְבָּר כ"ט) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תַּהֲיָה לָכֶם. דְּהָא יוֹמָא דָּא מִן מִלְכָּא בְּלוּזְדוּי, זוּדְוּוּתָא
דִּילִיָּה בִּישְׂרָאֵל. לְמִלְכָּא דְּזוּמִין אוּשְׁפִּיזִין וְכו'.

רְלָב רַבִּי שִׁמְעוֹן פְּתוּז וְאָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ב') אֲנִי זֹבְעָלַת הַשָּׂרוֹן שׁוֹשְׁנַת
הָעֵמְקִים, כַּמָּה זֹבִיבָה כְּנָסַת יִשְׂרָאֵל קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא מִשְׁבּוּז
לָהּ, וְהִיא מִשְׁבּוּזַת לִיהָ תְּדִיר, וְכַמָּה מִשְׁבּוּזִין וּמוֹמְרִין אֲזִמִּינַת לִיהָ תְּדִיר לְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא.
וְכַאֲה זֹוִלְקָהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּאֲזוּדִין בֵּיהּ בְּעַדְכָּא דְּזוּוֹלְקָא קִדְּיֵשָׁא. כַּמָּה דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ל"ב)
כִּי זִלְקָה ה' עִמּוֹ וְגו'.

רְלָז אֲנִי זֹבְעָלַת הַשָּׂרוֹן, דָּא כְּנָסַת יִשְׂרָאֵל, דְּקִיָּמָא בְּשִׁפּוּרֵי דְּזוּי בְּגִנְתָּא דְּעָדָן.
הַשָּׂרוֹן, דְּהִיא שָׂרָה וּמִשְׁבּוּזַת לְמִלְכָּא עֲלָאָה.

רְלָד דְּבָר אַזְר אֲנִי זֹבְעָלַת הַשָּׂרוֹן, דְּבַעֲנָא לֹאשְׁקָאָה מִשְׁקִי דְּזוּזְלָא עֲמִיקָא,
מִבּוּעָא דְּזוּזְלִין. כַּמָּה דָּאָתָּ אָמַר, (יִשְׁעִיָּה ל"ה) וְהָיָה הַשָּׂרֵב לְאֵגָם. (ז'א "יִשְׁעִיָּה ל"ג) וְהָיָה
הַשָּׂרוֹן כְּעֶרְבָה) שׁוֹשְׁנַת הָעֵמְקִים, דְּקִיָּמָא בְּעִמִּיקָתָא דְּכָלָא. מֵאֵן אֵינֵן עֲמִיקִים. כַּמָּה דָּאָתָּ
אָמַר, (תְּהִלִּים ק"ל) מִמִּשְׁבּוּזִים קָרָאֲתִיהָ ה'. זֹבְעָלַת הַשָּׂרוֹן. זֹבְעָלַת, מִהֵוּא אֲתֵר, דִּישְׁקִי
דְּזוּזְלִין נְפָקִין וְלֹא פְּסִקִין לְעִלְמִין. שׁוֹשְׁנַת הָעֵמְקִים, שׁוֹשְׁנַת מִהֵוּא אֲתֵר דְּאֲקָרִי עֲמִיקָא
דְּכָלָא, סְתִים מִכָּל סְטָרִין.

רְלָה תָּא זֹזִי, בְּקִדְּמִיתָא יְרוּקָא כְּזֹבְעָלַת, דְּטָרְפִין דִּילָה יְרוּקִין. לְבִתֵּר שׁוֹשְׁנַת,
סוּמְקָא בְּגִוּוּזִין זוּזוּרִין. שׁוֹשְׁנַת בְּשִׁית טָרְפִין, שׁוֹשְׁנַת, דְּאֲשַׁתְּנִיָּאת מְזוּזָא לְגוּזָא, וְשִׁנִּיָּאת גְּוֹזָאָה.
רְלוּ שׁוֹשְׁנַת, בְּקִדְּמִיתָא זֹבְעָלַת, בְּעַדְנָא דְּבַעֲנָא לֹאֲזוּזָא בֵּיהּ בְּמִלְכָּא, אֲקָרִי
זֹבְעָלַת. בְּתֵר דְּאֲתֵרִבְקָתָא בֵּיהּ בְּמִלְכָּא בְּאֵינֵן נְשִׁיקִין, אֲקָרִי שׁוֹשְׁנַת. בְּגִין דְּכְתִיב, (שִׁיר

השירים ה) שפיתותיו שושנים. ששנת העמקים דהיא משינא גוונא, ומנין לטב, ומנין לביש, ומנין לרומי, ומנא לדינא.

רלו (בראשית ג) ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים. תא וזוי, דהא בגי נשא לא מסתכלין, ולא ידעין, ולא משינא. בשעתא דברא קודשא בריך הוא לאדם, ואוקיר ליה ביקירו עלאה, בעא מניה לאתדבקא ביה בגין דישתכחז יוידאי, ובכלבא יוידאי, ובאתר דדבקותא יוידאי, דלא (רף רכא ע"ב) אשתני, ולא מתהפך לעלמין. בההוא קשורא יוידא, דכלא ביה אתקשר. הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ועץ הזאים בתוך הגן.

רלו לבתר סטו מארזא דמהימנותא, ושכחו אילנא יוידאי, עלאה מכל אילנין. ואתו לאתדבקא באתר דמשתני, ומתהפך מגוונא לגוונא ומטב לביש ומביש לטב. ונזותי מעילא לתתא, ואתדבקו לתתא בשניין סגיאין. ושכחו אילנא יוידאה, עלאה מכל אילנין. הדא הוא דכתיב, (קהלת ז) אשר עשה האלהים את האדם ישר וגו'.

רלט ודאי כדן אתהפך לבייהו, בההוא סטרא מוש, ומנין לטב, ומנין לביש, ומנין לרומי, ומנין לדינא. בהאי מלה דאתדבקו בה ודאי, (קהלת ז) בקשו וזשכחות רבים, ואתדבקו בהו.

רמו אמר ליה קודשא בריך הוא, אדם, שפיקת זוי ואתדבקת במוותא. וזוי, דכתיב ועץ הזאים בתוך הגן, דאקרי זויים. דמאן דאזיד ביה, לא טעים מותא לעלמין. אתדבקת באילנא אזורא, הא ודאי מותא הוא לקבלה. הדא הוא דכתיב, (משלי ה) רגליה יורדות מות, וכתיב, (קהלת ז) ומוצא אני מר ממות את האשה. ודאי באתר דמוותא אתדבק, ושכח אתר דזוי. בגין כך אתגזר עליה ועל כל עלמא מותא.

רמו אי הוא זוטא, כל עלמא מה זוטו. אי תימא, דכל עלמא אכלי מאילנא דא, ואתרמי לכלא. לאו הכי. אלא בשעתא דאדם קאים על רגליו, זוי ליה בריין כלהו, ודזילו מקמיה, והו זטלין אבתריה, כעבדין בתר מלכא. והוא אמר לון, אנא ואתון, (תהלים צה) באו נשתחוה ונכרעה וגו'. ואזלו כלהו אבתריה. כין דזונו דאדם סגיד להאי אתר, ואתדבק ביה, כלהו אתמישכו אבתריה וגרים מותא לכל עלמא.

רמו וכדן אשתני אדם לכמה גוונין, ומנין דינא, ומנין רומי ומנין מותא, ומנין זוי. ולא קאים בקיומא תדיר בוזד מנייהו, בגין דההוא אתר גרים ליה. ועל דא אקרי, זורב המתהפכת, המתהפכת בסטרא דא לסטרא דא, מטב לביש, מרומי לדינא, משלם לקרבא, מתהפכת היא בכלא. טב ורע דכתיב, (בראשית ב) ועץ הדעת טוב ורע.

רמו ובמלכא עלאה, לרומא על עובדוי, אוכחז ליה, ואמר ליה, ומועץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו וגו', והוא לא קביל מניה, ואתמישך בתר אתתיה, ואתתרף לעלמין. דהא אתתא לאתרא (ס"א לאתר דא) סלקא ולא יתיר, ואתתא גרים מותא לכלא.

רמו תא וזוי, לעלמא דאתי כתיב, (ישעיה סה) כי כימי העץ ימי עמי, כימי העץ, ההוא דאשתמודעא, ביה ומנא, כתיב, (ישעיה כה) בלע המות לגזוז ומזזה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וזרפת עמו יסיר מעל כל הארץ וגו' (עך כאן גרפס בויקרא):

רמז ויקרבו ימי ישראל למוות. תאנא, אמר רבי זוויא, כתיב ויזוי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה, היום בקיומיה יעקב, והכא במיתתיה ישראל. דכתיב, ויקרבו ימי ישראל למוות. אמר רבי יוסי, הכי הוא ודאי, דהא לא כתיב ויקרב יום ישראל למוות, אלא ימי, וכי בכמה יומי מית בר נש, והא בשעתא ודא, ברנעא ודא, מית ונפיק מעלמא.

רמו אלא הכי תאנא, כד קודשא בריך הוא בעי לאתבא רוזייה ליה, כל אינון יומין דקאים בר נש בהאי עלמא, אתפקדון קמיה, ועאלין בזושבנא. וכד אתקריבו קמיה למיעל בזושבנא, מית בר נש. ואתיב קודשא בריך הוא רוזייה ליה, דהוא הבל דאפיק ונפוז ביה, אותביה לגביה.

רמו ופאה זולקיה דההוא בר נש, דיומוי אתקריבו גבי מלכא בלא כסופא, ולא דווי יומא מנייהו לבר, דישכוז בההוא יומא, דאתעביד ביה זושבא. בגין כך, כתיב בצדיקא, קריבה. (והיך יקרבון) משום דקריבו יומוי קמי מלכא, בלא כסופא.

רמו ווי לרשיעא, דלא כתיב בהו קריבה, והיך יקרבון יומי קמי מלכא, דהא כל יומוי בזושבא אשתכוזו. ובגין כך לא יקרבון קמי מלכא, ולא יתבעון קמיה, ולא ידכרו לעילא, אלא אינון שציאן מנוויהו. עליהו כתיב, (משלי ד) דרך רשעים כאפלה לא ידעו במה יפשלו. (דף רכב ע"א)

רמו והכא ויקרבו ימי ישראל ודאי, בלא כסופא, בשלימותא, בזויותא שלים. ובגין כך, ימי ישראל, דהוה שלים יתיר ישראל מיעקב. ואי תיבא, והא כתיב, (בראשית כה) ויעקב איש תם, שלים. שלים הוה, ולא שלים בדרגא עלאה פישראל.

רז תנא, אמר רבי יוסי, בשעתא דיומוי דבר נש אתפקדון קמי מלכא, אית ופאה דאתפקדון יומוי ורוזיקין מקמי מלכא. ואית ופאה, דכד מתפקדון יומוי, קריבין וסמיבין למלכא, ולא מתרוקין. בלא כסופא עאלין, וקריבין למלכא. ופאה זולקהון. דהא הוא דכתיב, ויקרבו ימי ישראל למוות.

רזא ויקרא לבנו ליוסף, אמר רבי יצחק, וכי שאר שבטין לאו בגוי אינון. אלא אמר רבי אבא, יוסף בנו הוה יתיר מכלהו. דתנינן, בשעתא דאנתתיה דפוטיוסר דזקת ליה ליוסף, מה כתיב, (בראשית לט) ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית. האי קרא הכי מבעי ליה, ואין איש בבית. מהו מאנשי הבית. אלא לאכללא דיוקנא דיעקב, דהוה תמן ואשתכוז תמן. ובגין כך מאנשי הבית, אבל איש אזורא הוה תמן. כיון דסליק יוסף עיניו, וזומא דיוקנא דאבוי, יתיב בקיומיה, ותב לאזורא.

רזב תא וזוי, מה כתיב, (בראשית לט) וימאן ויאמר אל אשת אדניו. אמר ליה קודשא בריך הוא, את אמרת וימאן, ויאמר. וזיך, וימאן ויאמר אזורא, ייתי לברכא לבנה, ויתברכון ביה. דהא הוא דכתיב, וימאן אבוי ויאמר ידעתי בני ידעתי.

רזג כיון דאמר ידעתי בני, אבאי אמר, ידעתי אזורא. אלא אמר, ידעתי בני, בזמנא דקיימת בגופך דאת ברי, כד זומית דיוקנא דילי, ותבת בקיומך. ובגין כך כתיב, ידעתי בני, ידעתי. על מה דאמרת דהא הוא בוכרא, גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל, והכא בגין כך כתיב, ויקרא לבנו ליוסף, לבנו ליוסף במיש.

רנ"ד דְּבַר אַזְזַר, וַיִּקְרָא לְבָנָו לְיוֹסֵף, דְּבַדְיֻקְנָא זֹדֵד הָיוּ מִתְּנוּזִין. דְּכָל מֵאן דְּזֻמִּי לְיוֹסֵף, הָיָה אֲסֵהִיד דְּבִרְיָה דְּיַעֲקֹב הָיָה. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כָּלֵא הָכִי הוּא. וְעוֹד דְּיוֹסֵף זֶן לִיה וְלִבָּנָיו בְּסִבּוּתֵיהּ, וּבְגִינֵי כֶּף בָּנָו מִמּוֹשֵׁי, יִתִּיר מִכְּלָהוּ. וַיִּקְרָא לְבָנָו לְיוֹסֵף, אֲמַאי לְיוֹסֵף וְלֵאזְזָרָא. מַשּׁוּם דְּרִשׁוּתָא הָיָה בִּידֵיהּ לְסַלְקֵיהּ מִתַּמָּן.

רנ"ה רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כִּיּוֹן דְּיַעֲקֹב הָיָה יָדַע דְּבָנָיו יִשְׁתַּעֲבְדוּן בְּעָלוּתָא תַּמָּן בְּמִצְרַיִם, אֲמַאי לֹא אֶתְקַבֵּר תַּמָּן בְּגִין דְּיִגִּין זְכוּתֵיהּ עַל בָּנָיו. אֲמַאי בְּעָא לְאַסְתַּלְקָא מִתַּמָּן. וְהָא כְּתִיב, (תהלים קג) כְּרוֹזִם אָב עַל בָּנִים, אֵן הוּא רוֹזְמוּתָא.

רנ"ו אָלֵא הָכִי תֵאזְנָא, בְּשַׁעֲתָא דְּהָיָה זְנוּתִית יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, הָיָה דְּזוּזִיל. הָיָה אָמַר, דִּילְכֻמָּא זֹס וְשָׁלוֹם יִשְׁתַּצֵּון בְּנֵי בִינֵי עַמּוּמָא, וְדִילְכֻמָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִסְלַק שְׂכִינְתֵיהּ מִינֵי כְּקֻדְמִיתָא. מַה כְּתִיב, (בראשית לה) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶל יַעֲקֹב וְגו'. (בראשית מו) (ויאמר אלהים לישראל) אֵל תֵּירָא מִרְדָּה מִצְרַיִמָּה כִּי לָגַי גָּדוֹל אֲשִׁימָךְ שָׁם. וּמַה דְּאִמְרַת דִּילְכֻמָּא אֲסַלַק שְׂכִינְתִי מִבִּינָךְ, אֲנִכִּי אֶרֶד עִמָּךְ מִצְרַיִמָּה.

רנ"ז אָמַר עוֹד, דְּזוּזִילָא דִּילְכֻמָּא אֶתְקַבֵּר תַּמָּן, וְלֹא אֲזַכָּה עִם אֲבֹהֵתִי. אָמַר לִיה וְאֲנִכִּי אֶעֱלֶךְ גַּם עִלָּה. אֶעֱלֶךְ, מִמִּצְרַיִם. גַּם עִלָּה, לְאַתְקַבְרָא בְּקַבְרָא דְּאַבְרָהָם.

רנ"ח בְּגִינֵי כֶּף, בְּעָא לְסַלְקָא עֲרֻמִּית מִמִּצְרַיִם. זֹדֵד, דְּלֹא יַעֲבְדוּן מַעֲיָה דְּזוּזִילָא, דְּהָא זֻמָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זָמִין לְאַתְקַבְרָא מִדְּזוּלִּיהוּן. וְזֹדֵד, דְּזֻמָּא דְּשְׂכִינְתָא יִשְׁוִי מִדְּזוּרִיָּה בִּין בָּנָיו בְּעָלוּתָא. וְזֹדֵד, בְּגִין דִּיהָא גּוֹפִיָּה דְּיִיר בִּין גּוֹפִיָּהוּ דְּאַבְרָהָם לְאַתְכַּלְלָא בִּינֵיהוּ, וְלֹא יִתְמַנֵּי עִם זַיִיבָא דְּמִצְרַאִי.

רנ"ט וְתַנִּינָן, גּוֹפָא דְּיַעֲקֹב, אֶתְמַשִּׁיךְ מִשׁוֹפְרוֹי דְּאָדָם הָרָאשׁוֹן, וְהָיָה דְּיוֹקְנֵיהּ דְּיַעֲקֹב, דְּיוֹקְנָא עֲלָאָה קֻדְשָׁא. דְּיוֹקְנָא דְּכוֹרְסִיָּא קֻדְשָׁא, וְלֹא בְּעָא לְאַתְקַבְרָא בִּינֵי זַיִיבָא. וְזֹדֵד דְּמִלָּה, דְּבִאֲבָהֶן לִית פִּירוּדָא כָּלֵל. וְעַל דָּא כְּתִיב וְשָׁכַבְתִּי עִם אֲבוֹתַי.

רס וַיִּקְרָא לְבָנָו לְיוֹסֵף, בָּנָו, בְּזוֹד דְּיוֹקְנָא דְּאַנְפִּין, בְּגִין דְּבִרְעוּתָא דְּרוּזָא וְלִבָּא, אוֹלִיד לִיה יִתִּיר מִכְּלָהוּ. תָּא זֹזִי, מַה כְּתִיב, (בראשית לו) הִמָּעַט קִוְיָתָךְ אֶת אִישִׁי, דְּכָל רְעוּתָא דְּיַעֲקֹב בְּרוּזֵל הָיָה, וּבְגִין כֶּף (דָּף רַכֵּב ע"ב) וַיִּקְרָא לְבָנָו לְיוֹסֵף.

רסא תֵאזְנָא, רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתְחוּ וְאָמַר, (דברים כט) הַנְּסִתְרוּת לֵה' אֲלַקְיָנוּ וְגו'. הַנְּסִתְרוּת לֵה' אֲלַקְיָנוּ, תָּא זֹזִי, כַּמָּה אֵית לִיה לִבֵּר נָשׁ לְאַזְדַּהֲרָא מִזּוּזָבוּי, וְלֹאסְתַּכְלָא דְּלֵא יַעֲבֵר עַל רְעוּתֵיהּ דְּמֵאֲרִיָּה. דְּתַנִּינָן, כָּל מַה דְּבִר נָשׁ עָבִיד בְּהָאִי עֲלֻמָּא, בְּסַפְרָא כְּתִיבּוּ אֵינוֹן עוֹבְדִין, וְעֵאלִין בְּזוּזִשְׁבָּנָא קָמִי מִכְּכָא קֻדְשָׁא, וְכָלֵא אֶתְגַּלְיָא קָמִיָּה. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (ירמיה כג) אִם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ זָאם ה'. אִי הָכִי, אִיךָ לֹא יִסְתַּמֵּר בֵּר נָשׁ מִלְּבִיזוֹב קָמִיָּה דְּמֵאֲרִיָּה. וְתַנִּינָן, אֲפִילוּ הָהוּא (מֵאֵן) מַה דְּזוּזִיב בֵּר נָשׁ וְאַסְתַּלַּק בְּרְעוּתֵיהּ, כָּלֵא אֲשִׁתְּכּוֹז קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא אֶתְאֲבִיד מַעֲיָה.

רסב תָּא זֹזִי, בְּהָהוּא לִילְיָא דְּעֵאכֵל לֵאָה לְגַבִּיָּה דְּיַעֲקֹב, וַיַּהֲבֵת לִיה אֵינוֹן סִימְנִין דְּיָהֵב יַעֲקֹב לְרוּזֵל, סְלִיק בְּרְעוּתֵיהּ דְּאִיהִי רוּזֵל, וְשִׁמְשׁ שְׁמוּשָׁא בָּהּ. וְהָיָה טָפָה קֻדְמִיתָא דְּיַעֲקֹב הָיָה. דְּכְתִיב, (בראשית מט) כֹּזִי וְרֵאשִׁית אוֹנִי, וְסִבֵּר דְּאִיהִי רוּזֵל. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִיהִי גָלִי עֲמִיקָתָא וּמִסְתַּרְתָּא, וְיָדַע מַה בְּזוּזִשְׁכָּא, סְלִיק הָהוּא רְעוּתָא לְאַתְרֵיהּ, וּבְכִירוּתָא

דראובן אסתלק ליוסף. מאי טעמא, משום דהא דרוזל הות, והיא טפה קדמיתא דנפקת מייעקב. ובגין דהות דילת, ההוא בכירותא במיש דראובן, ירית יוסף. ורוזל ירתה ליהוא דילת.

רסג ובגין כך, רזא דמלה, לא אסתלק ראובן בשמא כשאר שבטין. אלא ראובן. כלומר זמנו בר, ראו בן סתם. והאי בן לא אתידע שמייה, ועל דא לא קריא לאה בני בהאי שמא, ולא אקרי ראו בני, דהא לאה ידעת עובדא.

רסד ותנינן, גלי קמי קודשא בריך הוא, דיעקב לאו רעותיה למיזוב קמיה בהאי, ולא אסתכל ברעותא באתתא אזורא בההיא שעתא, כשאר זוייבי עלמא. ועל כך כתיב, (בראשית לה) ויהיו בני יעקב שנים עשר. דהא בנייהו דשאר זוייבי עלמא דעבדין ההוא עובדא, בשמא אזורא אקרון. והא ידיעא מלה דא לגבי זובריא, ובגניי כך ויקרא לבנו ליוסף, בנו ממש, משירותא וסיובא (ד"א ל"ג בריה) בנו הוה.

רסה תאנא, אמר רבי יוסי, במה אומי ליה יעקב ליוסף, דכתיב שים נא ידך תחת ירכי. אלא בההוא את קיימא, דהוה רשים בבשריה, דדא וזשיבותא דאבהן יתיר מכלא. והאי ברית, רזא דיוסף איהו.

רסו אמר רבי שמעון, באברהם וביעקב כתיב, שים נא ידך תחת ירכי, תזוזת ירכי, כלומר, בההוא אתר דרמינא בשמא קדישא, ואפיק זרעא קדישא מהימנא לעלמא. ביצחק לא כתיב, בגין דנפיק מניה עשו.

רסז תו, מאי טעמא הכא, שים נא ידך תחת ירכי אל נא תקברני במצרים. אלא אמר ליה יעקב ליוסף, בהאי רשימא קדישא אומי לי, דאפיק זרעא קדישא מהימנא לעלמא, ואתנזיר, ולא אסתאב לעלמין. דלא יתקבר בין אינן מסאבין, דלא נטרו ליה לעלמין. דכתיב בהו, (יוזקאל כג) אשר בשר זמורים בשרם וזרמות סוסים וזרמתם.

רסזו ואי תיבא, הא יוסף דנזיר ליה על כלא, אמאי אתקבר בינייהו. אלא תנינן, כתיב, (יוזקאל א) היתה היתה דבר ה' אל יוזקאל בן בוזי הכהן בארץ כשדים על נהר כבר, והא תנינן, דשכינתא לא שריא אלא בארעא דישראל. אמאי הכא שכינתא. אלא על נהר כבר כתיב, וכתיב ותהי עליו שם יד ה'. אופ הכא, יוסף בבניא אתרמי ארונא דיליה. אמר קודשא בריך הוא, אי יוסף אסתלק מהכא, גלותא לא אתקיים. אלא תהא קבורתיה באתר דלא יסתאב, ויסכלון בני ישראל גלותא.

רסט תאנא, אמר רבי יוסי, זמא יעקב דהא בכלא אתתקן לכרסניא קדישא באבהן (כאבהן). אמר, אי הכי יתקבר, היך גופא דא אזוידא באבהתא, ואפילו מערתא דאתקבר תמן אקרי כפילתא. בגין דכל מלה דכפילתא הוא תרין וזוד, אופ מערתא תרין וזוד.

רע ותא וזוי, אבהתא זכו לאתקברא תמן, אינן וזווגייהו. יעקב (דף רכג ע"א) הוא ולא, מאי טעמא רוזל לא, והא כתיב, (בראשית כט) ורוזל עקרה, דאיהי עקרא דבייתא. אלא, לאה זכתה ביה, לאפקא שית שבטין מזוגא קדישא בעלמא יתיר. ובגניי כך, אתייהבת עמיה לוויגא במערתא.

רעא אמר רבי יהודה לאה כל יומהא, הות בפרשת אורזון קיימא, ובכת בגיניה דיעקב, כד שמעת דאיהו צדיקא. ועלותא אקדמת ליה. והיינו דכתיב, (בראשית כט) ועיני לאה רכות, כמה דאוקימנא, דמקדמת ויתבת בפרשת אורזון למשאל.

רעב רזול לא נפקת לאורזון לעלמא. בגיני כך זכתה לאה לאתקברא עמיה. ורזול קיימת קבורתה בפרשת אורזון ואתקברת תמן. הך הוא דכתיב, ואני בבאי מפרץ מתה עלי רזול. מהו עלי. עלי ודאי, כלומר בגיני. בארץ כנען בדרך, בגיני מיתת בדרך, דלא נפקת בגיני לעלמין באזותה.

רעג בגין כך, לאה דנפקת ובכת בפרשת אורזון בגיניה דיעקב, זכתה לאתקברא עמיה. רזול דלא בעאת למיפק ולמשאל בהדיה, בגין כך קבורתה בפרשת אורזון. ורזא דמלה, הא אוקימנא ואתמר, הא באתגללא, ודא באתקסיא.

רעד ותא וזוי, דתניא, דמעין סגיאין שדיאת ההיא צדקת לאה, בגין למהוי וולקיה דיעקב, ולא בההוא רשע דעשו. והיינו דתנינן, כל בר נש דאשיר דמעין קמיה דקודשא בריך הוא, אף על גב דאתגור עליה עונשא, יתקדע, ולא יכיל ההוא עונשא לשלטאה ביה. מנכן, מלאה, דהא לאה אתגור למהוי וולקא דעשו, והיא בבעותא אקדימת ליה ליעקב, ולא אתייהיבת ליה לעשו.

רעה אמר רבי וזייא, ושכבתי עם אבותי וגו'. רבי יצחק פתח ואמר, (קהלת א) מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תנות השמש. בכמה אתר אתמר דאסתכלנא במלוי דשלבמה ואתנזי מלוי סתימין, אבל פלהו מלי דשלבמה, פלהו אקרון בוזכמתא.

רעו דתניא כתיב, (מלכים א ה) ותרב זוכמת שלמה, ביומוי דשלבמה מלכא, קיימא סיהרא באשלבמותא. והיינו דכתיב, ותרב זוכמת שלמה מוזכמת כל בני קדם. תמן תנינן, מאן אינון בני קדם, הא אוקמוה. אבל זוכמת בני קדם, היא זוכמתא דירתו מאברהם.

רעז דתניא כתיב, (בראשית כה) ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק. מאי את כל אשר לו. הא זוכמתא עלאה דהוה ידע בשמא קדישא דקודשא בריך הוא, ומשמע את כל אשר לו, דהוה דיליה. כדתנינן בההיא בת דהות ליה לאברהם, ובכל שמה.

רעז ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות וגו'. דיהב להו מילין ידיעאן, בכתרין תתאין, ובאן אתר אשרי לון, אל ארץ קדם. ומתמן יריתו בני קדם זוכמתא, והיינו דכתיב מוזכמת כל בני קדם.

רעט תאנא, יומא זור הוה אתי רבי שמעון מקפוטקיא כלוד, והוה עמיה רבי אבא ורבי יהודה. רבי אבא הוה לאי, והוה רהיט אבתריה דרבי שמעון דהוה רכיב. אמר רבי אבא, ודאי (הושע יא) אזורי ה' ילכו כאריה וישאג.

רפ נזות רבי שמעון, אמר ליה, ודאי כתיב, (דברים ט) ואשב בהר ארבעים יום וארבעים לילה, ודאי זוכמתא לא מתיישבא, אלא כד בר נש יתיב ולא אזיל, אלא קאים בקיימיה. והא אוקימנא מלי על מה כתיב ואשב. השתא בגיזא תלייא מילתא. יתבו.

רפא אמר רבי אבא, כתיב ותרב זוכמות שלכמה מוזכמות כל בני קדם ומפל זוכמות מצרים. מאי היא זוכמות שלכמה ומאי היא זוכמות מצרים ומאי היא זוכמות כל בני קדם. אמר ליה, תא וזוי, בכמה אתר אוקמוה בההוא שמה, דסיהרא כד אתברכא מפלא, כתיב ותרב. ביומוי דשלכמה, דאתרביאת ואתברכת וקיימא באשלימותא.

רפב ותנינן, אלה טורין מתברבין קמה, וכלהו גשיבא וזד הוו לקמה. אלה גהרין סגיאין לה, ובגמיעא וזדא גמיעא לון.

רפג טופרהא מאזודא לאלה ושבעין עיבר. (דף רכג ע"ב) ידהא אזודין לארבע ועשרין (וזומש) אלה עיבר, לית דנפיק מנה לסטר האי, ולית דנפיק מנה לסטר אזורא. כמה זכמה אלה תריסין, מתאזודין בשערהא.

רפד וזד עולימא, דאורכיה מרישא דעלמא לסייפי דעלמא, נפיק בין רגלהא. בשתיין פולסי דנורא מתלבש, בגווי דא אתמנא על תתאי (מתזות) מארבע סטרהא. דא איהו גער, דאזוד שית מאה ותלת עשר מפתון עלאין מסטרא דאמא. וכלהו מפתון עלאין, בשנינא דנורבא דזוגיר בוזרציה תליון.

רפה ההוא גער, קרון ליה וזנף בן ירד, באינון ברייתי, דכתיב, (משלי כב) וזנף לגער על פי דרכו. ואי תימא מתניתיך היא, ולא ברייתא. במתניתיך דילן אוקימנא מילי, והא אתמר, וכלא מלתא וזדא אסתכלו (נ"א אשתכללו). תזוזתיה תטלל זזות ברא. דתנינא (נ"א דתא וזוי), כמה דישאל קדישא עלאה, אקרי בן לאמיה, דכתיב, (משלי ד) כי בן הייתי לאבי רך וזזיד לפני אמי, וכתיב, (שמותד) בני בכורי ישראל, הכי נמי לתתא, דא אקרי גער לאמיה. דכתיב, (הושע יא) כי גער ישראל ואוהבהו, ובכמה גווינן אקרי בן ירד, והא אוקימנא. אבל תא וזוי, בן ירד ממש. דתנינן, עשר ירדות ירדה שכינה לארעא, וכלהו אוקמוה וזבריא ואתמר. ותזוזת האי, כמה זזותא קיימין, דאקרון זזות ברא ממש.

רפו תזוזת אינון זזותא, מתאזודין שערהא דסיהרא, דאקרון ככביא דשרביטא, דשרביט ממש, מארי דמארין, מארי דמתקלא, מארי דקשיו, מארי דזוזפא. וכלהו אקרון מארי (נ"א שערי) דארזונא, ידהא ורגלהא אזודין בהאי, כאריה (קדישא) תקיפא דאזוד על טרפיה. ועל דא כתיב, (מיכה ה) וטרף ואין מעיל.

רפז טופרהא, כל אינון דאדכרין וזוי בני גשא, וכתבין ורשמין וזוייהו בתקיפו דדינא קשיא. ועל דא כתיב, (ירמיה יז) זוטאת יהודה כתובה בעט ברזל בצפורן שמיר. מהו שמיר. ההוא דרשים ונקיב אבנא, ופסיק לה לכל סטרא.

רפוז וזהמא דטופרהא, כל אינון דלא מתדבקין בגופא דמלכא, וינקין מסטרא דמסאבותא, כד שארי סיהרא בפגמיו.

רפט ובגין דשלכמה מלכא ירתא לסיהרא בשלימותא, בעי לירתא לה בפגמיותא, ועל דא אשתדל למידע, בדעתא (ברעותא) דרוזין ושדיו, למירת סיהרא בכל סטרא.

רצ וביומוי דשלכמה מלכא, בכלא אתגהיר סיהרא. הךא הוא דכתיב, (מלכים א ה) ותרב זוכמות שלכמה, ותרב דייקא. מוזכמות כל בני קדם, רזא עלאה הוא, כמה דכתיב, (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וגו'. ואלין אקרון בני קדם, דכלהו לא

אתקיימו, בר מהאי דכלילא דכר ונוקבא דאקרי הדר. דכתיב, (בראשית לו) וימלוך תזוזתי הדר וגו'.

רצא ותאנא, דאף על גב דאתקיימת (נ"א דאתנהירת סיהרא), לא אתנהירת באשכלמותא. עד דאתא שלמה, דאתזוזי לקבלהא, כמה דאוקימנא. דבגין כך אמיה בת שבע הות.

רצב ומכל זוכמת מצרים, דא זוכמה תתאה, דאקרי שפוזת דבתר ריזויא, וכלא אתכלילת האי זוכמה דשלמה, זוכמת בגי קדם, וזוכמת מצרים. אמר רבי אבא, בריך רזומנא, דשאיכלנא קמך מלה דא, דהא בכל הגי מילי (מלה דא) זכינא. אמר רבי שמעון, מלין אלין, הא אוקימנא לון, והא אתמרו.

רצג תאנא, (קהלת א) מה יתרון לאדם בכל עמלו, יכול אף עמלה דאורייתא, תלמוד לומר שיעמול תזוזת השמש (כתיב). שאני עמלה דאורייתא, דלעילא מן שמשא הוא. רבי זינא אמר, אף עמלה דאורייתא, דאיהו עמל בגייהון דבגי נשא, או בגין יקרא דיליה. האי תזוזת השמש כתיב. דהא לא סליק לעילא. תנא אמר רבי אלעזר, אפילו אי בר גש קיים אכל שנין, ההוא יומא דאסתלק מעלמא, דמי ליה כאילו לא אתקיים בר יומא זוד:

רצד ושכבתי עם אבותי, ופאה זולקתהון דאבהתא, דקודשא בריך הוא עביד לון רתיכא קדישא לעילא, ואתרעי בהו, לאתעטרא עמהון. הדא הוא דכתיב, (דברים י) רק באבותיה וזשק ה' וגו'. אמר רבי (דף רכד ע"א) אלעזר, יעקב הוה ידע, דהא עטורא דיליה באבהתיה הוא, דהא עטורא דאבהן עמיה הוא, והוא עמהון. ועל דא באתוןן גליפין תננן, ש תלת קשרין, תרין קשרין, זוד מהאי סטרא, וזוד מהאי סטרא, וזוד דכליל לון. ודא הוא דתננן, (שמות כו) והבריון התיכון בתוך הקרשים מבריון מן הקצה אל הקצה, והוא קשרא דבאמצעיתא, אזיד ליה סטרא, וליה סטרא. ועל האי כתיב, ושכבתי עם אבותי ודאי.

רצה ושכבתי עם אבותי וגו'. רבי יהודה פתוז ואמר, (ישעיה מב) הוזרשים שמעו והעורים הביטו לראות. הוזרשים שמעו, אלין בגי נשא דלא צייתין לבכולי אורייתא, ולא פקזין אודגיהו, לבשמע לפקודי דמאריהון. והעורים, דלא מסתכלין לבמדע על מה אינן קיימין. דהא בכל יומא ויומא פרוזא נפיק וקרי, ולית מאן דישגוז.

רצו דתניא, אינן יומין דבר גש כד אתברי, בההוא יומא דנפק לעלמא, פלהו קיימין בקייוביהו. ואלין וטאסין בעלמא, גזותין ואזהרן לבר גש, כל יומא ויומא בלזודוי. וכד ההוא יומא אתי ואזהר ליה, ובר גש עביד בההוא יומא וזבא קמי מאריה. ההוא יומא סליק בכסופא, ואסהיד סהדותא, וקאים בלזודוי לבר.

רצז ותאנא, בתר דקאים בלזודוי, יתיב, עד דבר גש עביד מגיה תשובה. וכה, תב ההוא יומא לאתריה. לא וכה, ההוא יומא גזותין, ואשתתף בההוא רוזא דלבר, ותב לביתיה. ואתתקן בדיוקניה דההוא בר גש במש, בגין לאבאשא ליה, ודיר עמיה בביתא. ואית דדירא לטב אי הוא זכי. ואי לאו, דיריה עמיה לביש.

רצו בין כף ובין כף, אתפקדן אינן יומין וזוסרים, ולא עאלין במנינא דאינן דאשתארו. ווי לזהו בר גש, דגרע יומי קמי מלכא קדישא, ולא שביק לעילא יומין, לאתעטרא בהו בזהו עלמא, ולא תקרבא בהדיהו קמי מלכא קדישא.

רצט תא וזוי, כד קריבו אינן יומין קמי מלכא קדישא. אי הוא זכאה, האי בר גש דנפיק מעלמא, סליק ועאל באינן יומין. ואינן לבושי יקר, דמתלבשא ביה גשמתיה. ואינן יומין הוי, דזכה בהו, ולא זב בהו.

ש ווי לזהו דגרע יומי לעילא. דכד בעאן לאלבשא ליה ביומי, אינן יומין דפגים איהו בזובוי, זוסרין מזהו לבושא, ואתלבש במנא זוסרא. כל שכן אי סגיאין אינן, ולא להוי ליה לבר גש במה דאתלבש בזהו עלמא. כדן ווי ליה, ווי לגשמה, דדיינן ליה בגיהנם על אינן יומין. יומין על יומין, יומין על זוד תרין. דכד נפיק מזהו עלמא, לא אשכח יומין דאתלבש בהו, ולא הוי ליה לבושא במה דאתכסי. זכאין אינן צדיקא, דיומיהון פלהון טמירין אינן לגמיה דמלכא קדישא, ואתעביד מנייהו לבושי יקר, לאתלבשא בהו בעלמא דאתי.

שא תנינן ברא דמתניתין, מאי דכתיב, (בראשית ג) וידעו כי ערומים הם, ידיעה ידעי ממש. דזהו לבושא דיקר, דאתעביד מאינן יומין, גרע מנייהו, ולא אשתאר יומא מאינן יומין לאתלבשא ביה. הדא הוא דכתיב, (תהלים קלט) גלמי ראו עיניך ועל ספרך כלם יכתבו. ימים יוצרו. ימים יוצרו ודאי, ולא אזור בהם, דהא לא אשתאר זוד מנייהו לאתלבשא בהו. עד דאשתדל אדם, ועבד תשובה, וקודשא בריך הוא קביל ליה, ועביד ליה מאנא (מאנא) לבושא אזורין, ולא מן יומי. הדא הוא דכתיב, (בראשית ג) ויעש ה' אלהים לאדם ולשתו כתנות עור וילבישם.

שב תא וזוי, באברהם דזכה, מה כתיב, (בראשית כד) בא בימים, משום דזכה. כד אסתלק מזהו עלמא, באינן יומין ממש דיכיה, עאל ואתלבש בהו, ולא גרע מזהו לבוש יקר כלום, דכתיב בא בימים. באיב מה כתיב, (איוב א) ויאמר ערום יצאתי מבטן אמי וערום אשוב שמה. דהא לא אשתאר לבושא לאתלבשא ביה.

שג תנא, זכאין אינן צדיקא, דיומיהון זכאין, ואשתארו לעלמא דאתי (זכאין). וכד נפקין, מתזבזבן פלהו, ואתעבידו (דף רכד ע"ב) לבושי יקר, לאתלבשא ביה. ובהו לבושא, זכאן לאתעגגא מעגגא דעלמא דאתי, ובהו לבושא, זמנין לאזויא ולמיקם. וכל אינן דאית להו לבושא יקומין, הדא הוא דכתיב, (איוב לז) ויתעצבו כמו לבוש. ווי לאינן זויבי עלמא, דיומיהון בזוביהון (עלמין) זוסרין, ולא אשתאר מנייהו, במה דאתכסיין, כד יפקון מעלמא.

שד תנא, כל אינן זכאין, דזכו לאתלבשא בלבוש יקר ביומיהון, מתעטרן בזהו עלמא (ס"א גולמא), מעטורי דמתעטרי בהו אבהן, מזהו זוזל דנגיד ונפיק לגגתא דערן. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מזו) ונזרה ה' תמיד והשביע בצנצנות נפשה וגו'. ואינן זויבי עלמא, דלא זכו לאתלבשא בלבושא דיומיהון, עלייהו כתיב, (ירמיה יז) והיה פערער בערבה ולא יראה כי יבא טוב ושכן זוררים במדבר.

שה אמר רבי יצחק, ופאה וולקיה דיעקב, דרוצנו ויתיר הוה ליה, דכתיב ושכבתי עם אבותי. דאפי בהו ולא באזרא. דאפי בהו, לאתלבשא ביומין דיליה, וביומין דלהון.

שז רבי יהודה אמר, כתיב, (בראשית כז) וירוז את ריוז בגדיו ויברכהו. בגדיו. בגדי עשו מבעי ליה. דהא לאו דידיה הוו, אלא דעשו הוו הננו בגדים. דכתיב, (בראשית כז) ותקוז רבקה את בגדי עשו בנה הגדול הנמודות, בגדי עשו כתיב (הכא), והכא ריוז בגדיו, דיעקב משימע.

שז אלא, הכי אוקימנא, וירוז, כלומר, אסתכל להלאה, וארוז ריוזא דלבושו דההוא עלמא, כדין ברכיה. ועל דא כתיב, ראה ריוז בני כריוז שדה, דא הוא וזקל דתפוזין קדישין. אמר, הואיל וזכית באינון לבושי יקר, ויתן לה האלהים מטל השמים. מאי משימע, בגין דההוא וזקל דתפוזין קדישין, נטיל (ס"א נטף) טלא כל יומא, מההוא אתר דאקרי שמים, דכתיב מטל השמים.

שז אמר רבי יוסי, בכלא ברכיה, מטל השמים ומשומי הארץ. מאי טעמא, בגין דוירוז את ריוז בגדיו. בגדיו ממש, כמה דאוקימנא. תנא, אלא וזומש מאה ריוזין, סלקין בכל יומא מנן עדן, דמתבסמי בהו אינון לבושי דיקר דההוא עלמא, דמתעטרן מן יומי דבר נש.

שיט אמר רבי יהודה, כמה לבושי אינון. אמר רבי אלעזר, טורי (ויקרא ע"ב) דעלמא, על דא פליגו. אבל תלתא אינון. ווד דמתלבשי בההוא לבושא, ריוזא דבגנתא דערן דארעא. ווד יקרא מכלא, דמתלבשא ביה נשמתא בגו צרורא דווי, בין פורפירא דמלכא. ווד לבושא דלבר, דקאים ולא קאים, אתנוזי ולא אתנוזי. בהאי מתלבשא ביה נפשא, ואזלא ושטא בעלמא.

שיי ובכל ריש ירוזי (שתי) ושבתא, אזלת ואתקשרת ברוזא דבגנתא דערן דארעא, דקיימא בין פרזודא יקרא, ומניה אולף וידע מה דידע, ושט ואודע ליה בעלמא. **שיא** תנא, בתרין קשורין אתקשר נפשא, בכל ריש ירוזא ושבתא, בקשורא דרוזא, די בין ריוזי בוסמין דבגנתא דערן דארעא, ומתמן אזיל ושטא, ואתקשר עם ריוזא בנשמתא דצריא בצרורא דווי, ומתרוזא ומתננת מאינון ויוז יקרינ, דהאי סטרא, ודהאי סטרא. דהא הוא דכתיב, ונוף ה' תמיד, תמיד דייקא.

שיב והשביע בצוזצוזות נפשה. מהו בצוזצוזות. אלא צוזותא ווד, כד אתקשר ברוזא דבגנתא דלתתא, צוזותא דלגו מן צוזותא, כד מתקשרן בנשמתא דלעילא, בצרורא דווי, והינו בצוז ווד, צוזות תרין, דאינון לעילא לעילא, ביקירו דנשמתא ודאי, כלומר צוזצוזות, מאן ירית דא, נפשה. נפשה ממש. ופאה וולקהון דצדיקיא.

שיג אמר רבי שמעון, כד אנא בין אינון וזברייה דבבל, מתפנשי גבאי, ואולפי מלי באתגלייא, ואינון עיילי לון בגושפנא דפרזלא תקיפא, סתימא מכל סטרינ. כמה זמנין אולפנא לון ארוזי דגנתא דמלכא, ארוזי דמלכא. (נ"א כמה זמנין אמינא לון ארוזי דאורייתא דמלכא קדישא ואורוזין עלאין).

שיד כְּמִתָּה זְמַנִּין אוֹלִיפְנָא לִין כָּל אֲנֹן דְּרִיגִין דְּעִדִּיקָא דְּבִהִיּוּ עֲלֵמָא, וְכִלְהוּ
מִסְתַּפִּי לְבִימִיר (דף רכה ע"א) מִלִּין אֲלִין, אֲלָא לְעָאן (מַעֲלֵעֲלִין) בְּגֻמְגֻמָּא. בְּגִינִי כִּרְ פְּסִילוֹסִין
אֲקִירוֹן, כִּדְהוּא פְּסִילוֹתָא דְּמִנְמָנָם בְּפֻמְיָהּ.

שיטו אַבְל לְזִכּוּתָא דְּאִינָנָא לְהוּ, הוּאִיל וּמִסְתַּפִּי. דְּהָא אֲוִירָא קִדִּישָׁא וְרוּזָא
קִדִּישָׁא אֲתַעֲדִי מִנְיָהּ, וְיִנְקִי מֵאֲוִירָא וְרוּזָא דְּרִשּׁוּתָא אֲזִירָא. וְלֹא עוֹד אֲלָא דְּקִשְׁתָּא אֲתַזְזִין
עֲלִיָּהּ, וְלֹא אִינֹן כִּדְאִי לְמוֹזְבִּי סִבָּר אֲנָפִי (ס"א דֹּאֲלִיָּהּ), כָּל שְׂכָן סִבָּר אֲנָפִין אֲזִירָנִין.

שיטז אַבְל דָּא מִהֲנִיָּא לְהוּ, דְּאִנָּא שְׂכִיזוּ בְּעֲלָמָא וְאִנָּא סִימָנָא (נ"א סִמְכָא)
בְּעֲלָמָא, דְּהָא בְּזִיזִי לֹא יִתִּיב עֲלָמָא בְּצַעֲרָא, וְלֹא אֲתַדִּין בְּדִינָא דְּלַעֲיָלָא, בְּתַרְאִי לֹא יָקוּם
דְּרָא כְּדָרָא דָּא. וְזִמִּין עֲלָמָא דְּלֹא יִשְׁתַּכּוּז מֵאֵן דִּינִין עֲלִיָּהּ, וְכָל אֲנָפִין וְזַצִּיפִין יִשְׁתַּכּוּזוּן בִּין
לַעֲיָלָא בִּין לְתַתָּא. לַעֲיָלָא בְּזִיזִיָּהּ דְּלַתַּתָּא, וְזַצִּיפִיָּתָא דְּלַתָּא.

שיז וְזִמִּינִין בְּנִי עֲלָמָא דְּצִוּוּזִין, וְלִית מֵאֵן דִּישְׁעִזוּ עֲלִיָּהּ. יְהִדְרוֹן רִישָׁא לְכָל סְטָרִי
עֲלָמָא, וְלֹא יִתּוּבֹן בְּאִסּוּתָא. אַבְל זֹד אִסּוּתָא אֲשַׁכּוּזָּא לְהוּ בְּעֲלָמָא וְלֹא יִתִּיר, בִּהִיּוּ
אֲתַר דִּישְׁתַּכּוּזוֹן אִינֹן דְּלַעֲאן בְּאֲוִירָתָא, וְאֲשַׁתַּכּוּז בִּינְיָהּ (וִיקָרָא ע"א ע"א) סִפֵּר תּוֹרָה דְּלֹא
מִשְׁתַּקֵּר בִּיהּ. כִּד מִפְּקִי הָאִי, בְּגִינִיָּהּ מִתַּעֲרִי עֲלָאִי וְתַתָּאִי. וְכָל שְׂכָן אִי אֲכַתִּיב בִּיהּ שְׁמָא
קִדִּישָׁא כְּדָקָא וְזִי, וְהָא אוֹלִיפְנָא מְלָה.

שיזז וְוִי כְּדָרָא דְּאֲתַגְלִיָּא בִּינְיָהּ סִפֵּר תּוֹרָה, וְלֹא מִתַּעֲרִי עֲלִיָּהּ לַעֲיָלָא וְתַתָּא. מֵאֵן
אֲתַעֲר עֲלִיָּהּ בְּשִׁעְתָּא דְּעֲלָמָא בְּצַעֲרָא טָפִי, וְאֲצַטְרִיךְ עֲלָמָא לְמִטְרָא, וְאֲצַטְרִיךְ לְאֲגֻלָּא
סִפֵּר תּוֹרָה יִתִּיר בְּדוּזְזָקָא דְּעֲלָמָא.

שיט דְּכִד עֲלָמָא בְּצַעֲרָא, וּבְעָאן בְּנִי נְשָׂא רִזּוּמִין עֲלִי קְבָרִי, כִּלְהוּ מִתִּין מִתַּעֲרִין
עֲלִיָּהּ, דְּהָא נְפִשָׁא אֲקִדִּימַת וּמוֹדְעָא לְרוּזָא, דְּהָא סִפֵּר תּוֹרָה אֲשַׁתַּכּוּז בְּגֻלּוֹתָא, דְּאִינְלִי
בְּדוּזְזָקָא דְּעֲלָמָא, וְזִיָּא אֲתַאן וּבְעָאן רִזּוּמִי.

שיכ כְּדִין רוּזָא מוֹדְעָא לְנִשְׁמָה, וְנִשְׁמָה לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכִדִּין קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ
הוּא אֲתַעֲר, וְזִס עַל עֲלָמָא, וְדָא עַל גֻּלּוֹתָא דְּסִפֵּר תּוֹרָה מֵאֲתַרִּיהּ, וְזִיָּא אֲתִין לְמִבְעֵי רִזּוּמִי
עַל קְבָרִי מִתִּי. וְוִי כְּדָרָא אִי אֲצַטְרִיךְ סִפֵּר תּוֹרָה לְאֲגֻלָּא לִיהּ מֵאֲתַר לְאֲתַר, אֲפִילוּ מִבִּי
כְּנִישְׁתָּא לְבִי כְּנִישְׁתָּא, דְּהָא לֹא אֲשַׁתַּכּוּז בִּינְיָהּ עַל מִתָּה יִשְׁעִזוּן עֲלִיָּהּ.

שיכא וְדָא לֹא יִדְעִין כִּלְהוּ בְּנִי נְשָׂא, דְּהָא שְׂכִינְתָּא כִּד אֲתַגְלִיָּא גֻלּוֹתָא בְּתַרְאָה.
עַד לֹא תִסְתַּלַּק לַעֲיָלָא, מִתָּה כְּתִיב, (יִרְמִיָּה ט) מִי יִתְנִי בְּמִדְבָּר מִלִּין אֲוִרוּזִים. לְכַתֵּר בְּזִמְנָא
דְּדוּזְזָקָא אֲשַׁתַּכּוּז טָפִי בְּעֲלָמָא, תִּמְן אֲשַׁתַּכּוּז, וּבְגֻלּוֹתָא דְּסִפֵּר תּוֹרָה, תִּמְן הִיא, וְכָלֹא
מִתַּעֲרִין עֲלִיָּהּ, עֲלָאִי וְתַתָּאִי.

שיכב אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִי הֲנִי בְּבִלְאִי טָפְשָׁאִי, יִנְדַּעוֹן מִלִּין דְּרִזִּי דְּזִכְמָתָא, עַל
מִתָּה קָאִים עֲלָמָא, וְסִמְכוּי עַל מִתָּה קָא מִתַּרְגְּשִׁין. כִּד יִשְׁתַּכּוּז בְּדוּזְזָקָא, יִנְדַּעוֹן שְׁבֻזָּא דְּרַב
(הַמְנוּנָא) יִיבָא סָבָא. כִּד אֲשַׁתַּכּוּז בִּינְיָהּ, וְלֹא הוּוּ יִדְעִי שְׁבֻזִּיהּ. וְהָא אֲשַׁכּוּזָּא מִלּוּי
מִתַּקְשִׁין בְּמִלּוּי דְּשִׁלְמוֹת מִלְכָּא, בְּרִזָּא עֲלָאִה דְּזִכְמָתָא, וְאִינֹן לֹא הוּוּ יִדְעִי שְׁבֻזִּיהּ.

שכנ והשתא אולין בתר מלי דזכמתא, ולית מאן דקאים עלה, ולית מאן דקרי. ועם כל דא, אית בינייהו פקוזין בעבורא דשתא ובקביעותא דירווי, אף על גב דלא אתייהוב להו, ולא אתמסר בידיהו.

שכד תנינן, תריסר ירווי, האי נפש איחי מתקשרא בגופא בקברא, ואתדנו בדינא כוזדא, בר ההיא נפש דצדיקיא, כמה דאוקמוה, וזמנא בקברא, וידע בצערא דיליה, ובצערא דזוי ידע (ס"א לא ידע), ולא אשתדלת עליהו.

שכה ולבתר תריסר ירווי, אתלבש בלבושא זוד, ואזיל ושאט בעלמא, וידע מן רוזא מה דידע, ואשתדל צערא לעלמא, ולמבעי רוזמי. ולמנדע (להו) צערא דזוי.

שכו ומאן אתער לכל האי, בזמנא דאית זכאה, דאודע להו כדקא יאות, ויהוא זכאה אשתמודע בינייהו. דתניא, זכאה כד אשתאר בעלמא, בין זויא, ובין מיתא אשתמודע, דהא כל יומא מכרזי עליה בינייהו, וכד צערא טפי בעלמא, והוא לא יכיל לאנגא על דרא, הוא אודע להו צערא דעלמא.

שכז וכד לא אשתכוז זכאה (דף רכה ע"ב) דמכרזי עליה בינייהו, ולא אשתכוז (ד"א כ"ג בינייהו) מאן דאתער להו בצערא דעלמא, אלא ספר תורה. כדן עלאי ותתאי מתערין עליה, וצריכין פלא דישתכוזון בההיא זמנא בתשובה. ואי לא משתכוזי, הא מארי דדינא אתערין עליהו, ואפילו רוז דגנתא דערן, מתערין עליהו, בגיגיה דספר תורה, כדאתמר.

שכז תאנא, ושכבתי עם אבותי, בגופא, בנפשא, ברוזא, בנשמא, ברתיקא זודא, בדרגא עלאה. אמר רבי יהודה, כמה אטימין מכלא בני עלמא, דלא ידעי, ולא משגיגי, ולא שמעי, ולא מסתכלי במלי דעלמא. והיך קודשא בריך הוא משתכוז עליהו ברוזמין, בכל זמן ועידן, ולית מאן דישגוז.

שכט תלת זמנן ביומא, עאל רוזא זודא במערתא דכפלתא, ונשיב בקברי אבהתא, ואתסיין כל גרמין, וקיימי בקיומא, ויהוא רוזא גגיד טלא מלעילא, מרישא דמלכא, אתר דמשתכוזי אבהן עלאי. וכד מטי (ס"א מתער) יהוא טלא מנייהו, מתערין אבהן דלתתא.

של ותאנא, נזיית יהוא טלא בדרגין ידיען, דרגא בתר דרגא, ומטי לנן ערן דלתתא. ומההוא טלא, אתסוזי בבוסמין דגנתא דערן. ואתער רוזא זודא, דכליל בתרין אזורגין וסליק ושאט ביני בוסמין, ועייל בפתוזא דמערתא, כדן מתערין אבהן, אינן וזיווגן, ובעאן רוזמי על בני.

שלא וכד אשתכוז עלמא בצערא, בגין דאינן דמיכין על זובי עלמא, ויהוא טלא לא אתנגיד ולא אשתכוז, עד דאתער ספר תורה, כדקא זוי בעלמא. ונפשא אודעא לרוזא, ורוזא לנשמא, ונשמא לקודשא בריך הוא. כדן יתיב מלכא בפרסיא דרוזמי, ונגיד מעתיקא קדישא עלאה, גגידו דטלא דבדולכא, ומטי לרישא דמלכא, ומתברכין אבהן. ונגיד יהוא טלא, לאינן דמיכין, וכדן מתנוזברן (נ"א מתברכן) פלהו, וזייס קודשא בריך הוא על עלמא. ותאנא, לא זייס קודשא בריך הוא על עלמא, עד דאודע לאבהן

ובגניייהו עלמא אתברכא. אמר רבי יוסי, ודאי הכי הוא, והא אשכחנא מלי בספרא דשלמה מלכא, ההוא עלאה, דקרא ליה עיטא דזוכמתא דכלא.

שלב ורב המנונא, הכי גלי ואמר, דהא אנוניו ליה, דיתיר עבדת רזול, דקיימא בפרשת אורזון, בכל זמנא דאצטרף עלמא, מכלהו. ורזא דמלה, ארון וכפורת וכרובים בזולקא דבנימין, דאתיליד באורזא, ושכינתא על כלא:

שלב וישתזו ישראל על ראש המטה, מאן ראש המטה. דא שכינתא. אמר רבי שמעון, זוס ושלום. אלא לדידיה כרע וסגיד. (אלא) תא וזוי, מטה, דא שכינתא. דכתיב, (שיר השירים ג) הנה מטתו שלשלמה. ראש המטה מאן הוא. דא יסודא דעלמא, דהוא רישא דערסא קדישא. על ראש, דא ישראל, דקאים על ראש המטה. בגיני כך, ישראל לדידיה קא סגיד.

שלב ואי תימא, הא בההוא זמנא לא הוה מרע, דהא לבתר כתיב, ויהי אזור הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך זולתה. ובשעתא דסגיד, לא הוה זולתה, ועל דידע דהא בההוא זמנא, סליק בדרגא עלאה קדישא פרסיא שלימתא, בגיני כך סגיד ליההוא רתיכא, פרסיא עלאה, שלימו דאילנא רברבא ותקיף, דאקרי על שביה. ועל דא, וישתזו ישראל על ראש המטה, על ראש המטה ודאי, דהא אסתלק לאתריה ואתעטר בעטרוי דמלכא קדישא:

שלב ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתזו ישראל על ראש המטה, רבי זויא פתוז ואמר, (קהלת ז) כל זה נסיתי בזוכמה אמרתי אנוכמה והיא רזוקה מפני. הא תנינן, שלמה מלכא, ירית סידרא מכל סטרוי, וביובווי קיימא בשלמותא, והיא סידרא דאתברכא מכלא, וכד בעא למיקם על גימוסי אורייתא. אמר, אמרתי אנוכמה וגו'.

שלב אמר רבי יהודה, יעקב אמר, ושכבתי עם אבותי ונשאתני ממצרים וקברתני בקבורתם, תמן תנינן, מאן דנפק נשמתיה ברשותא אזורא, (דף רכו ע"א) וגופא דיליה אתקבר בארעא קדישא, עליה כתיב, (ירמיה ב) ותבאו ותטמאו את ארצי ונזולתי שמתם לתועבה, ויעקב אמר וקברתני בקבורתם, ונשמתיה נפקא ברשותא אזורא.

שלב אמר רבי יהודה, שאני יעקב, דשכינתא הות אזורית ביה, ואתדבקת ביה. דהא הוא דכתיב, (בראשית מז) אנכי ארד עמך מצרימה, לדיירא עמך בגלותא. ואנכי אעלה גם עלה, לאודווגא בי נשמתה, ולא תקברא גופך בקברי אבהתך. מאי קא מיירי, (אף על גב דקא) (נ"א דהא לא) נפקת נשמתיה ברשותא אזורא. (נ"א ועל דא ואנכי אעלה גם עלה כתיב).

שלב ויוסף ישית ידו על עיניו, יוסף ודאי, דהא הוא בוכרא דהרהורא דלכא, בוכרא דטפה קדמא הות, כדאתמר. ובגין דידע קודשא בריך הוא טמירא דא, אתבשר ליה ביוסף, דהא כל רזימותא ביה תליא.

שלב וישית ידו על עיניו. מאי קא מיירי. אמר רבי ייסא, בגין יקרא דיעקב, ולא תבשרא דהא יוסף קיים, וישתכזז עליה במיתתיה. רבי זוקיה אמר, מלה אוליפנא,

וְדוּוּלְנָא לְנִלְאָה, וּבְעוּבְדֵי עֲלָמָא זֻכְמִתָּא אֲשֵׁתְכוּז. אֲתָא רַבִּי אַבָּא, (ד"א ל"ג וְנִשְׁקִיָּה) בְּטֵשׁ בֵּיתָא. אָמַר, אִימָא מִיִּלְךָ, וְזִינן וְזִינָךְ. בְּיוֹמוּי דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן מַלְיָן אֲתַגְלִינן.

שְׁמַי אָמַר, אוֹלִיפְנָא מִפְּרָקִין דְּרַב יִיסָא סָבָא, בְּנִמוּסֵי עֲלָמָא. בַּר נֶשֶׁ דְּזָכִי לְבַר בְּהָאֵי עֲלָמָא, לִיבְעֵי לִיהַ לְנִגְדָא עֲפָרָא עַל עֵינֵי כַּד אֲתַקְבֵּר, וְדָא הוּא יְקָרָא דִּילִיָּה, לְאֻזְזָאָה דְּעֲלָמָא אֲסִתִּים בְּנִיָּה, וְהוּא יָרִית לִיהַ לְעֲלָמָא תְּחוּזָתוּי.

שְׁמַי בְּגִין דְּעֵינֵי דְּבַר נֶשֶׁ, זִיזוּ דְּעֲלָמָא בֵּיתָא אֲתַחוּזֵי, וְכָל גְּוֹנִין הָכִי אֵינִין דְּאֲסֻזְרוּ. וְזוּזָרָא דְּבֵיתָא, הוּא יִמָּא רַבָּא אוֹקִינֵס, דְּאֲסֻזְרָא כָּל עֲלָמָא בְּכָל סְטָרֵי. גְּוֹנָא אֻזְרָא הוּא יִבְשִׁתָּא (דְּאִקִּיפּוּ), דְּאִפִּיקוּ מִיָּא, וְיִבְשִׁתָּא קָאִים בֵּין מִיָּא, הָכִי הוּא גְּוֹנָא בֵּין מִיָּא.

שְׁמַי גְּוֹנָא אֻזְרָא תְּלִיתָאָה, הִיא בְּמִצְעוּתָא דְּבֵיתָא, דָּא יְרוּשָׁלַם, דְּהִיא אֲמִצְעוּתָא דְּעֲלָמָא. גְּוֹנָא רַבִּיעָאָה, הִיא זִיזוּ דְּכָל עֵינָא, וְאִקְרִי בֵּת עֵין, דְּבֵיתָא בֵּת עֵין, אֲתַחוּזֵי פְּרָצוּפָא. וְזִיזוּ יְקָרָא מִכְּלָא, דָּא צִינן, דְּאִיהִי נְקוּדָה אֲמִצְעוּתָא מִכְּלָא, דְּזִיזוּ דְּכָל עֲלָמָא תַּמְן אֲתַחוּזֵי. וְתַמְן שְׂרִיָּא שְׂכִינְתָּא, דְּהִיא שְׁפִירוּ דְּכָלָא, וְזִיזוּ דְּכָלָא, וְעֵינָא דָּא הוּא יְרִיתָא עֲלָמָא. וּבְגֵינֵי כָּךְ, הִיא שְׂבִיק לִיהַ, וְהִיא גְּטִיל לִיהַ, וְיָרִית לִיהַ.

שְׁמַי אָמַר לִיהַ, שְׁפִיר קְאָמְרִתָּ, אֲבָל מְלָה סְתִימָא אִיהִי יִתִּיר, וּבְנֵי עֲלָמָא לָא יָדְעִין, וְכָל מִסְתַּכְלָן, דְּהִיא בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נֶשֶׁ נְפִיק מִעֲלָמָא. נְפִישָׁא דִּילִיָּה טְמוּרָא עֲמוּיָה, וְעַד לָא נְפִיקָתָּ, עֵינֵי דְּבַר נֶשֶׁ זֻמוּ מִהַ דְּזֻמוּ, כְּמָה דְּאוֹקִימָנָא דְּכִתִּיב, (שְׁמוֹת ל"ג) כִּי לֹא יֵרָאֵי הָאָדָם וְזִי. בְּזִימִיָּהוּן לָא זֻמָּאן, אֲבָל בְּמִיתְתָּהוּן זֻמָּאן.

שְׁמַי וְעֵינֵי פְּקִיזוֹן מַהֲהוּא זִיזוּ דְּזֻמָּא, וְאֵינִין דְּקִימִין עֲלִיָּה, בְּעָא לְשׁוּאָה יְדָא עַל עֵינֵי, וְלֹאֲסִתָּמָא עֵינֵי, בְּגִין הִהוּא דְּאוֹלִיפְנָא בְּרָזָא דְּנִמוּסֵי עֲלָמָא. דְּבְשַׁעְתָּא דְּאֲשִׁתָּאֵרוּ עֵינֵי פְּקִיזוֹן, מַהֲהוּא זִיזוּ יְקִירָא דְּזֻמָּא. אִי זָכִי לְבַר, בְּרָא קָדִים לְשׁוּאָה יְדִיָּה עַל עֵינֵי וְלֹאֲסִתָּמָא לֵון, כְּמָה דְּכִתִּיב וְיוֹסֵף יֵשִׁית יָדוֹ עַל עֵינֶיךָ. בְּגִין דְּהִיא זִיזוּ אֻזְרָא דְּלָא קְדִישָׁא אֲזַדְבָּנָת לְקַבְּלִיָּה, וְעֵינָא דְּזֻמָּא הִשְׁתָּא זִיזוּ קְדִישָׁא עֲלָאָה, לָא יִסְתַּכַּל בְּזִיזוּ אֻזְרָא.

שְׁמַי וְעוֹד, דְּהִהוּא נְפִישׁ סְמִיכָת לְקַבְּלִיָּה בְּבֵיתָא, וְאִי אֲשִׁתָּאֵר עֵינָא פְּקִיזָא, וְהִהוּא זִיזוּ אֻזְרָא יִשְׂרִי עַל עֵינֵי, בְּכָל מַה דְּאֲסִתַּכַּל אֲתַלְטִיָּא, וְכָל יְקָרָא דְּעֵינָא הוּא, וְכָל שִׁכָּן מִקְרִיבֵי, וְכָל שִׁכָּן מִן מִיתָא, דְּלָאוּ יְקָרָא דִּילִיָּה לֹאֲסִתַּכַּל בְּמָה דְּלָא אֲצִטְרִיָּה, וְלֹאֲשְׂרִיָּא עַל עֵינֵי מְלָה אֻזְרָא. לְבַתֵּר אֲתַכְסִּיָּא בְּעֲפָרָא, וְהִיא אֲתַעֲרוּ זֻבְרִיָּא עַל דִּינָא דְּקַבְּרָא מַהוּ. וְיְקָרָא הוּא, דִּיִּסְתִּים עֵינָא מִן כְּלָא, עַל יְדָא דְּבֵרִיָּה דְּשִׁבְק בְּעֲלָמָא.

שְׁמַי תָּא זִיזוּ, כָּל שְׂבַעַת יוֹמִין, נְפִישָׁא אֲזַלָּא מִבֵּיתָא לְקַבְּרָא, וּמִקַּבְּרָא לְבֵיתָא, וְאֲתַאֲבָלָת עֲלִיָּה, וְתַלְת זְמַנִּין בְּיוֹמָא, אֲתַדְּנוּ כְּוֹדָא נְפִישָׁא וְגוֹפָא, וְלִית מָאן דִּידַע בְּעֲלָמָא, וְיִשְׁנִיזוּ לֹאֲתַעֲרָא לָבָא.

שְׁמַי לְבַתֵּר, גּוֹפָא אֲתַטְרִיד, וְנְפִישָׁא אֲזַלָּא וְאֲסִתָּזִיָּא (דָּף רַכּו ע"ב) בְּגִיָּהִם, וְנְפִיקָא וְשְׁטָא בְּעֲלָמָא, וּמִבְּקָרָא לְקַבְּרִיָּה, עַד דְּמִתְּלַבֶּשָׁא בְּמָה דְּאֲתַלְבֶּשָׁא.

שְׁמַי לְבַתֵּר תְּרִיסַר יְרוּזֵי, גְּוִיזוֹן כְּלָא. גּוֹפָא שְׂבִיק (שְׂכִיר) בְּעֲפָרָא. נְפִישָׁא אֲתַעֲרִיר וְאֲתַנְהִיר בְּרוּזָא, בְּמִאָּנָא דְּאֲתַלְבֶּשָׁא. רוּזָא אֲתַעֲנֵג בְּגִתָּא דְּעַדן. נְשִׁמְתָּא סְלָקָא לְצוּרָא דְּעֵזָא דְּכָל עֵזָאִין. וְכָלָא אֲתַקְשֵׁר דָּא בְּדָא לְזִמְנִין יְדִיעֵן.

שַׁמְטָא תַּא זְוּזִי, וְוִי לֹון לִבְנֵי נָשָׂא, דְּלֵא מִסְתַּכְלִין וְלֵא יְדַעִין וְלֵא אֲשֶׁתְּמוּדְעֵן, עַל מַה קַּיִימִי, וְיִתְנַשֵּׁי מַנְיָהּ לְמוֹעֵבֵד פְּקוּדֵי אֹרִייתָא. דְּאִית פְּקוּדֵי אֹרִייתָא דְּעַבְדֵי לְבוּשׁ יָקָר לְעִילָא. וְאִית פְּקוּדֵי אֹרִייתָא דְּעַבְדֵי לְבוּשׁ יָקָר לְהֵא עֲלָמָא. וְכָל אֲצִטְרִיכָן לִיה לְבַר נָשׁ, וּמִן יוֹמוֹי מַמְשֵׁ, כְּלָהּ מוֹתִיקָן, כְּמַה דְּאוֹקִימָנָא.

שַׁנָּא רַבִּי יְהוּדָה סָבָא, אֲתֵרְגִישׁ בְּדַעְתִּיהָ יוֹמָא זוּר, וְאִזְוֹ לִיה בְּזוֹלָמִיָּה, זוּר דְּיוֹקָנָא מִנְהוּרָא דִּילִיה, תַּקִּיף, דְּאִזְדָּהָר לְאַרְבַּע סְטָרִין, אָמַר לִיה, מַאי הָאִי. אָמַר לִיה, לְבוּשָׁא דִּילָךְ הוּא, לְדִיּוּרָא דְּהָכָא, וּבִמְהֵרָא יוֹמָא הָוֵה זוּרִי.

שַׁנָּא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא, רוּזִין דְּצִדִּיקָיָא יִתְבִּין בְּלְבוּשֵׁיהוֹן, שׁוּרִין שׁוּרִין בְּגִנְתָּא דְּעָדָן, וּמִשְׁבָּזוֹן לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בִּיקָרָא עֲלָהָה. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (תהלים קמו) אֶף צִדִּיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנֶיךָ. אָמַר רַבִּי אָבָא, בְּקִדְמִיתָא מַה כְּתִיב וַיִּשְׁתַּחוּ יִשְׂרָאֵל וְגו', כְּמַה דְּאוֹקִימָנָא, מֵאֵן מִטָּה, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. רֹאשׁ הַמִּטָּה, דָּא צִדִּיק. עַל רֹאשׁ הַמִּטָּה, דָּא מִלְכָּא קְדִישָׁא, דְּשִׁלְמָא כְּלָהּ דִּילִיה, כְּמַה דְּכְתִיב (שיר השירים ג) הִנֵּה מִטָּתוֹ שֹׁלְשָׁלְמָה. דְּיַעֲקֹב לְדִידִיהָ קָא סָגִיד, לְהֵהוּא דְּקָאִים עַל רֹאשׁ הַמִּטָּה, יִשְׂרָאֵל שְׂמִיָּה, בְּגִינִי כָּה, וַיִּשְׁתַּחוּ יִשְׂרָאֵל עַל רֹאשׁ הַמִּטָּה.

שַׁנָּא לְכַתֵּר, כִּיּוֹן דְּיָדַע יַעֲקֹב, דְּהָא בְּדִרְגָּא עֲלָהָה אֲשֶׁתְּלִים, וְדִרְגָּא דִּילִיה הוּא לְעִילָא עִם אֲבָהָתָא, וְהוּא בְּלִזְוִדוּי תַּקוּנָא שְׁלִימָתָא, אִזְוִסִין לְבִיָּה, וְזוּרִי וְאֲתֵתְקֹף בְּרַעוּתָא עֲלָהָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּיָּה. מַה כְּתִיב בִּיָּה, וַיִּתְּנוּק יִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב עַל הַמִּטָּה, עַל הַמִּטָּה מַמְשֵׁ, דְּהָא בְּדִרְגָּא עֲלָהָה יִתִּיר אֲשֶׁתְּלִים, וְכָפָה זוּלָּקִיָּה.

שַׁנָּא תַּאנָּא, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּמִתְנִיתָא דִּילָךְ אוֹקִימָנָא, הָא דְּתִנְיָן בְּאַרְבַּעַת פְּרָקִים בְּשִׁנְתָּה הַעוֹלָם גְּדוֹן, בְּפָסוּז עַל הַתְּבוּאָה, בְּעֶצֶר עַל פִּירוֹת הָאֵיכָן, בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כָּל בְּאֵי הַעוֹלָם עוֹבְרִים לְפָנָיו כְּבִי מְרוֹן, וּבְזוּג גְּדוֹנִין עַל הַמִּים, הָא אוֹקִימָנָא מְלִי. וְרָא דְּמִתְנִיתָא אוֹקִימָנָא, בְּפָסוּז עַל הַתְּבוּאָה וְכו', לְקַבֵּיל רְתִיכָא עֲלָהָה, רָא דְּאֲבָהָן, וְדוּר מִלְכָּא. בְּפָסוּז עַל הַתְּבוּאָה, דְּהָכִי הוּא מַמְשֵׁ, וְהָא אוֹקִימָנָא מְלָה דָּא, עַל מַה אֲתִיָּא מִצָּה בְּפָסוּז, וְהָא דִּינָא הוּא, דִּינָא דְּמִלְכוּתָא דִּינָא, וְדָא שִׁירוּתָא דְּשִׁרְיָא וְיִשְׂרָאֵל לְמִיעַל בְּזוּלָּקָא קְדִישָׁא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּלְבַעֲרָא מַנְיָהּ זְוּמִין, דְּאִיהוּ טַעוֹן אִזְוִרִין דִּי מִמֶּנּוּ עַל עֲבוֹדֵי עֲבוֹדָת כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת דְּאִקְרוּן אֱלֹהִים אֲזוּרִים, אֱלֹהֵי זָכַר. וְאִקְרוּן זְוּמִין, יֵצֵר הָרַע, וּלְמִיעַל בְּמִצָּה, זוּלָּקָא קְדִישָׁא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲמַאי תְּבוּאָה. (ס"א ל"ג כְּמַה דָּאֵת אָמַר, (ירמיה ב) תְּבוּאָתָה בַּה"א, רַמִּיז לַה"א קְדָמָה דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא) בְּגִין כָּה, בְּפָסוּז גְּדוֹנִין עַל הַתְּבוּאָה, וְאוֹקִימָנָא דְּעֲלָמָא אֲתֵדָן עַל דִּינָא דְּהָא.

שַׁנָּא בְּעֶצֶר עַל פִּירוֹת הָאֵיכָן. פִּירוֹת הָאֵיכָן, פִּירוֹת הָאֵיכָן מִפְּעֵי לִיה, מֵאֵן פִּירוֹת הָאֵיכָן. אָלָא, דָּא הוּא אֵילָנָא רַבְרָבָא וְתַקִּיף לְעִילָא. פִּירוֹת הָאֵיכָן, כְּמַה דְּכְתִיב, (הושע יד) אֲנִי כְּבָרוּשׁ רַעֲנָן מִמֶּנִּי פֶרֶךְ גִּמְצָא.

שַׁנָּא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה עוֹבְרִין לְפָנָיו כְּבִי מְרוֹן. תַּנָּא רֹאשׁ הַשָּׁנָה, דָּא הוּא רִישָׁא דְּשִׁתָּא דְּמִלְכָּא, וּמֵאֵן הוּא רֹאשׁ הַשָּׁנָה, דָּא יִצְוֹק, דְּאִקְרִי רֹאשׁ, דְּאִיהוּ זוּר רִישָׁא דְּמִלְכָּא

ש"א לעילא, אתר דאקרי שנה. בגיני כך כל באי עולם עוברין לפניו כבני מרון. ועל דא תנינן, בראש השנה, דהא ברישא דשנתא שארי יצוק.

ש"א ובזוג גרונין על המים, דא הוא שירותא (דרישא) דימינא דמלכא, ועל דא ודוותא דמיא אשתכחז בכלא, בשעתא דנסיכי מיא, ושאבי לון, בגין דמים דא ידיעא. ועל דא בארבעה פרקים אלין, כלא משתכחזין. (דף רכז ע"א)

ש"א אמר רבי יוסי, כד יסתכלון מלי, כלא אשתכחז בהני פרקין, אברהם יצוק ויעקב, דוד מלכא. ובהני עלמא אתדן, ובארבע פרקין בגי נשי אתדנו, ביומין דאשתכחו בעלמא. ובכל יומא ויומא, ספרין פתיזון ועובדין כתיבין, ולית מאן דישיזון, ולית מאן דירכין אודניה, ואורייתא אסחידת ביה בכל יומא, וקלא קרי בזוילא, (משלי ט) מי פתי יסור הגה וסר לב אמרה לו, ולית מאן דיצית לקליה.

ש"א תאנא בשעתא דבר נש קאים בצפרא, סהדין קיימין לקבליה, וסהדין ביה, והוא לא אשזון. נשמתא אסחידת עליה, בכל עדן ובכל שעתא, אי אצית יאות. ואי לאו, הא ספרין פתיזון ועובדין כתיבין. אמר רבי זינא, ופאין אינן צדיקייא, דלא מסתפו מן דינא, לא בעלמא דין, ולא בעלמא דאתי. הדא הוא דכתיב, (משלי כז) וצדיקים כספיר יבטון. וכתיב, (תהלים לו) צדיקים יירשו ארץ.

ש"א רבי זנקה פתח ואמר, (בראשית טו) ויהי השמש לבא ותרדמה נפלה על אברם וגו', האי קרא אוקמוה. אבל דא יומא דדינא קשיא, דאפקי ליה לבר נש מהאי עלמא. דתנינא, (ההוא יומא) זמנא דמטא דבר נש נפיק מהאי עלמא, ההוא (יומא) זמנא יומא דדינא רבא, דאתוושך שמישא מן סיהרא, כמה דכתיב, (קהלת יב) עד אשר לא תוושך השמש, דא נשמתא קדישא, דאתמנעת מבר נש, תלתין יומין, עד לא יפוק מעלמא (והא זוזי), וזומא דצולמא דאתמנעת מניה ולא אתווזי.

ש"א מאי טעמא אתמנעת מניה. בגין דנשמתא קדישא סלקת, ואתעברת מניה, ולא אתווזי. דלא תימא, דכד מית בר נש ואתוולש, האי נשמתא אתעברת מניה, אלא כד איהו בזייו, בתוקפיה, אתעברת מניה (ואתוולש) האי נשמתא, ולא נהרא לרוזא, ורוזא לא נהיר לנפשא, כדן צולמא אתעברת מניה, ולא נהיר ליה. (אלא) מההוא יומא, כלא מכרזי עליה, ואפילו צפרי שמיא. מאי טעמא. בגין דנשמתא הא סלקא מניה, ורוזא לא נהיר לנפשא, כדן נפשא אתוולשת, ומיכלא וכל תיאובתא דגופא, סלקא מניה ואתעבר.

ש"א ואמר רבי יהודה, ואפילו כל זמנא דנפיל איניש בבי מרעיה, ולא יכיל לצלאה, נשמתא אתעברת וסלקא מניה, וכדן לא נהיר רוזא לנפשא, עד דדיינין דיניה דבר נש. ואי דיינין ליה לבר נש לטב, כדן נשמתא אתהדרת לאתרה, ונהירא לכלא. הא בזמנא דקיימא מלה בדינא. ובזמנא דלא קיימא מלה בדינא, תלתין יומין אקדימות נשמתא לכלא, וצולמא אתעבר מניה.

ש"א תאנא, בזמנא דדיינין ליה לבר נש לעילא, סלקין לנשמתיה לבי דינא, ודיינין על מימרהא, והיא אסחידת בכלא, ואסחידת בכל רעיוני דבר נש, ובעובדין לא

אסֵהִידֵת, דְּהָא כִּלְהוּ בְּסִפְרָא כְּתִיבִין. וְכִלְהוּ דִּיִּנְיָן לִיה לְכַר זֵשׁ, בְּהֵהִיא שְׁעֵתָא דִּדִּינְיָן לִיה
לְכַר זֵשׁ לְעִילָא, כְּדִין דְּזֻזְקָא דְּגֻפָּא אֲשֵׁתִּכּוּז, וְתִיר מִשְׁאָר זְמַנִּיא.

שֵׁסֶג אִי דִּינְיָן לִיה לְטַב, כְּדִין אַרְפִּין מִנִּיה. וְיִיעָא אֲתַבְקַע עַל גּוּפָא, וְנִשְׁמַתָּא
אֲהִדְרַת לְבִתֵּר, וְנִהְרָא לְכֻלָּא. וְלֹא סָלִיק בַּר זֵשׁ מִבֵּי מַרְעִיָּה לְעַלְמִין, עַד דִּדִּינְיָן דִּינִיה
לְעִילָא. וְאִי תִימָא, הָא כַּמָּה זְמַנִּיבִי עַלְמָא, כַּמָּה רִשְׁיַעֵי עַלְמָא, קִיִּימִין בְּקִיּוּמִיָּהוּ. אֲלֵא,
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁזֶז בְּדִינֵיה דְּבַר זֵשׁ, אַף עַל גַּב דְּהִשְׁתָּא לֹא זְכִי, וְהוּא זְמַנִּי דְּהָא
לְבִתֵּר זְכִי, דְּאִין לִיה לְטַב. אוּ לְזַמְנִין דְּאוּלִּיד בַּר, דִּיהוּי זְכָאָה בְּעַלְמָא, וְעַל דָּא קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא דְּאִין לִיה לְטַב.

שֵׁסֶד וְכָל עוֹבְדוֹי וְדִינְוֵי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְטַב, וּבְכֻלָּא אֲשֶׁזֶז. כַּמָּה דְּכִתִּיב,
(וְזֻזְקָא לֵג) זִי אֲנִי נָאִם ה' וְגו' אִם אֲזוּפוּן בְּמוֹת הָרִשָּׁע כִּי אִם בְּשׁוֹב רִשָּׁע מִדֶּרֶכּוֹ. וּבִגִּין
דָּא, כָּל אֵינֻן זְמַנִּיבִי עַלְמָא, דְּקִיִּימִין בְּקִיּוּמִיָּהוּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִין לֹן לְטַב.

שֵׁסֶה וּלְזַמְנִין, דְּאֵינֻן מַרְעִין אֲשֵׁתִּלִּימוּ זְמַנִּיָּהוּ, מִלְּמִשְׁרֵי תַמְנָן. כַּמָּה דָּאֵת אָמַר,
(דְּבָרִים כו) וְזֻזְקָאִים רָעִים וְנִאֲמָנִים, דְּעַבְדוּ מִהִיבְנוּתָא. דְּכַד שְׁרִיאָן עַלִּיה דְּבַר (דָּף רכ)
ע"ב) זֵשׁ, מִסְתַּלְקִי מִנִּיה לְבִתֵּר דְּאֲשֵׁלִימוּ זְמַנִּיָּהוּ, בִּין לְצַדִּיקִיא, בִּין לְזַמְנִיָּא, וְכֻלָּא אֲתַעְבַּד
בְּדִינָא כְּדִקְאֻמְרוּ:

שֵׁסֶו וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵי יוֹסֵף וַיֹּאמֶר מִי אֵלֶּהָ, אָמַר רַבִּי יַצְזֹק, הֵאִי קָרָא קִשְׂיָא,
דְּכִתִּיב וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל, וּכְתִיב וַעֲנֵי יִשְׂרָאֵל כְּבָדוֹ מִזְזֹקָן לֹא יוֹכֵל לְרָאוֹת, אִי לֹא יוֹכֵל לְרָאוֹת,
מִהוּ וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל. אֲלֵא דְּזֻמָּא בְּרוּזוֹ קוּדְשָׁא, אֵינֻן בְּנֵי יוֹסֵף, דְּאֵינֻן יָרְבְּעָם וְזֻזְבִּירִיו.
דִּירְבְּעָם עַבְדֵּי תִרְיָן עֲגָלֵי זָהָב, וְאָמַר (מִלְכִּים א יב) אֵלֶּה אֱלֹהֵיהֶּ יִשְׂרָאֵל. וּבִגִּין כֶּה, מִי אֵלֶּה,
מֵאֵן הוּא דְּזַמְנִין לְמִימַר אֵלֶּה אֱלֹהֵיהֶּ לְטַעֲנוֹן אֲזֻרָן, וּבִגִּין כֶּה וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵי יוֹסֵף.

שֵׁסֶז מִכָּאֵן, דְּצַדִּיקִיא זְמַנִּין עוֹבְדָא לְמַרְזוּק, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מַעֲטָר לֹן
בְּעִטְרָא דִּילִיה, מִה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמַנִּין לְמַרְזוּק, כַּמָּה דְּכִתִּיב, (בְּרָאשִׁית א) וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמַנִּין כָּל עוֹבְדִין, עַד לֹא
יַעֲבֹד לֹן, וְכִלְהוּ אַעֲבָרוּ קַמִּיה.

שֵׁסֶח בְּזֻזָּא דָּא, כָּל דְּרִין דְּעַלְמָא, מִסִּיפֵי עַלְמָא, עַד סִיפֵי עַלְמָא, כִּלְהוּ
אֲתַעְתְּדוּ וְקִיִּימוּ קַמִּיה עַד לֹא יִיתוֹן לְעַלְמָא. הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב, (יִשְׁעִיָּה מֵא) קוּרָא הַדּוֹרוֹת
מִרָאשִׁי, עַד לֹא אֲתַבְרִי עַלְמָא. בִּגִּין דְּכָל נִשְׁמַתִּין דְּזֻזְתִּין לְעַלְמָא, עַד לֹא יִיזְתִּין, כִּלְהוּ קִיִּימֵי
קַמִּיה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּדִיוקְנָא דְּקִיִּימֵי בְּהֵאִי עַלְמָא, וְאֲקָרוּן בְּשִׁמְהָן, דְּכִתִּיב, (יִשְׁעִיָּה
מ) לְכֻלְּכֶם בָּשָׂם יִקְרָא.

שֵׁסֶט אוֹף הָכִי צַדִּיקִיא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזַמְנֵי לֹן כָּל דְּרִין דְּעַלְמָא, עַד לֹא
יִיתוֹן וְיִשְׁתַּכּוּזוֹן בְּעַלְמָא. מִנָּא לָן מֵאֲדָם (דָּא אָדָם) דְּהָהָה קְדָמָהָ. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזַמְנֵי
לִיה כָּל אֵינֻן דְּרִין עַד לֹא יִיתוֹן, כְּדִתִּיב, (בְּרָאשִׁית ה) זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת (אָדָם). דְּתַנְיָן,
אֲזַמְנֵי לִיה, כָּל אֵינֻן דְּרִין דְּזַמְנִין לְמִיִּתִּי לְעַלְמָא. וְכֵן לְמִשְׁהָ, דְּכִתִּיב, (דְּבָרִים ל) וַיֵּרָאוּ ה'
אֶת כָּל הָאָרֶץ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזַמְנֵי לִיה כָּל דְּרִין דְּעַלְמָא, וְכָל אֵינֻן מִנְהִיגֵי עַלְמָא,
וְכָל שְׂאָר זְבִיאֵי, עַד לֹא יִיתוֹן לְעַלְמָא.

שַׁע אוף דִּכָּא, וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵי יוֹסֵף, זִמְנָא לְבִירוּזוּק, וְאַנְדְּעוּע, וְאָמַר מִי אֵלֶּה.
וְהָאִי קָרָא אֲשֵׁלִים לְתַרְיָן סְטָרִין, לְהָאִי סְטָרָא, וְלְהָאִי סְטָרָא. וְעַל דָּא אֲתִיב יוֹסֵף וְאָמַר, בְּנֵי
הֵם אֲשֶׁר נָתַן לִי אֱלֹהִים בְּזֹה. וּמִנָּה לָן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזִימִי לִיה בְּרִיוּזָא דְּקוּדְשָׁא.
דְּכַתִּיב וְהִנֵּה הִרְאָה אֹתִי אֱלֹהִים גַּם אֶת זֶרְעִי. גַּם, לְאַסְגָּאָה אֵינֹן דְּנִפְקִין מִנִּיה כְּדִקְאָמְרִין:
שַׁע וַיְבָרֶךְ אֶת יוֹסֵף וַיֹּאמֶר הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר וָגו', בְּהָאִי קָרָא אֵיט לְאַסְתַּכְלָא בִּיה,
וַיְבָרֶךְ אֶת יוֹסֵף, דְּלֹא אֲשַׁכְּזֹן דִּכָּא בְּרַכָּה דְּבְרִיךְ לִיה לְיוֹסֵף אֲלֹא לְבָנָיו. אִי לְבָנָיו, וַיְבָרַכְם
מִבְּעֵי לִיה, מִהוּ וַיְבָרֶךְ אֶת יוֹסֵף, וְלֹא אֲשַׁכְּזֹן דִּכָּא דְּאַתְבְּרִיךְ יוֹסֵף.
שַׁע אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֶת דִּיִּקָּא, כְּתִיב אֶת יוֹסֵף, בְּרַכְתָּא דְּבָנָיו הָוָה, וְכֹד
אַתְבְּרַכָּאן בְּנָיו, אִיהוּ מִתְבְּרַךְ. דְּבְרַכְתָּא דְּבָנָיו דְּבַר נֶשׁ בְּרַכְתִּיה אִיהִי.
שַׁע אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וַיְבָרֶךְ אֶת יוֹסֵף, אֶת דִּיִּקָּא, דְּבְרִיךְ לְאֵת קִימָא, רָזָא (נ"א
דְּבְרִית בְּגִין דְּכִיּוֹן דָּאמַר בְּנֵי הֵם אֲשֶׁר נָתַן לִי אֱלֹהִים בְּזֹה, כְּדִין בְּרִיךְ לְהָהוּא אֶתֶר רָזָא)
דְּבְרִית דְּנִטָּר יוֹסֵף, וּבְגִין כֶּף אֶקְרִי צְדִיקָא, אֶת דִּיִּסְפָּא, רָזָא דְּבְרִית דְּקִימָא בְּהַדִּיה דִּיִּסְפָּא:
שַׁע הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר הִתְהַלְכוּ אֲבוֹתֵי לְפָנָיו. הָאֱלֹהִים, דָּא רָזָא דְּבְרִית קְדִישָׁא,
קִימָא קְדִישָׁא. אֲבוֹתֵי לְפָנָיו, דִּיִּקָּא לְפָנָיו, דְּאֵינֹן קְדָמָי עֲלָאִי, מִקָּמִי רָזָא דָּנָא, אֲבִרְהָם
וַיְצֻקָּה, דְּהָא מִנְהוֹן אֲתִנֹן וַיִּנְקָא הָהוּא (נ"א מִהָהוּא) אֶתֶר.
שַׁע הָאֱלֹהִים הָרוּעָה אוֹתִי, מֵאִי טַעֲמָא וּמִנָּה אֲזִימָא הָאֱלֹהִים. אֲלֹא רָזָא עֲלָאִי
אִיהוּ, וְהָכָא בְּרִיךְ לְהָהוּא אֶתֶר, בְּרָזָא דְּאֱלֹהִים זִימִים, מִקּוּרָא דְּזִימִי, דְּמִנִּיה נִפְקִין בְּרַכָּאן.
וּבְגִין דָּא אֲדַכֵּר זָרְמִיה בְּהָאִי אֶתֶר, וְאָמַר, הָאֱלֹהִים הָרוּעָה אוֹתִי, בְּגִין דְּכָל בְּרַכָּאן דְּנִגְדִי
מִמִּקּוּרָא דְּזִימִי, יַעֲקֹב זָטִיל לֹון. וְכִיּוֹן דְּזָטִיל לֹון אִיהוּ, הָאִי אֶתֶר זָטִיל בְּרַכָּאן, וְכָלֵא אִיהוּ
תַלְיָא (נ"א בְּדַכּוּרָא) בְּדַכּוּרָא. וְעַל דָּא וַיְבָרֶךְ אֶת יוֹסֵף כְּתִיב.
שַׁע בְּגִין כֶּף, בְּכָל אֶתֶר דְּבְרַכָּאן אֲצִטְרִיכוּ לְבָרַכָּא, בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְאַתְבְּרַכָּא בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר אֲתַבְּרַכוּ אֲזִימִין, וְאִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֲתַבְּרִיךְ
בְּקַדְמִיתָא, אֵינֹן בְּרַכָּאן לֹא (דָּף רַכּוּז ע"א) מִתְקִימִין.
שַׁע וְאִי תִימָא, הָא יַעֲקֹב דְּבְרַכִּיה אֲבוּהָ, וְלֹא בְּרַכִּיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּקַדְמִיתָא. תָּא זִימִי, בְּשַׁעֲתָא דְּבְרִיךְ יַעֲזֹק לְיַעֲקֹב, לֹא בְּרַכִּיה, עַד דְּבְרִיךְ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּקַדְמִיתָא. כִּיּוֹן דְּבְרִיךְ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּקַדְמִיתָא, בְּרַכִּיה לְיַעֲקֹב. מִנָּה לָן, דְּכַתִּיב
(בְּרַאשִׁית כו) וַיֹּאמֶר רְאֵה רִיזוּ בְּנֵי כְרִיזוּ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרַכּוּ ה'. הָכָא קִימִים בְּרַכָּה לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. דְּכַתִּיב, אֲשֶׁר בְּרַכּוּ ה', אֲתַבְּרִיךְ בְּקִימָא דְּבְרַכָּאן, וּלְבַתֵּר כְּתִיב בְּתַרְיָה, וַיִּתֵּן לָךְ
וָגו'. כִּיּוֹן דְּהָהוּא שְׂדֵה אֲתַקִּימִים בְּקִימָא דְּבְרַכָּאן, (ס"א בְּבִרְכוּי, מִיד בְּרַכִּיה, וַיִּתֵּן לָךְ
הָאֱלֹהִים, דְּהָהוּא שְׂדֵה רָזָא) דְּנִפְקִי מִינִיה בְּרַכָּאן, לְבַתֵּר דְּאִיהוּ אֲתַקִּימִים בְּבִרְכוּי. כְּזִימָא דָּא
בְּרִיךְ יַעֲקֹב בְּקַדְמִיתָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּלְבַתֵּר בְּרִיךְ לְבָנָיו. תָּא זִימִי, בְּצַפְרָא בְּעֵי בַר נֶשׁ
לְאַקְדָּמָא בְּרַכָּאן לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּלְבַתֵּר לְשָׂאֵר בְּנֵי עֲלָמָא, וְהָא אוֹקִימָנָא דְּכַתִּיב
בְּבִקֵּר יֹאכֵל עַד וָגו'.

שַׁע וְתָא זִימִי, כֹּד בְּעָא יַעֲקֹב לְבָרַכָּא לְאֵינֹן בְּנֵי יוֹסֵף, זִמְנָא בְּרִיוּזָא קוּדְשָׁא דְּזִימִין
לְנִפְקָא מִאֲפָרִים יִרְבְּעִים בֶּן זָבֻל. פְּתִיז וְאָמַר, מִי אֵלֶּה. מִשְׁמַע (ס"א מֵאִי שְׂנָא) דָּאמַר

בַּעֲבוּדָה דֵּא דִּסְטָרָא דְעֵבוּדָה זָרָה (שְׁמוֹת ל"ב) אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל. אֱלֹהֵי רֹא אִיהוּ, כָּל
אֵינֹן סְטָרִין דִּיהוּא זִוּיָא, וּמִסְטָרָא דִּיהוּא רוּז מִסְאָבָא דִּיהוּא זִוּיָא. (שְׁמוֹת רל"ו ע"ב)
וְאִית מֵאן דְּרָכִיב עֲלֵיהּ, וְכַד מוֹדוּנֵן, אֶקְרוֹן אֱלֹהֵי. וְאֵינֹן מוֹדֻמְנִין בְּעֻלְמָא, בְּכָל אֵינֹן סְטָרִין
דְּלֵהוֹן.

שְׁעָט וְרוּז דְּקוּדְשָׁא אֶקְרִי זָאת, דִּאִיהוּ רֹא דְבְרִית, רְשִׁימָא קְדִישָׁא דִּאֲשַׁתְּכוּז
תְּדִיר בְּבֵר נָשׁ, וְכֵן (שְׁמוֹת טו) זֶה אֵלֵי וְאִנְהוּ, (יִשְׁעִיָה כה) זֶה ה'. (ס"א הוּא יי) אֲבָל אֵלֵין,
אֶקְרוֹן אֱלֹהֵי, וְעַל דָּא כְּתִיב, אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.

שְׁפּ וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב, (יִשְׁעִיָה מ"ט) גַּם אֱלֹהֵי תִשְׁכַּחוּנָהּ, וְאֲנֹכִי רֹא דִּזְאֵת, לֹא
אֲשַׁכַּח. וְכְתִיב, (אִיכָה א) עַל אֱלֹהֵי אֲנִי בּוֹכִיָה, דִּיהוּא זִוּבָא גְרָמָא לֹן לְמוֹכְבִּי כְּמָה בְּכִין.
דְּבֵר אֲזִיר עַל אֱלֹהֵי אֲנִי, מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דִּאֲתִיִּיהִיב רְשׁוֹ לְאֵתֵר דָּא לְשַׁלְטָאָה עַל יִשְׂרָאֵל,
וּלְזִרְבָּא בִּי מִקְדָּשָׁא, וּבְגִין דִּאֲתִיִּיהִיב לֹן רְשׁוֹ לְשַׁלְטָאָה, (ס"א כְּתִיב, (אִיכָה א) עַל אֱלֹהֵי אֲנִי
בּוֹכִיָה, רֹא דְמִלָּה דָּא סְטָרָא דְּמִסְאָבָא דִּאֲתִיִּיהִיב לֹן רְשׁוֹ לְשַׁלְטָאָה) אֲנִי בּוֹכִיָה, דָּא רוּז
קוּדְשָׁא דִּאֶקְרִי אֲנִי.

שְׁפּ וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב, (דְּבָרִים כו) אֱלֹהֵי דְבָרִי תְּבָרִית. הָכִי הוּא וְדָאִי, דְּכָל
אֵלֵין לֹא מִתְקִיִּימִי, אֱלֹהֵי מוֹזָא אֱלֹהֵי, דִּתְמָן כָּל לְוִטִין שְׁרִין, כְּמָה דִּאֲוִקִימָנָא דִּאִיהוּ אֲרוּר.
וּבְגִין דָּא אֶקְדִּים וְאֶמַר אֱלֹהֵי, דְּקִימָא לְמֵאן דְּעֵבֵר דְּבָרִי תְּבָרִית.

שְׁפּ (וִיקָרָא כו) אֱלֹהֵי הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה ה', בְּגִין דְּכָל פְּקוּדָא דִּאֲוִרִיתָא
לְאֲתִדְכָּאָה בֵּר נָשׁ, וְכָל יִסְטִי מֵאֲוִרִיתָא דָּא, וְיִסְתַּמַּר מִתְמָן, וְיִתְפָּרֵשׁ מִנִּיהוּ. וְאִי תִימָא
(בְּרַאשִׁית ו) אֱלֹהֵי תוֹלְדוֹת נֹז. הָכִי הוּא וְדָאִי, דִּהָא נִפְקָא זֶם, דִּאִיהוּ אֲבִי כְּנַעַן, וְכְתִיב,
(בְּרַאשִׁית מ"ט) אֲרוּר כְּנַעַן וְאִיהוּ רֹא דָּא דִּאֱלֹהֵי.

שְׁפּ וְעַל דָּא (ס"א כ) הִנֵּי הַתּוֹכָא סוֹסְפִיתָא דִּדְהָבָא, וְעַל דָּא כְּתִיב מִי אֱלֹהֵי,
יִשְׂרָאֵל כֹּד עֲבָדוֹן עֲגָלָא) כְּתִיב וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְכָל הִנֵּי הַתּוֹכָא סוֹסְפִיתָא
דִּדְהָבָא. אֶתְרֵן קָרִיב דִּדְהָבָא, דִּאִיהוּ סְטָרָא דִּילִיָּה, דְּכָלִיל אִיהוּ בְּתוֹקְפָא דִּאֲשָׁא, וְכָלִא זֹד,
וְסְטָרָא דָּא דִּדְהָבָא וְאֲשָׁא. (ד"א כ"ג לְאֲתִתְקַפָּא) רוּז מִסְאָבָא, דִּאֲשַׁתְּכוּז תְּדִיר בְּמִדְבָּרָא,
אֲשַׁכּוּז אֶתֵר בְּהֵהוּא זְמָנָא, לְאֲתִתְקַפָּא בֵּיהּ.

שְׁפּ וּמָה דִּהוּ יִשְׂרָאֵל דְּכִין מִהֵהוּא זְמָנָא קְדָמָא דִּאֲטִיל בְּעֻלְמָא, דְּגָרִים
מוֹתָא לְעֻלְמָא, כֹּד קָמוּ עַל טוֹרָא דְּסִינִי, לְבִתֵּר אֶתְדִּירוּ, וְגָרִים לוֹ בְּמִקְדָּשִׁין, לְסָאָבָא לֹן,
וְלְאֲתִתְקַפָּא עֲלִיָּהוּ. וְגָרִים לֹן מוֹתָא, וְכָלִיל עֻלְמָא, לְדִרְיָהוּן בְּתִרְיָהוּ. הָדָא הוּא דְּכְתִיב,
(תְּהִלִּים פ"ב) אֲנִי אֲמַרְתִּי אֱלֹהִים אֲתֵם וְגו' אֲכֵן כְּאֵדָם וְגו'.

שְׁפּ וְעַל דָּא כֹּד זְמָנָא יַעֲקֹב לִירְבָּעָם בֵּן נָבִט דְּעֵבֵד כּוֹכְבִּים וּמִזְלֹת, וְאֶמַר אֱלֹהֵי
אֱלֹהֵיךָ, אֲזִדְעֹעַ, וְאֶמַר מִי אֱלֹהֵי. כֹּד בְּעָא לְבִתֵּר לְבִרְכָּא לֹן, בְּרִיָּה לִיה (ס"א לְשִׁכְנִיתָא
בְּקִדְמִיתָא, וְלְבִתֵּר) בְּרִיָּה (לֹן) לְבָנִי. כִּין דְּבְרִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא בְּקִדְמִיתָא, לְבִתֵּר
מִהֵהוּא אֶתֵר דְּבְרִיָּה בְּקִדְמִיתָא, בְּרִיָּה לֹן. הָדָא הוּא דְּכְתִיב הַמְלֶאֶךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רָע
וְגו'.

שפן רבי יהודה פתחו ואמר, (ישעיה לז) ויסב וזקקו פניו אל הקיר ויתפלל אל ה'. הא אוקמוה, דלא לצלי בר נש אלא סמוך לכותלא, ולא יהא מלה וזעין ביניה לבין כותלא. דכתיב ויסב וזקקו פניו אל הקיר. מאי שנא בכלהו דצלי צלותא, דלא כתיב בהו ויסב פניו אל הקיר, דהא די ליה דיימא ויתפלל אל ה', דהא מאן דמצלי צלותא, איהו כוון דעתיה כדקא יאות, דהא כתיב במשה, (במדבר יא) ויתפלל משה אל ה'. (שמות יא) ויצעק משה אל ה' ולא כתיב (דף רכז ע"ב) ויסב פניו. הכא בזקקוהו, מאי טעמא ויסב וזקקוהו פניו אל הקיר, ולבתר ויתפלל.

שפן אלא רזא דמלה איהו, דתנינן, וזקקיה בההוא זמנא לא הוה נסיב, ולא הוה ליה אנתו, ולא אוליד בגין, מה כתיב, (ישעיה לז) ויבא אליו וגו' כי מית אתה ולא תזויה, ותנינן כי מית אתה בעולם הוה, ולא תזויה בעולם הבא. מאי טעמא, בגין דלא אוליד בגין.

שפן דכל מאן דלא אשתדל לאולידא בגין בהאי עלמא, לא מתקיים בעלמא דאתי, ולא יהא ליה וולקא בההוא עלמא. ואתתרכת גשמותיה בעלמא (דאתי), ולא אשכוזת גייוזא באתר דעלמא. ודא הוא עונשא דכתיב באורייתא, (ויקרא כ) ערירים ימותו, ובתר גמיון בלא ולד. בגין דמאן דאיהו בלא ולד, כד אזיל בההוא עלמא, מית הוא תמן. מית בעלמא דין, ובעלמא דאתי. ועל דא כתיב כי מית אתה ולא תזויה.

שפן ולא עוד, אלא דשכינתא לא שריא עלוי כלל, כדן כתיב ויסב וזקקוהו פניו אל הקיר. אוליפנא דשוי רעיונו, וכוון אנפיה למיסב אתתא, בגין דתשרי עלוי שכינתא, רזא דקיר.

שינ ובגין כך כתיב לבתר, ויתפלל אל ה', מכאן אוליפנא, דמאן דאית ביה זובא, ובעי למבעי רזומי עלוי, יכוין אנפוי ורעיונו, לאתקנא גרמיה מההוא זובא, ולבתר יבעי צלותא. כמא דאת אמר, (איכה ג) נזופשה דרכינו ונזקורה בקדמיתא, ולבתר נשובה. אף הכא, כיון דידע וזקקוהו זוביה, מה כתיב ויסב וזקקוהו פניו אל הקיר, שוי אנפוי לאתקנא לגבי שכינתא, דהא לגבי אתר דא זוב.

שינא בגין דשכינתא כל נוקבי דעלמא קיימין בסתרהא. מאן דאית ליה נוקבא, שריא איה לגביה, ומאן דלית ליה, לא שריא לגביה. ועל דא אתקין גרמיה לגבה לאתקנא, ושוי עליה לאתנשבא, ולבתר ויתפלל אל יי.

שינב קיר, דא הוא אדון כל הארץ, ודא שכינתא, כמא דאת אמר, (יהושע ג) הנה ארון הברית אדון כל הארץ. קיר, כמא דאת אמר, (ישעיה כב) מקרקר קיר ושוע. קרקורא ונהימא דקיר, דאיהו אדון, כד אתנזריב בי מקדשא, כמא דאת אמר, (ירמיה לא) רזל מבכה על בגיה, והא אוקימנא. ובגין כך ויסב וזקקוהו פניו אל הקיר.

שינג תא וזוי, בעלותא מה כתיב, (ישעיה לז) אנא יי זכר נא את אשר התהלכתי לפניך, רמוז הכא, דנטר ברית קדישא, ולא סאיב ליה, ונטר ליה כדקא יאות. כתיב הכא התהלכתי לפניך, וכתיב ה' (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים ואתנה בריתי ביני וביניך, דנטר ברית קדישא כדקא יאות. באמת ובלב שלם, דאתכוון בכל אינון רזי מהימנותא דכלילן באמת.

שַׁעַר וְהַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי, דְּסַמְךָ גְּאוּלָּה לְתַפְלָה, וְהָא אוֹקִימָנָא. וְהָא אוֹקִימָנָה
זוּבְרִיָא, דְּאַתְכּוּוֹן לִיזוּדָא יוּזוּדָא כְּדָקָא יְאוּת. וּבְגִין כָּךְ, וַיְבָרֶךְ זוּזְקִיהוּ בְּכִי גְדוּל, דְּלִית
תַּרְעָא דְקִימָא קָמִי דְמַעִין. גְּאוּלָּה, דָּא הוּא מִלְאָךְ הַגּוֹאֵל, דְּדָא אִיהוּ דְאַשְׁתַּכּוּז בְּכָל פְּרוּקָא
דְעֻלְמָא, וְהָא אוֹקִימָנָא.

שַׁעַר הַמִּלְאָךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רָע. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, כִּיּוֹן דְּבָרִיךָ יַעֲקֹב וְאַתְכּוּוֹן
מִתַּתָּא לְעִילָא, כְּדִין אֲמַשִּׁיךְ מַעֲיִלָא לְתַתָּא, דְּכַתִּיב הָאֱלֹהִים הִרְעִה אוֹתִי, כִּיּוֹן דְּאִיהוּ גְטִיל,
יְהִיב בְּרַכָּאן לְהָא אֶתֶר, כִּיּוֹן דְּאַמְטִי בְּרַכָּאן לְהָא אֶתֶר, כְּדִין פְּתוּז וְאָמַר הַמִּלְאָךְ הַגּוֹאֵל
וְגו'.

שַׁעַר פְּתוּז וְאָמַר, (מַלְכִּים א זז) כִּי הַכְּרוּבִים פּוֹרְשֵׁי כְנָפִים אֵל מְקוֹם הָאָרוֹן וְגו'.
תָּא זוּזִי, כְּרוּבִים בָּאת וּבְגִיסָא הָווּ קִימִי, תַּלְת זְמַנִּין בְּיוֹמָא הָווּ פְּרִשִׁי גְדַפִּיהוֹן, וְסַכְכִי עַל
אַרְזָא לְתַתָּא, דְּכַתִּיב פּוֹרְשֵׁי כְנָפִים, פּוֹרְשֵׁי לֹא כַתִּיב, אֶלָּא פּוֹרְשִׁי.

שַׁעַר וְתָא זוּזִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבִיד לְתַתָּא כְּזוּזָא דְלַעֲיִלָא, כְּרוּבִים, דִּיּוֹקָנָא
דְלַהוֹן כְּזוּזִיו רַבִּין, וְקִימִין תְּזוּזוֹת הָאִי אֶתֶר, מִיּוֹמָא וּמִשְׁמַאֲלָא, וְאֵלִין אֶתְבָּרְכִין בְּקַדְמִיתָא
מִתְּהוֹ בְּרַכָּאן דְּגִגְרָן מַעֲיִלָא, וּמִהָכָא גִגְרִי בְּרַכָּאן לְתַתָּא.

שַׁעַר וְעַל דָּא כַתִּיב, הַמִּלְאָךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רָע. אוֹתִי, דְּגְטִיל בְּרַכָּאן מִזְוּזִין
דְלַעֲיִלָא, וְכִיּוֹן דְּאִיהוּ גְטִיל, יְבָרַךְ אֶת הַנְּעָרִים, דָּא רָזָא דְכְּרוּבִים, דְּמַנְיָהוּ גִגְרִי (דָּף רַכְט
ע"א) בְּרַכָּאן מַעֲיִלָא לְתַתָּא (וְתַתָּא):

שַׁעַר הַמִּלְאָךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רָע יְבָרַךְ אֶת הַנְּעָרִים וְגו'. רַבִּי זוּזִי פְתוּז וְאָמַר,
(מִשְׁלִי יט) בֵּית וְהוֹן גְּזוּלָת אַבּוּת, וְכִי גְזוּלָת אַבּוּת אִינְהוּ, וְהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב כָּלָא
לְבַר זָש. אֶלָּא, דְּכִיּוֹן דְּאַזּוּסִין בֵּיתָא לְבַר זָש וּבְמוֹזָא, לְזַמְנִין דִּיּוּזְסִין כָּלָא לְבָרִיתָא, וְיִהָא
אַזּוּסָא דְאַבּוּת. אֲבָל וּמִי אִשָּׁה מִשְׁכַּלָת, בְּגִין דְּאַתְתָּא, כַּד אַזּוּסִין לָה בַר זָש, מַעַם קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אַזּוּסִין לָה, דְּהָא לֹא יוּזְסִין לָה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבַר זָש, אֶלָּא כַד מְכַרִּיזִין עַלִּיה
בְּרַקִּיעָא.

ת דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְזוּזָא זוּזִין, עַד לֹא יִיתוֹן לְעֻלְמָא. וְכַד זְכוּ בְּנֵי זָשָׁא לְפּוֹם
עוֹבְדֵיהוֹן, הָכִי יְהִי לֹון אֶתְתָּא, וְכָלָא אֶתְגַּלְיִין קַמִּיה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלְפּוֹם עוֹבְדִין
דְּזַבְּאִין, הָכִי מְזוּזָא זוּזִין.

תָּא וְלְזַמְנִין דְּקָא סְלִיקוּ בְּקִלְטִין, וְאַסְטִי הָהוּא בַר זָש אֶרְזוּתָא, סְלִיק זוּזִיָּה
לְאַזּוּרָא, עַד דִּיכְשֵׁר עוֹבְדִין, וְכַד יְכֻשֵׁר עוֹבְדִין, אוּ דְמִטִּי זְמַנִּיה, אֶתְדַּוִּי גְבַר מִקָּמִי גְבַר,
וְאַתִּי הָאִי וְגְטִיל דִּילִית. וְדָא קָשִׁי קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִכָּלָא לְדוּזִיָּא בַר זָש מִקָּמִי גְבַר
אַזּוּרָא, וּבְגִין כָּךְ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ יְהִיב אֶתְתָּא לְבַר זָש, וּמַנְיָה אֶתִּין זוּזִין. וְעַל דָּא
וּמִי אִשָּׁה מִשְׁכַּלָת.

תַּב בְּגִין כָּךְ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב כָּלָא לְבַר זָש. וְאִי תִימָא אִשָּׁה מִשְׁכַּלָת וְלֹא
אַזּוּרָא. תָּא זוּזִי, אֶף עַל גַּב דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַזְמִין טְבָאן לְבַר זָש לְמִיָּהֵב לִיה, וְהוּא אֶסְטִי
אַרְזוּזִי מַעַם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְגַבִּי סְטָרָא אַזּוּרָא, מִתְּהוֹא סְטָרָא אַזּוּרָא דְאַתְדַּבֵּק בֵּיתָא.

ייתי ליה מאן דיייתי, בְּכַל (נ"א ככל) קְטְרוּגִין, וְכַל בְּיִשְׁיָן, וְלֹא אֲתִינָן לִיה מַעַם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוא, אֲלֵא מִהֵהוּא סְטָרָא בְּיִשְׁא דְּאֲתַדְבֵּק בִּיה, בְּאִינוּן עוֹבְדִין דְּעֵבֶד.

תג ועל דא, אֲתַתָּא דְּלֵאוּ אִיהִי מִשְׁכַּלְתָּ, קָרָא עַל דָּא שְׁלֵמָה, (קִהְלֵת ו) וּמוֹצָא אֲנִי
מר מִמּוֹת אֶת הָאִשָּׁה. בְּגִין דְּזוּבִי דְּבֵר נָשׁ, הוּא מְשִׁיךְ עֲלֵיהָ, בְּאִינוּן עוֹבְדִין דְּעֵבֶד. ועל דא
כד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בִּיה בְּבֵר נָשׁ, בְּגִין עוֹבְדֵי דְּכַשְׁרָן, אִיהוּ אֲזִמִּין לִיה אֲנָתוּ
דְּאִיהִי מִשְׁכַּלְתָּ, וּפְרִיק לִיה בְּפִוּרְקָן, מִגּוֹ סְטָרָא אֲזִזְרָא.

תד ועל דא אָמַר יַעֲקֹב, הַמְלֵאךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רַע. מאי מִכָּל רַע, דְּלֵא
אֲזַדְמַנַּת לִי אֲתַתָּא, דְּאִיהִי מִגּוֹ סְטָרָא אֲזִזְרָא, וְלֹא אֲעֲרַע פְּסוּל בְּזַרְעִי (ס"א בַּעֲרָסִי), דְּכַלְהוּ
צְדִיקֵי וְשְׁלִימֵי בְּשִׁלְיָמוּ, בְּגִין דְּאֲתַפְּרַק מִכָּל רַע, וַיַּעֲקֹב לֹא אֲתַדְבֵּק בְּהֵהוּא סְטָרָא אֲזִזְרָא
כָּלְל.

תה ועל דא, הַמְלֵאךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רַע יְבִרָךְ אֶת הַנְּעָרִים. מאי טַעְמָא אֲתַזְוִו
לְאֲתַבְּרָכָא, בְּגִין דְּנָטִיר יוֹסֵף אֶת קַיִימָא קוּדְשָׁא, ועל דא אָמַר יוֹסֵף בְּנֵי הֵם אֲשֶׁר נָתַן לִי
אֱלֹהִים בָּנָה, אֲזִמִּין לִיה רְזָא דְּבִרִית דְּנָטִיר לִיה. וּבְגִין דְּנָטִיר לִיה, אֲתַזְוִו לְאֲתַבְּרָכָא וְאֲתַזְוִו
אִיהוּ לְבָרְכָאן סְגִיאִין. בְּגִין דָּא לְכַלְהוּ יְהֵב בְּרָכָא זֹד, וּלְיוֹסֵף בְּרָכָאן סְגִיאִין, מִשְׁמַע דְּכַתִּיב
בְּרָכּוֹת אָבִיךָ גָּבְרוּ עַל בְּרָכּוֹת הַזֵּרִי וְגו', בְּרָכּוֹת שְׂדִים וְרוּחַם תַּהֲיִין לְרֹאשׁ יוֹסֵף.

תו רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (ר"ז ע"ב) (תהלים קכ"ג) אֲלִיךָ נִשְׁאֲתִי אֶת עֵינֵי הַיּוֹשֵׁבִי
בְּשָׁמַיִם, הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ, אֲבָל תָּא זֹזִי, צְלוֹתָא דְּבֵר נָשׁ דְּאֲתַפְּנוֹן בָּהּ, אִיהוּ לְעִילָא
לְעוֹמָקָא עֲלָאָה, דְּמִתְמָן נִגְדִי כָּל בְּרָכָאן וְכָל זִירֵי, וּמִתְמָן נִפְקִי לְקַיִימָא כָּלָא.

תז ועל דא יְתִיר יוֹד, בְּגִין דְּלֵא פְּסִיק יוֹד, מֵאֲתַר דָּא לְעִלְמִין. וּבְגִין דָּא כְּתִיב,
הַיּוֹשֵׁבִי בְּשָׁמַיִם, אֲזִיד לְעִילָא, בְּרָזָא דְּזִנְכְּמָתָא עֲלָאָה, וְאֲזִיד לְתַתָּא, דִּיתִיב עַל פְּרָסִיא
דְּאֲבָהָן, יְתִיב עַל פְּרָסִיא דְּאֲקָרִי שְׁמַיִם, וּבְגִין כֹּךְ הַיּוֹשֵׁבִי בְּשָׁמַיִם כְּתִיב.

תח וּמִהָכָא, כד בְּרָכָאן נִגְדִי מְעִילָא מִעוֹמָקָא דָּא, כְּלָהוּ זְטִיל לֹן הָאִי אֲתַר
דְּאֲקָרִי שְׁמַיִם, וּמִהָאִי נִגְדִי לְתַתָּא, עַד דְּמַטּוֹ לְצַדִּיקָא קַיִימָא דְּעִלְמָא, וּמִהָכָא מִתְבְּרַכִּין כָּל
אִינוּן זִיכְלִין, וְכָל אִינוּן מִשְׁרִין לְזִינְהוּ, וְהָא אוֹקְמוּהָ.

תט תָּא זֹזִי, בְּשִׁבְעִין וַתֵּרֵן זְהוּרִין, אֲסַתְפַּלְק עֲטָרָא דְּכָל מִשְׁרִין, עֲזוּלָא דְּעִלְמָא,
בְּשִׁבְעִין דּוּכְתִי, זֹד עֲזוּלָא לְכַלְהוּ (לְעִיל ז"ג ע"ב) בְּגוֹ הָהוּא עֲזוּלָא נְקוּדָה זֹדָא דְּקַיִימָא
בְּאַמְצַעִיתָא, מִהָאִי נְקוּדָה, אֲתַזְוִו כָּל הָהוּא עֲזוּלָא, בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים, אִיהוּ אֲתַר (דף
רכט ע"ב) לְהָהוּא רוּחָא דְּכָל רוּחִין (ס"א הֵכָא רֹזָא דְּכָל רוּחִין) אֲתַטְמֹר בְּגִיָּה. הָאִי טְמִירוּ
אִיהוּ בְּגוֹ זִיכְלָהָ, טְמִירָא אִיהוּ בְּגוֹ לָגוֹ, כד סְלָקָא דָּא, כָּלָא סְלָקִין אֲבַתְרָה. הָדָא הוּא
דְּכְתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים א) מִשְׁכְּנֵי אֲזִזְרִיךָ נְרוּצָה.

תי רַבִּי זִינְקִיָה וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יְהוּדָה הָווּ אֲזִילֵי בְּאוּרִזָּא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל זֹד
וְזֹד מִינָן לִימָא מְלִי דְּאוּרִיָּתָא. פָּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, (תהלים עט) אֵל תִּזְכֹּר לָנוּ עֲזוֹת
רַאשׁוֹנִים מִהֵר יִקְדְּמוּנוּ וְגו'. תָּא זֹזִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּרוּזִימוּתָא דִּישְׂרָאֵל, רְזוּיִם לֹן,
דְּאִינוּן עַדְבִּיָּה וְאֲזִסְנִיתִיָּה, לֹא מִסְתַּכַּל אֲזִזְרָא בְּדִיעִיָּהּ, פֵּר אִיהוּ בְּלִזְזוּדִיָּה. וְכִינּוּ דְּאִיהוּ
מִסְתַּכַּל בְּדִיעִיָּהּ, אֲתַמְלִי עֲלֵיהוּ רוּזִימִין, בְּגִין דְּאִיהוּ כָּאֵב דְּרוּזִיִּים עַל בְּנִים, כְּמָא דְּאֲתַר אָמַר,

(תהלים קג) כְּרוֹנוֹם אָב עַל בְּנִים רוֹנוֹם ה' וְגו'. וְכִינֹן דְּאַשְׁתַּכּוּזֹן לֹון זִוּבִין, מַעֲבָר לֹון רֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן, עַד דְּאַעֲבָר לֹון לְכַלְהוּ מִקְמִיָּה. וְכִינֹן דְּאַעֲבָר לֹון מִקְמִיָּה, לֹא אֲשַׁתָּאָר עֲלִיָּהוּ זִוּבִין לְמִיָּהב שְׁלֹטָנוּ לְסִטְרָא אֲזִוְרָא דְּרִינָא עֲלִיָּהוּ.

תִּיא אֲתִי לְמִיָּזוּב קְמִיָּה כְּדִבְקִדְמִיָּתָא, אִינֹן זִוּבִין קְדָמָא דְּאַעֲבָר מִקְמִיָּה זִוְשִׁיב עֲלִיָּהוּ, וְעַל דָּא כְּתִיב אֵל תִּזְכֹּר לָנוּ עֲוֹנוֹת רֵאשׁוֹנִים מִהֵר יִקְדְּמוּנוּ רִזְמוּיָהּ וְגו'. דָּאִי רִזְמוּיָהּ לֹא יִקְדִּימוּ עֲלִיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל, לֹא יִכְלִין לְקִיָּימָא בְּעֻלְמָא. בְּגִין דְּכַמְּהָ אִינֹן מֵאֲרִי דְּרִינָא קִשְׂיָא, מֵאֲרִי תְרִיסִין, וְכַמְּהָ דְּלִטּוֹרִין דְּקִיָּימִי עֲלִיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל לְעִילָא, וְאַלְמָלָא דְּאַקְדִּים קוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא רִזְמוּיָם עֲלִיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל, עַד לֹא יִשְׁעֻז בְּדִינִיָּהוֹן, לֹא יִכְלִין לְקִיָּימָא בְּעֻלְמָא. וְעַל דָּא, מִהֵר יִקְדְּמוּנוּ רִזְמוּיָהּ כִּי דְלֹוֹנוּ מֵאֲד. דְּלֹוֹתָא דְּעוֹבְדִין טָבִין, דְּלֹוֹתָא דְּעוֹבְדִין דְּכִשְׁרֹן. (קְמִי קוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא).

תִּיא זִוְי, אֲלֻמְלִי יִסְגְּלוֹן יִשְׂרָאֵל עוֹבְדִין דְּכִשְׁרֹן קְמִי קוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא, לֹא הָיוּ קִיאִימוּ עֲלִיָּה עֲמִין עוֹבְדִי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמִזְלוֹת בְּעֻלְמָא, אֲבָל יִשְׂרָאֵל אִינֹן גְּרַמִּין לְשַׁתָּאָר עֲמִין עוֹבְדִי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמִזְלוֹת לְזִקְפָא רִישִׁיָּהוּ בְּעֻלְמָא. דְּאַלְמָלִי יִשְׂרָאֵל לֹא יִהְיוּ זִוְטָאן קְמִי קוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא שְׁאָר עֲמִין עוֹבְדִי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמִזְלוֹת אֲתַכְפִּין קְמִיָּהוּ. תִּיא זִוְי, אֲלֻמְלָא דְּאַמְשִׁיכוּ יִשְׂרָאֵל בְּעוֹבְדִין בִּישִׁין לְסִטְרָא אֲזִוְרָא בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, הָא אֲתַמְר, דְּלֹא שְׁלֹטָנוּ שְׁאָר עֲמִין עוֹבְדִי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמִזְלוֹת בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, וְלֹא אֲתַגְלוּ מַעַל אֲרַעָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, כִּי דְלֹוֹנוּ מֵאֲד. דְּלִית לֹן עוֹבְדִין דְּכִשְׁרֹן בְּדִקָא זִוְי. וּבְגִין כֹּךְ כִּי דְלֹוֹנוּ מֵאֲד מִהֵר יִקְדְּמוּנוּ רִזְמוּיָהּ.

תִּיד רַבִּי יוֹסִי פְתִיז וְאַמְר, (תהלים ב) עֲבָדוּ אֶת ה' בִּירָאָה וְגִילוּ בְּרַעְדָּהּ, וְכְתִיב, (תהלים ק) עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׁמּוּזָה בְּאוֹ לִפְנֵי בְּרִנָּה. תִּיא זִוְי, כֹּל בְּרַעְדָּהּ דְּאַתִּי לְמַפְלֹוז לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא, בְּצַפְרָא וּבְפִנָּא בְּעִי לְמַפְלֹוז לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא.

תִּטּוּ בְּצַפְרָא כֹּד סְלִיק זְהוּרָא, וְאַתְעֲרוּתָא דְּסִטְרָא יְמִינָא אֲתַעֲר בְּעֻלְמָא, כְּדִין בְּעִי בְּרַעְדָּהּ לְאַתְקִשְׂרָא בִּימִינָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא, וְלְמַפְלֹוז קְמִיָּה בְּפּוֹלְזוּנָא דְּצִלּוֹתָא. בְּגִין דְּצִלּוֹתָא אֲזִוְסִין תּוֹקְפָא לְעִילָא, וְאַמְשִׁיךְ בְּרַכָּאן מַעֲוִמְקָא עֲלָאָה לְכַלְהוּ עֲלָמִין, וּמִתְמַן אֲמִשִׁיךְ בְּרַכָּאן לְתַתָּאִי. וְאַשְׁתַּכּוּזֹן עֲלָאִין וְתַתָּאִין מִתְבְּרַכָּאן, בְּהֵהוּא פּוֹלְזוּנָא דְּצִלּוֹתָא.

תִּטּוּ פּוֹלְזוּנָא דְּצִלּוֹתָא, דְּקָא בְּעִי בְּרַעְדָּהּ לְמַפְלֹוז קְמִי קוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא, (שְׁמוֹת כ"ט ע"א) בְּשִׁמּוּזָה וּבְרִנָּה לְאַכְלָלָא לְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל בִּינִיָּהוּ, וְלְבַתֵּר לִיִּיזוּדָא וְזוּדָא בְּדִקָא זִוְי. דְּכְתִיב, (תהלים ק) דְּעוּ כִּי ה' הוּא אֱלֹהִים, דָּא רִזָּא דִּיִּיזוּדָא בְּרִזָּא דְּפּוֹלְזוּנָא.

תִּיז וְעַם כֹּל דָּא, בְּעִי בְּרַעְדָּהּ לְמַפְלֹוז קְמִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא בְּזוּדוּתָא, וְלֹאֲזוּזָא זְוִדוּתָא בְּפּוֹלְזוּנָהּ, וְאַלִין תְּרִין שְׁמוּזָה וּרְנָה, לְקַבֵּל תְּרִין אֲלִין, תְּרִין צִלּוֹתִין, תְּרִין קוּרְבָּנִין לְיִמָּא לְקַבֵּל תְּרִין אֲלִין, דְּאִינֹן שְׁמוּזָה וּרְנָה. שְׁמוּזָה בְּצַפְרָא, וּרְנָה בְּרַמְשָׁא. וְעַל דָּא, (במדבר כז) אֶת הַכֹּפֶשׁ אֲזוּד תַּעֲשֶׂה בַּבֶּקֶר וְאֶת הַכֹּפֶשׁ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבָּיִם.

תִּיז וְעַל דָּא, צִלּוֹתָא דְּעֶרְבִית רְשׁוּתָא אִיהִי, בְּגִין דְּהֵהִיא שְׁעָתָא מוֹזְלָק טְרַפָּא לְכָל זִוְיָלָהָא, וְלֹא שְׁעָתָא לְאַדְפָּרָא (ז"א לְאַתְבְּרָכָא) אֲלֹא לְמִיָּהב מוֹזָא. בִּימָמָא הִיא מִתְבְּרַכָּת

מתרין סטרין אלין, בצפרא וברמשא מזו שמוזה ורננה, ובליליא פליג ברכאן לכלא כדקא
זווי, הדא הוא דכתיב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתו וגו'.

תתו רבי וזקיה ואמר, (תהלים קמא) תכון תפילתי קטרת לפניה משאת כפי
מנוזות ערב. אמאי מנוזות ערב ולא צלותא (דף רל ע"א) דצפרא, דלא כתיב תכון תפילתי
בבקר. אלא הכי אתמר, תכון תפילתי קטרת לפניה, קטרת לא אתיא אלא על זודוה, הדא
הוא דכתיב, (משלי כז) שמן וקטרת ישמוז לב. ועל דא כהנא כד אדליק בוצינן, הוה
מקריב קטרת, כמא דאת אמר, (שמוות לו) בהטיבו את הנרות יקטירנה ובהעלות אהרן את
הנרות בין הערבים יקטירנה. בצפרא, על זודוה, דשעתא גרים. ברמשא, למזודי סטר
שמאלא, והכי אתווי. ולעלם לא אתי אלא על זודוה.

תכ ותא זווי קטרת מקשר קשרין, ואזיד לעילא ותתא, ודא אעבר מותא
וקטרוזא ורונא, דלא יכיל לשלטאה בעלמא. כמא דכתיב, (במדבר יז) ויאמר משה אל
אהרן קוץ את המנוחה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת והולך מהרה וגו'. לבתר דא
כתיב, וירץ (אהרן) וגו', וכפר על העם, וכתיב, ויעמד בין המתים ובין החיים ותעצר
המגפה. בגין דלא יכלין כל סטרין בישין וכל מקטרגין למיקם קמי קטרת. ועל דא איהו
רזא (ס"א זודוה) דכלא וקשורא דכלא.

תכא ובשעתא דמנוזה, דדינא שריא בעלמא, אתפון דוד בההוא צלותא.
דכתיב, תכון תפילתי קטרת לפניה וגו'. והאי צלותא דסליק, יעבר רונא דדינא קשיא,
דשליט השתא בהאי זמנא, בההוא קטרת. דדווי ואעבר קמיה כל רונא, (דסליק השתא
בהאי שעתא בההוא קטרת דאעדי כל רונא) וכל קטרוזא דעלמא, (ס"א ל"ג היינו דכתיב)
(ס"א מאי טעמא בגין דאיהי) מנוזות ערב, דדינא תליא בעלמא.

תכב תא זווי, כד אתנורב בי מקדשא, בשעתא דאתוקד, זמן מנוזה הוה. ועל דא
כתיב, (ירמיה ו) אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב. מאן צללי ערב. אינון מקטרגין
דעלמא, ורונא דדינא, דזמנין בההיא שעתא. ועל דא תנינן, דבעי (שמוות לו ע"ב) בר נש
לכוונא דעתיה, בעלותא דמנוזה. בכלהו צלותא בעי בר נש לכוונא דעתיה, ובהאי צלותא
יתיר מכלהו, בגין דדינא שריא בעלמא. ועל דא זמן צלותא דמנוזה, יצחק תקין ליה, והא
אוקמוה.

תכג עד דהוו אזלי, אעלו בוזד טורא. אמר רבי יוסי, האי טורא דזולא, נהר ולא
נתעכב הכא, בגין דטורא דזולא הוא. אמר רבי יהודה, אי הוה זוד, הוה אמינא הכי. דהא
תנינן, דמאן דאזיל יזידאי באורזא, אתנזיב בנפשיה. אבל תלתא לא. וכל זוד וזוד מינן,
אתווי דלא תעדי מינן שכינתא.

תכד אמר רבי יוסי, הא תנינן דלא יסמוך בר נש על נסא. מנלן, משמואל.
דכתיב, (שמואל א טז) איה אלה ושמע שאול והרגני, והא אתווי שמואל יתיר מינן. אמר
ליה, אפילו הכי, איהו הוה זוד, והזיקא אשתכח לעינא. אבל אנן תלתא, והזיקא לא אשתכח
לעינא. דאי משום מזיקין. הא תנינן, דלתלתא לא מתווי ולא מזיקי. ואי משום לסטים, לא

משנתכוזי הקא, דהא רזויק מיישובא האי טורא, ובני נשא לא משנתכוזי הקא. ברם דוזילו הוא, דוזיוון ברא דמשנתכוזין הקא.

תכז פתוז ואמר. המלאך הגואל אותי מכל רע, האי קרא אית לאסתכלא ביה, (ס"א ל"ג דהא כתיב) הגואל, אשר גאל מבעי ליה, מאי הגואל. בגין דהוא משנתכוז תדיר לנבי בני נשא, ולא אעדי מבר נש זכאה לעלמין. תא וזוי, המלאך הגואל אותי דא שכינתא, דאזיל עמיה דבר נש תדיר, ולא אעדי מניה, כד בר נש זטיר פקודי אורייתא. ועל דא יזדהר בר נש, דלא יפוק יזידאי באורזא. מאי יזידאי, דייזדהר בר נש למטר פקודי דאורייתא, בגין דלא תעדי מניה שכינתא, ויעטרך למיזל יזידאי, בלא וזנא דשכינתא.

תכו תא וזוי, כד נפיק בר נש לאורזא, יסדר צלותא קמי מאריה, בגין לאמשכא עליה שכינתא, ולבתר יפוק לאורזא, וישכוז וזנא דשכינתא, למפרק ליה באורזא, ולשנבא ליה בכל מה דאצטריך.

תכז מה כתיב ביעקב, (בראשית כוז) אם יהיה אלהים עמדי, דא וזנא דשכינתא. ושמרני בדרך הזה, למפרק לי מכלא, ויעקב יזידאי הוה (דף רל ע"ב) בההוא זמנא, וישכינתא אזלת קמיה. כל שכן וזברייא דאית בינייהו מלין דאורייתא, על אונת כמה וכמה. (אמר רבי יוסי, ודאי כך הוא, אדהכי מאיך שמשא לערבא.)

תכז אמר רבי יוסי, מאי זעביד, אי נתעכב הקא, הא יומא מאיך למיעל. אי זהך לעילא, טורא רב איהו, ודוזילו דוזיוון וקלא דוזילנא. אמר רבי יהודה, תוהנא ערך רבי יוסי. אמר ליה הא תנינן דלא יסמוך בר נש על זיסא, דקודשא בריך הוא לא ירויש זיסא בכל שעתא. אמר ליה, הגי מיכל יזידאי, אבל אנזנא תלתא, ומלי אורייתא ביננא, וישכינתא עמנא, לא דוזילנא.

תכט עד דהו אזלי, וזבו לעילא בטורא, טנרא וזד, וזד מערתא בגווה. אמר רבי יהודה, גיהך וניסק לההוא טנרא, דאנא וזמי וזדא מערתא תמן. סליקו לתמן, וזמו ההיא מערתא. אמר רבי יוסי, דוזילנא, דילמא ההיא מערתא אתר דלחיוון איהו, ולא יפגעו לון הקא.

תל אמר רבי יהודה לרבי זוקיה, הא זומינא דרבי יוסי דוזיל איהו, אי תימא בגין דאיהו וזטאה. דכל מאן דדוזיל, וזטאה איהו. דכתיב, (ישעיה לג) פוודו בציון וזטאים, הא לאו איהו וזטאה, (והא) וכתיב, (משלי כוז) וצדיקים ככפיר יבטזו. אמר רבי יוסי, בגין דנזקא שכינז.

תלא אמר ליה, אי נזקא שכינז, הכי הוא. אבל הקא לא אשתכוז נזקא. ולבתר דאנן גיעול למערתא, לא ליעול נזקא לצערא לן. עאלו למערתא, אמר רבי יהודה, נפלוג ליליא לתלת משמרות דהוי ליליא, כל וזד וזד מנן, ליקום על קיימיה, בהגי תלת סטרי ליליא ולא גרמוך.

תלב פתוז רבי יהודה ואמר, (תהלים פט) משכיל לאיתן האורזוי, האי תושבזותא, אברהם אבינו אמרה, בשעתא דאשתדל בפולזנא דקודשא בריך הוא, ועביד

זוּסְדָּ עִם בְּנֵי עַלְמָא, דִּישְׁתַּמוּדְעוּן כָּלָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁלִיט עַל אֶרְעָא וְאַקְרִי אִיתָן. בְּגִין דְּאַתְקִיף בְּתַקִּיפּוּ בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

זוּסְדִּי ה' עוֹלָם אֲשִׁירָה, וְכִי מִסְטָרָא דְּזוּסִידִים אֲתִינִן לְזַמְרָא, אֶלָּא הָכָא אֲתַפְלִיל סְטָרָא דְּשִׁמְאֵלָא בִּימִינָא, וְעַל דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נָסִי לְאַבְרָהָם, וּבְזוּיָן לִיה. וְהָא אֲתַמָּר דִּישְׁזַק בְּר תַלְתִּין וְשִׁבְעַ שְׁנִין הָוֵה בְּהָהוּא זְמַנָּא. מֵאִי נָסֵה אֶת אַבְרָהָם, נָסֵה אֶת יִצְחָק מִבְּעֵי לִיה. אֶלָּא נָסֵה אֶת אַבְרָהָם, דִּישְׁתַּכּוּז בְּדִינָא, וְלֹאֲתַפְלִיל בְּדִינָא, דִּישְׁתַּכּוּז שְׁלִים בְּדָקָא יְאוּת. וְעַל דָּא זוּסְדִּי ה' עוֹלָם אֲשִׁירָה.

דְּבַר אַזְזַר זוּסְדִּי ה' עוֹלָם אֲשִׁירָה, אִינְוִן זוּסְדִּים דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבִיד עִם עַלְמָא. (תַּהֲלִים פֶּט) לְדוֹר וְדוֹר אוּדִיעַ אֲמוּנָתָהּ בְּפִי, טִיבּוּ וְקִשּׁוּט דְּעֲבִיד עִם כָּלָא. לְדוֹר וְדוֹר אוּדִיעַ אֲמוּנָתָהּ, דָּא מְהִימְנוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאוּדֵעַ אַבְרָהָם בְּעַלְמָא, וְאַדְכַּר לִיה בְּפּוּמָא דְּכָל בְּרִינִין. וְעַל דָּא אוּדִיעַ אֲמוּנָתָהּ בְּפִי.

תַּלְהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוּדֵעַ לִיה לְאַבְרָהָם רָזָא דְּמְהִימְנוּתָא, וְכַד יָדַע רָזָא דְּמְהִימְנוּתָא, יָדַע דְּאִיהוּ עִיקָרָא וְקִיּוּמָא דְּעַלְמָא, דְּבִגְיָנָהּ אֲתַבְרִי עַלְמָא, וְאַתְקִימִים. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (תַּהֲלִים פֶּט) כִּי אֲמַרְתִּי עוֹלָם זוּסְדִּי יִבְנֶה וְגו'. רְכַד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַלְמָא, וְזַמָּא דְּכָל יָכִיל לְמִיָּקָם, עַד דְּאוּשִׁיט יְמִינָא עַלִּיהּ וְאַתְקִימִים. וְאִי לָאו דְּאוּשִׁיט יְמִינָא עַלִּיהּ, לָא אֲתַקִּימִים. בְּגִין דְּעַלְמָא דָּא בְּדִינָא אֲתַבְרִי, וְהָא אוֹקִימָנָא.

תַּלּוּ וְאַתְמָר בְּרִאשִׁית, וְרָזָא כָּלָלָא זְזָדָא, תַּרִּין זְזוּיָן הָכָא, בְּרִאשִׁית, אֶף עַל זָב דְּאַמְרִין שִׁירוּתָא מוֹתָתָא לְעִילָא, רִאשִׁית הָכִי זָמִי מַעֲלִילָא לְתַתָּא, וְקִאֲמַרִּין ב' רִאשִׁית, בְּדִקְאֲמַרִּין בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, דְּהָאִי אֲתִיְהִיבֵת לְהָהוּא רִאשִׁית, וּמְכָלָה כָּלִילָא אִיהִי כּוּזָדָא.

תַּלּוּ וּבְהָאִי בִּי"ת אֲתַבְרִי עַלְמָא דָּא, וְלָא אֲתַקִּימִים אֶלָּא בִּימִינָא. וְהָא אוֹקִימוּתָא. בְּהֶבְרָאם, בְּאַבְרָהָם כְּתִיב. וּבְגִין כֶּף, אֲמַרְתִּי עוֹלָם זוּסְדִּי יִבְנֶה. וּבְגִינָא קְדַמָּה דְּעַלְמָא (הָהוּא עוֹלָם), הָהוּא נְהוּרָא דִּיּוּמָא קְדַמָּה, הָוֵה בֵּיהּ לְקִיּוּמָא. וּלְבַתֵּר בִּיּוּמָא תַנְיִינָא, בְּשִׁמְאֵלָא. וּבְהִנְהוּ אֲתַקִּין שְׁמִים. וּכְתִיב, שְׁמִים תִּכֵּן אֲמוּנָתָהּ בְּהֶם.

תַּלּוּ דְּבַר אַזְזַר, שְׁמִים תִּכֵּן אֲמוּנָתָהּ בְּהֶם, שְׁמִים בְּאִינְוִן זוּסְדִּים אֲתַקְנוּ, וְרָזָא דְּאַמוּנָה אֲתַקְנֵת בְּהוּ, דְּלִית תַּקְוָנָהּ אֶלָּא מִזֵּו שְׁמִים.

תַּלְטוּ (תַּהֲלִים פֶּט) כְּרַתִּי בְּרִית לְבְּזוּרִי, דָּא הוּא רָזָא דְּמְהִימְנוּתָא. דְּבַר אַזְזַר, דָּא אִיהוּ (דָּף רִלָא ע"א) צְדִיק דְּבִימִיָּה נִפְקִין בְּרַכָּאן לְכַלְהוּ תַתָּאִי, וְכָל (אִינְוִן) זְזוּיָן קְדִישָׁן, כָּלְהוּ אֲתַבְרָכָאן, מִן הָהוּא נִגְדוּ דְּנִגִּיד לְתַתָּאִי, וּבְגִין כֶּף כְּתִיב, כְּרַתִּי בְּרִית לְבְּזוּרִי.

תַּמּוּ (תַּהֲלִים פֶּט) נִשְׁפַּעְתִּי לְדוֹד עֲבָדִי, דָּא רָזָא דְּמְהִימְנוּתָא, דְּאִיהוּ קִיּוּמָא תַדִּיר בְּצְדִיק דָּא. קִיּוּמָא דְּעַלְמָא, דְּכָל יִתְבַּדְרוּן לְעַלְמִין, בְּר בְּזַמְנָא דְּגִלּוּתָא, דְּנִגְדוּ דְּבְרַכָּאן אֲתַבְנְעוּ. וְרָזָא דְּמְהִימְנוּתָא לָא אֲשַׁתְּלִים, וְכָל זְזוּיָן אֲתַבְנְעוּ. וְכַד עֵייל לִילָא, מְהִימְנוּתָא זְמַנָּא, זְזוּיָן לָא עָאֲלוּ קָמִי מַלְכָּא.

תמא ואף על גב דזוודון לא אתער, אבל לבר קיימי ומומרי שירתא. וכד
אתפלג ליליא, ואתערותא סלקא מתתא לעילא, כדין קודשא בריך הוא אתער כל זילי
שמיא לבכיה, ובט ברקיעא, ואודעון עלאי ותתאי.

תמב ולית גיזא קמיה, בר בזמנא דמתערי לתתא באורייתא. כדין, קודשא
ברוך הוא וכל אינן נשמותין דצדיקא (רעמיה), כלהו צייתין וזדיין ללהוא קלא וכדין גיזא.
(ס"א קמיה ואתי גיזא לכלהו נשמותין דצדיקא עמיה) (קמיה אשתכוז). בגין דמיומא
דאתזריב מקדשא לתתא, אומי קודשא בריך הוא, דלא ייעול בגו ירושלם דלעילא, עד
דיעלון ישראל לירושלם דלתתא. דכתיב, (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר, והא
אוקמוה זברייא.

תמג וכל אינן מומרי, קיימי לבר, ואמרי שירתא, בתלת פלגי ליליא וכלהו
משבזון בתושבזותן ידיעאן, וכלהו זילי שמיא, כלהו מתערי בליליא, וישראל ביממא.
וקדושה לא מקדשי לעילא, עד דמקדשי ישראל לתתא, וכדין כל זילי שמיא מקדשי
שמיא קדישא כוזא. ועל דא ישראל קדישין, מתקדשין מעלאי ותתאי (ס"א בגין דקדושה
דשמיא דקודשא בריך הוא לא סליק אלא מעילא ומתתא) כוזא. הךא הוא דכתיב,
(ויקרא יט) קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם.

תמד פתוז רבי יוסי ואמר, (איוב לז) על מה אדניה הטבעו, האי קרא קודשא
ברוך הוא אמר ליה, בגין דכד ברא עלמא, לא ברא ליה אלא על סמכין, דאינן ו' סמכין
דעלמא. כמא דאת אמר, (משלי ט) וזצבה עמודיה שבעה, ואינן סמכין לא אתיידע על מה
קיימין.

תמה בגין דאיהו רזא עמיקא סתימא דכל סתימן. ועלמא לא אתברי, עד דנטל
אבנא זודא, ואיהו אבנא דאתקרי אבן שתיה, ונטל לה קודשא בריך הוא, וזרק לה לגו
תהומא, ואתנעין מעילא לתתא, ומניה אשתיל עלמא. ואיהי נקודה אמצעיתא דעלמא,
ובהאי נקודה קיימא קדש הקדשים. הךא הוא דכתיב, (איוב לז) או מי ירה אבן פנתה.
כמא דאת אמר, (ישעיה כז) אבן בזון פנת יקרת. וכתיב, (תהלים קיז) אבן מאסו הבונים
היתה לראש פנה.

תמו תא זוזי, האי אבן אתקרי מאשא ומרוזא וממניא, ואתגליל מכלהו, ואתעביד
אבנא זודא, וקיימא על תהומי, ולזמין גבעין מניה מיא, ואתמליין תהומי. והאי אבנא קיימא
לאת באמצעיתא דעלמא, והאי איהו אבן דקיים ואשתיל יעקב, שתילו וקיימא דעלמא.
הךא הוא דכתיב, (בראשית לא) ויקוז יעקב אבן וירימה מצבה.

תמו והאבן הזאת אשר שמת מצבה וגו', (בראשית כט) וכי האי אבן שני ליה
יעקב. והא האי אבן אתברי בקדמיתא, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא. אלא דשני ליה
(נ"א וכי השתא שני ליה יעקב. והא עד לא אתברי עלמא הוות, אלא דיעקב שני ליה) קיימא
דלעילא ותתא, ועל דא אשר שמת מצבה כתיב. מאי אשר שמת, דכתיב, והיה בית
אלהים, דשני מדורא דלעילא הכא.

תמוז תא וזוי, האי אבן אית עלה שבעה עינים. כמא דאת אמר, (זכריה ג) על אבן אות שבעה עינים, על מה אתקריאת שתייה. וזר דמנה אשתיל עלמא. וזר, שתייה. שתי יה, דשוי קודשא ברין הוא לה, לאתברכא מנה עלמא, בגין דעלמא מנה מתברכא.

תמוז ותא וזוי, בשעתא דעאל שמשא, הני כרובים דקיימין בהאי דוכתא, והו יתבי באת, הו אקשין גרפייהו לעיל, ופרשי לון, ואשתמע קול גגנא דגרפייהו לעילא, וכדין שראן לגגנא אינן מלאכין, דאמרי שירתא בשירותא דליליא, בגין דיסלק יקריה דקודשא ברין הוא, מתתא לעילא. ומאי שירתא הו אמרו, ההוא גגנא דגרפייהו דכרובים, (תהלים קלד) הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' וגו', שמו ידכם קדש וגו', וכדין (אינן) איהו שירתא לאינן מלאכי עלאי לומר.

תנא במשמרתא תניינא, הני כרובים (דף רלא ע"ב) אקשי גרפייהו לעילא, ואשתמע קול גגנא דלהון, וכדין שראן לגגנא אינן מלאכין דקיימין במשמרתא תניינא. ומאי שירתא הו אמרי בהאי שעתא, גגנא דגרפייהו דכרובים, (תהלים קכה) הבוטזים בה' כהר ציון לא ימוט וגו'. וכדין (ההוא) איהו (שירתא) שירותא לאינן דקיימין בהאי משמרתא תניינא לגגנא.

תנא במשמרתא תליתאה, הני כרובים אקשו גרפייהו ואמרי שירתא, ומאי היא. (תהלים קיג) תכלויה תכלו עבדי ה' וגו', יהי שם ה' מבורך וגו', מבורז שמש וגו'. כדין אינן מלאכין דקיימין במשמרתא תליתאה, כלהו אמרי שירתא.

תנא וכלהו כוכבי ומולי דברקיעא פתוזי שירתא. כמה דכתיב, (איוב לז) ברוך יזרעו ברוך ויריעו כל בני אלהים. וכתיב, (תהלים קמז) תכלויה כל כוכבי אור, דהא אינן כוכבי דנהורא, מנגנן על נהורא. (ס"א דמנן על שירתא).

תנא כד אתי צפרא, וכדין גטלי שירתא אבתרייהו דישראל (ס"א ישראל) לתתא, וסלקא יקריה דקודשא ברין הוא, מתתא ומלעילא. ישראל לתתא ביממא, ומלאכי עלאי לעילא בליליא, וכדין אשתלים שמו קדישא בכל סטרין.

תנא והאי אבן דקאמר, כלהו מלאכי עלאי, וישראל לתתא, כלהו אתקפו בהאי אבן, ואיהי סלקא לעילא, לאתעטרא גו אבהן ביממא. ובליליא, קודשא ברין הוא אתי לאשתעשעא עם צדיקיא בגגתא דערין.

תנא ופאין אינן כל דקיימין בקיימיהו, ומשתדלין באורייתא בליליא. בגין דקודשא ברין הוא וכל אינן צדיקיא דגגתא דערין, שמעו קלייהו דבני נשא, אינן דמשתדלי באורייתא. כמה דכתיב, (שיר השירים ז) הושעבת בגנים וגו'.

תנא תא וזוי, האי אבן, איהו אבן טבא. ודא הוא רזא דכתיב, (שמות כז) ומלאכת בו מלואת אבן ארבעה טורי אבן. ואלין אינן סדרין (דאשלמותא) דאבן טבא, אשלמותא דאבן יקרה. בגין דאית (אשלמותא) אבן אזורא. דכתיב, (יחזקאל לו) והסירותי את לב האבן וגו'. וכתיב, (יחזקאל לו) ואת רוזי אתן בקרבכם. והאי איהו (ישעיה כז) אבן בוזן פנת יקרת ואוקמות.

תנז ועל רזא דא כתיב, (שמות לא) לווזות האבן, דאינן לווזות אתגורו מהכא, ועל דא אקרון על שמייה דהאי אבן. והאי הוא רזא דכתיב, (בראשית מט) משם רועה אבן ישראל (ס"א הא ודאי אבן ישראל אקה) כמה דאתמר.

תנז פתוז רבי זזקיה ואמר, (שמות כוז) והאבנים תהיין על שמות בני ישראל שתים עשרה, אלן אבני יקרין עלאין, דאתקרון אבני המקום, כמא דאת אמר, (בראשית כוז) ויקוז מאבני המקום. והא אוקמוה. (שמות לט ועי"ש) והאבנים על שמות בני ישראל, כמה דאית (י"ב אבנים) י"ב שבטים לתתא, הכי נמי לעילא תריסר שבטין, ואינן תריסר אבנין יקרין, וכתיב, (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי יה (דא רזא) עדות לישראל, דא ישראל, רזא דלעילא. וכלהו להודות לשם ה', ועל דא והאבנים תהיין על שמות בני ישראל.

תנז וכמה דאית י"ב שעי ביממא, הכי אית י"ב שעי בלילא, ביומא לעילא, בלילא לתתא, כלא דא לקבל דא, הני י"ב שעי דבלילא מתפלגי לתלת פלגאן, וכמה ממני תריסין קיימי תזוזתיהו, דרזין על דרזין, כלהו ממנן בלילא, ונטלי טרפא בקדמיתא. תס וכדין פד אתפליג לילא, קיימין תרין (סתרין) סדרין מסטרא דא, ותרין סדרין מסטרא אזורא, (ס"א ודא) ורוזא עלאה נפק (ס"א נשיב) בינייהו, וכדין פל אינן אכלין דבגנתא דערן, כלהו פתוזי שירתא, וקודשא בריך הוא עאל בגנתא דערן. הדא הוא דכתיב, (דברי הימים א יז) אז ירננו עצי היער מלפני יי, כי בא לשפוט את הארץ. כמה דכתיב, (ישעיה יא) ושפט בצדק דלים. בגין דמשפט עאל בינייהו ואתמללא מנה (ס"א מניה) נן ערן.

תסא ורוזא דצפון אתער בעלמא, וזודה אשתכח ונשיב ההוא רוזא באינן בוסמין, וסלקין ריוזין לעילא, ומתערין (ס"א ומתערין) צדיקא בעטרייהו, ומתהנן מנז ויוא דאספקלריאה דנהרא.

תסב ופאין אינן צדיקא, דזכאן לההוא נהורא עלאה, וההוא נהורא דאספקלריאה דנהרא, נהיר לכל סטרין, וכל זוד וזוד מאלין צדיקא, נטיל לווזלקיה כדקא זוזי ליה, וההו נטיל (ס"א והכי נהיר) כל זוד וזוד כפום עובדוי דעבד בהאי עלמא, (מאינן) אית מנהון דמתפספי, מההוא נהירו דנטיל וזבריה (דף רלב ע"א) יתיר ונהיר, והא אוקמוה.

תסג וזולקיה דלילא, מכד שארי לילא למיעל. כמה גרדיני גמוסין מתערין, ושטאן בעלמא, ופתוזין (קע"ב ע"ב) סתיבין, ולבתר כמה זינן לאנייהו, כמה דאוקימנא. וכדין פד אתפליג לילא, סטרא דצפון זוזית (נהיר נהירו) מעילא לתתא, ואזויר ביה בלילא, עד תרין וזולקין דלילא.

תסד ולבתר סטרא דדרום אתער, עד דאתי צפרא. וכד אתי צפרא, כדין דרום וצפון אזוידו ביה, וכדין אתאן ישראל לתתא, סלקין לה בצלותהון ובעותהון לעילא, עד דסלקא ואתגזיזת בינייהו. ונטלא ברקאן מרישא (דמלכא) דכל רישין.

תסה ואתברקא מההוא טלא דאתמשכא מלעילא. ומההוא טלא פריש לכמה סטרין, וכמה רבון אתנזו מניה מההוא טלא, ומניה עתידין לאזוויא מיתייא. הדא הוא

דְּכַתִּיב, (ישעיה כו) דְּהִקִּיצוּ וְרָגְנוּ עִוְכְנֵי עֶפְרַיִם כִּי טַל אֲוֵרוֹת טַלְחָה. טַלְחָה מֵאֵינֶן זְהוּרִין עַלְלֵינָה דְּזַהְרִין לְעִילָא.

תסו עַד דְּהָווּ יִתְבִּי אֲתַפְּלִיג לִילְלָא, אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסִי, הֲשִׁתָּא רִיוּזָא דְּצַפּוֹן אֲתַעֵר, וְלִילְלָא אֲתַפְּלִיג, וְהֲשִׁתָּא עַדְנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תָּאִיב לְקַלְהוֹן דְּצִדִּיקָא בְּהָאֵי עֲלָמָא, אֵינֶן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא. הֲשִׁתָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא צִיית (לְקוּל מוֹלִייהוּ) לֵן בְּהָאֵי אֲתַר, לֹא נְפִסוּק מוֹלִי דְּאוּרִייתָא.

תסז פִּתְחוּ וְאָמַר, הַמְלָאךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רָע, הֵא אֲתַמָּר וְאוֹקְמוּהָ. אֲבָל תָּא זִוְי, כְּתִיב, (שְׁמוֹת כג) הִנֵּה אֲנִכִּי שׁוֹלֵחַ מִלְּאָךְ וְגו', דָּא הוּא מִלְּאָךְ דְּאִיהוּ פְּרוּקָא דְּעֲלָמָא, נְטִירוֹ דְּבָנֵי גֵשָׁא, וְהָאֵי אִיהוּ דְּאֲוִמִּין בְּרַכָּאן לְכָל עֲלָמָא, בָּגִין דְּאִיהוּ גְטִיל לֵן בְּקִדְמִיתָא, וְלְבַתֵּר אִיהוּ אֲוִמִּין לֵן בְּעֲלָמָא. וּבָגִין דָּא כְּתִיב, הִנֵּה אֲנִכִּי שׁוֹלֵחַ מִלְּאָךְ לְפָנֶיךָ. (שְׁמוֹת לג) וְשִׁלּוּתִי לְפָנֶיךָ מִלְּאָךְ.

תסח וְהָאֵי אִיהוּ מִלְּאָךְ דְּלִזְמִינִן דְּכָר וְלִזְמִינִן נְיֻקְבָּא, וְהָכִי אִיהוּ. דְּבִזְמִינִן דְּאִיהוּ אֲוִמִּין בְּרַכָּאן לְעֲלָמָא (לְעִילָא), כְּדִין אִיהוּ דְּכָר, וְאֲקָרִי דְּכָר. כְּדִכּוּרָא דְּאֲוִמִּין בְּרַכָּאן (לְתַתָּא) לְנְיֻקְבָּא, הָכִי אִיהוּ אֲוִמִּין בְּרַכָּאן לְעֲלָמָא. וּבִזְמִינִן דְּקִימָא בְּדִינָא עַל עֲלָמָא, כְּדִין אֲקָרִי נְיֻקְבָּא. כְּנְיֻקְבָּא דְּאִיהוּ עוֹבְרָא, הָכִי אִיהוּ אֲתַמְלִי מִן דִּינָא, וּכְדִין אֲקָרִי נְיֻקְבָּא. וְעַל דָּא לִזְמִינִן אֲקָרִי דְּכּוּרָא, וְלִזְמִינִן אֲקָרִי נְיֻקְבָּא, וְכָלָא רְזָא זִוְדָּא.

תסט כְּגִוּוּנָא דָּא כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ג) וְאֵת לַהֲטֵ הַזֹּהֵר הַמִּתְהַפֶּכֶת, מִלְּאָכִין אֵת שְׁלִיחוֹן בְּעֲלָמָא, דְּמִתְהַפֶּכֶת לְכַמְהָ גִּוּוּנִין, לִזְמִינִן נְיֻקְבִּי, לִזְמִינִן דְּכּוּרִי, לִזְמִינִן דִּינָא, לִזְמִינִן רִזְמוֹי, וְכָלָא בְּזוּד גִּוּוּנָא. כְּגִוּוּנָא דָּא הָאֵי מִלְּאָךְ, בְּגִוּוּנִין סְגִיאִין אִיהוּ, וְכָל גִּוּוּנִין דְּעֲלָמָא, כְּלָהוּ אִיתְגְּהוּ בְּהָאֵי אֲתַר. וְרְזָא דָּא, (יִזְוֹקָאֵל א) כְּמִרְאָה הַקְשֵׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵץ בַּיּוֹם הַהוּא כִּן מִרְאָה הַזֶּה סָבִיב הוּא מִרְאָה דְּמוּת כְּבוֹד ה'. וְכַמְהָ דְּאֵת בֵּיתָא כָּל אֵינֶן גִּוּוּנִין, הָכִי נְמִי אֲנִיגָה לְכָל עֲלָמָא: (דף רלב ע"ב)

תע תּוֹסַפְתָּא רִזְמוֹי עֲלָאֵי, מֵאֲרִי דְּסַכְלָתֵנוּ אֲסַתְפְּלוּ, הוֹרְמֵי יְדִיעֵן בְּקוּלְפִי דְּסִיכְתָּא, קָרִיבוּ לְבַנְדָּע, מֵאֵן מִנְכוֹן מֵאֲרִי דְּעִינִין בְּסַכְלָתֵנוּ, וְיַדָּע בְּשִׁעְתָּא דְּסַלִּיק בְּרַעוּתָא דְּרְזָא דְּרִזִּין, לְאַפְקָא תְּלַת גִּוּוּנִין כְּזוּדָא כְּלִילֵן, וְאֵינֶן, זִוּוּר וְסוּבְק וְיִרוּק, תְּלַת גִּוּוּנִין כְּזוּדָא אֲשִׁתְּלִיבָאן דָּא עִם דָּא, מִזְדוּוּנִין (ס"א מִזְדִּלְגֵן) דָּא עִם דָּא, מִגְּרוּפִיא תְּתָאָה אֲצַטְבַּע, וְנִפְקָא מִגּוֹ גִּוּוּנִין אֲלִין.

תעא וְכָל גִּוּוּנִין אֲלִין, אֲתַתְּחוּן בְּהָאֵי. נְזִיזוּ אִיהוּ לְאַסְתְּפִלָּא, כְּעִינָא דְּבִדּוּלָא אֲתַתְּחוּ בְּשִׁעְתָּא. כְּגִוּוּנָא דְּבִטְשֵׁי בְּגִוּוּתָא, הָכִי אֲתַתְּחוּ לְבַר. אֲלִין תְּלַת גִּוּוּנִין סוּרִין לְהָאֵי, וְגִוּוּנָא אֲזָלָא סְלָקָא וְנִזְוּתָא קְסִטוּרִין דְּקִטְרָא קְבִיעִי בְּגִוּוֹן (ס"א בְּגִוּוּתָא).

תעב גִּוּוּנִין סוּרִין (ס"א גִּוּוּנִין) כְּלִילֵן כְּזוּדָא, סְלָקִין לָה לְעִילָא בִּימְבָא, וְנִזְוּתָא כְּלִילָא. שְׂרָגָא דְּדַלִּיק אֲתַתְּחוּ כְּלִילָא, בִּימְבָא אֲסַתְתֵּרַת זְהוּרָא, טְבִירָא בְּמֵאתָן וְאַרְבַּעִין וְתַמְנִיא עֲלָמִין, כְּלָהוּ אֲזָלִין לְגִוּוּתָא (ס"א בְּגִינָה) מִלְּעִילָא לְתַתָּא, גּוֹ תְּלַת מְאָה וְשִׁתִּין וְזִוּמֵשׁ שִׁיפִין גְּנִיָּא וְאַתְפְּסִיא לְתַתָּא.

תעג מאן דמפשיפש לאשכזא לה, יתבר גרפין קליפין טמירין, ופתוז תרעין. מאן דזכי למיוזמי, יוזמי גו ידיעה וסכלתנו, כמאן דזומי בטר כותלא. בר מן משה נביאה מהיבנא עלאה, דהוה זומי ליה עינא בעינא, לעילא באתר דלא אתיידע.

תעד מאן דלא זכי, דזוז ליה לבר, כמה זובילי טהירין אנדמנו לגביה, אנדמנן נפקי עליה, ואפיקו ליה דלא יסתכל בענוגא דמלכא. ווי לון לאינן זוייבין דעלמא, דלא זכאן לאסתכלא, כמא דאת אמר, (במדבר ד) ולא יבאו לראות כבלע את הקדש וגו'.

תעה אמר רבי יהודה, מסתכל הוינא, והא מנזו זהירין אלין, מסתכלן נשמתהון דצדיקיא, כד אתדפקו בהאי אתר, מנזו זהירין אלין מסתכלין נשמתהון דצדיקיא. אינן גוונין, סלקין ואתכלילן כוזרא. זכאה איהו מאן דידע לאכללא וליזודא כלהו כוזרא, לאתקנא כלא באתר דאצטריך לעילא לעילא, וכדין אתנטייר בר גש בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. (ע"כ תוספתא):

תעו פתוז רבי יוסי ואמר, (תהלים צט) ועז מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים וגו'. ועז מלך משפט אהב, דא קודשא בריך הוא. ועז מלך, תוקפא דאתקיף קודשא בריך הוא, לאו איהו אלא במשפט, דהא במשפט אתקיים ארעא. כמא דאת אמר, (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ.

תעז ובגין כך, ועז מלך משפט אהב, ולא (אתקף) אתתקנת כנסת ישראל אלא במשפט, בגין דמתמן אתונת, וכל ברכאן דנטלא, מתמן נטלא. ובגין כך ועז מלך משפט אהב, כל תאיבו, וכל רזימו דילה לקביל משפט. אתה כוננת משרים, רזא (קצ"ב ע"א בסתרי תורה) דתרין פרוכים לתתא, דאינן תקנא ויישובא דעלמא, והא אתמר.

תעוז רבי (יצחק) זוקיה פתוז ואמר, (תהלים קלה) תכלו זה תכלו עבדי ה' תכלו את שם ה', האי קרא אית לאסתכלא ביה, כיון דאמר תכלויה, אמאי תכלו עבדי ה', ולבתר תכלו את שם ה'. אלא הכי תנינן, מאן דמשבז (לזודא) לאזזרא, אצטריך לשבזא ליה כפום יקריה, וכפום יקריה הכי אצטריך שבזויה, ותנינן מאן דמשבז לאזזרא, בשבזא דלית ביה, הוא גלי (גלותא וסבב) גנותיה, ועבי לגלאה ליה. ועל דא, מאן דעביד הספדא על בר גש, אצטריך כפום יקריה, ולא יתיר. דמנזו שבזויה אתי לגנותיה, ובכלא שבזא אצטריך כפום יקריה.

תעט תא זוזי, תכלויה, תכא אית שבזא עלאה דמארי דכלא. אתר דלא שלטא ביה עינא למנדע ולאסתכלא (ס"א אתר), דאיהו טמירא דכל טמירין. ובמאן איהו, י"ה. שמה עלאה על כלא.

תפ ובגין כך תכלויה, שבזא ושמה כוזרא, כליכן כוזרא. והכא סתים מלה דאמר תכלויה, ולא אמר מאן תכלויה, למאן אמרו תכלו, אלא כמה ד"ה סתים, הכי שבזא דשבזוי סתים אינן, דמשבזוי לא ידענא מאן אינן, והכי אצטריך למיהוי כלא סתים, ברזא עלאה. ולבתר דסתים ברזא עלאה, גלי ואמר, תכלו עבדי ה' תכלו את שם ה'. בגין דדא איהו אתר דלא סתים כההוא עלאה טמירא דכל טמירין. דא הוא אתר דאקרי שם, כמא דאת אמר, (שמואל ב ו) אשר נקרא שם שם ה'.

תפא קדמא סתים דלא (ס"א דא) גלילא, (תניינא) סתים וגלילא, ובגין דקיימא באתגלליא, אמר אינון דקא משיבזי ליהוא אתר, מאן אינון. וקאמר דאינון עבדי ה', דאתנוון לשבזא לאתר דא.

תפב יהי שם ה' מבורך, מאי שנא דקאמר יהי. אלא יהי, רזא דאמשיכותא מיהוא אתר עלאה, דאיהו סתים דקאמרן, דאיהו י"ה, עד רזא דברית, דאיהו יו"ד תתאה, כגוונא דיו"ד עלאה, שירותא כסופא.

תפג ובגין כך יהי, רזא דאמשיכותא מטמירא דכל טמירין, עד דרזא תתאה. ובמלה דא אתקיים כל עובדא דבראשית. כמא דאת אמר, (י"ו ע"ב) יהי רקיע, יהי מאורות, יהי אור. בכל אינון עובדין דלעילא כתיב יהי.

תפד בכל אינון עובדין דלתתא, לא כתיב יהי. בגין דרזא דא דאיהו (ס"א אמשיכותא) מרזא עלאה, סתימין דכל סתימין, לא אתקיים אלא במלין עלאי דלעילא, ולא אתמר באינון (דף רלג ע"א) מלין תתאין דלתתא.

תפה ובדא מתברר שמה קדישא בכלא, ועל דא כתיב יהי שם יי מבורך וגו', ממורוז שמש עד מבואו, דא אתר עלאה, דקא נהיר מניה שמשא, ונהיר לכלא. ודא הוא אתר דרישא עלאה סתימא.

תפו ועד מבואו, דא הוא אתר קשרא, דאתקשר ביה מהימנותא בדקא וזוי, ובתמן נפקן ברקאן לכלא, ועלמא מהכא אתון, כמה דאתמר. ובגין כך קיימא האי אתר לאתנא מעילא, ולא תברקא מתמן. וכלא קיימא באתערותא דלתתא, דמתערי אינון עבדי יי, כד מברכי שמה קדישא, בדקאמרן. ובגין כך דאיהו באתגלליא, כתיב הכלו עבדי יי הכלו את שם יי.

תפז אדהכי הוה נהיר צפרא, נפקו מן מערתא, ובהוא לילא לא דמיכו. אלו בארזא, כד נפקו מאינון טורין, יתבו וצלו צלותא. מוטו לזוד כפר, ויתבו תמן כל ההוא יומא, בהוא לילא נמו, עד דהוה פלגות לילא, קמו לאתעסקא באורייתא.

תפזז פתוז רבי יהודה ואמר ויברכם ביום ההוא לאמור כה יברך ישראל וגו', ויברכם ביום ההוא, מאי ביום ההוא, דהא סג' דקאמר ויברכם. ותו, כל לאמר כתיב וזסר, והכא לאמר בוי"ו כתיב, (כללא כתיב לאמר, אלא בוי"ו לאמור כתיב הכא) מאי שנא.

תפט אלא רזא איהו, ויברכם ביום ההוא, מאי ביום ההוא, רזא דדרגא דאתבנא על ברקאן לעילא. יום ההוא, יום מההוא אתר עלאה, דאקרי הוא. והאי יום ההוא, דלית פירודא בין יום ובין הוא, ובכל אתר היום ההוא, דא (הוא) תרין דרגין (עלאין), דרגא עלאה ותתאה דאינון כוודא.

תצ ובגין כך, כד בעא יעקב לברקא לבנוי דיוסף, בריך לון ביזודא דלעילא ותתא פלהו כוודא, (ס"א לאמור בוא"ו דאתכליל וא"ו בינייהו, על דא ייזוד לון ביזודא דלעילא כלהו כוודא) בגין דיתקיים ברכתהון, ולבתר כליל פלא כוודא. ואמר, כה יברך ישראל (לאמר). מאי כה. ודאי דא רזא דיוזודא, בקדמיתא מתתא לעילא (ס"א יום ההוא

מתתא לעילא, ולבתר נזוית לאמפעיתא ולתתא. לאמור בוא"ו הא אמפעיתא. ולבתר נזוית לתתא בך. והכי הוא יאות כדקא נזוי, מתתא לעילא ומעילא לתתא.

תצא בך יברך ישראל, מאי ישראל, ישראל סבא. יבורך ישראל לא כתיב, אלא יברך, דהא ישראל נטיל ברכאן מלעילא, ולבתר איהו מברך לכלא, בהאי דרגא תתאה דייקא, דקאמור בך יברך ישראל לאמור.

תצא ישימך אלהים כאפרים וכמנשה, אקדים ליה לאפרים בקדמיתא, בגין דאפרים על שמה (דיוסף) ד'ישראל אקרי. מנא לן. מהא, דכד שבטא דאפרים נפק, עד לא אשתלים זמנא דשעבודא דמצרים, דזוקו שעטא ונפקו מן גלותא, קמו עליהון שנאיהון וקטלו לון. וכתיב, (יוזקאל לו) בן אדם העצמות האלה כל בית ישראל המה. משמע דכתיב, (יוזקאל לו) כל בית ישראל המה, ועל דא אקדים לאפרים קדם מנשה. בגין כך אפרים מטוליה לסטר מערב, ומטלנוי הוה.

תצא תא נזוי, ברכתא דבריה לבני יוסף, אמאי אקדים לון ברכאן, עד לא יברך לבנוי. אלא מכאן, דזוכיבותא דבני בני, וזביב עליה דבר נש יתיר מבנוי. ובגין כך, אקדים וזוכיבותא דבני בני קודם לבנוי, לברכא לון בקדמיתא.

תצא ויברכם ביום ההוא לאמור, רבי יוסי פתח ואמר, (תהלים קטו) יי זכרנו יברך יברך את בית ישראל וגו'. יי זכרנו יברך, אלן גוברין. יברך את בית ישראל, אלן נשין. בגין דדכורין בעין לאתברכא בקדמיתא, ולבתר נשין, ונשין לא מתברכן אלא מברכתהון דדכורין, דכד דכורין מתברכן כדן נשין מתברכן. ואי תימא מהא, דכתיב, (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו, דבעי לכפרא עליה בקדמיתא, ולבתר על ביתיה, בגין דמתברכא מניה.

תצא תא נזוי, דנשין לא מתברכן אלא מגוברין, כד אתברכן אינון בקדמיתא, ומהאי ברכתא מתברכן. אלא במאי אוקימנא יברך את בית ישראל. אלא קודשא בריך הוא יהב תוספת ברכאן לדכורא דנסיב, בגין דמתברכא מיניה אתתא. וכן בכל אתר (דף רלז ע"ב) יהיב קודשא בריך הוא תוספת ברכאן לדכורא דנסיב, בגין דמתברכא (מניה אתתא וכן בכל אתר יהיב קודשא בריך הוא תוספת ברכאן לדכורא דנסיב, בגין דתתברך מניה נוקבא) מההוא תוספת דברכאן. כיון דאנסיב פר נש יהיב ליה תרין וזולקין, וזד ליה וזד לזנקביתא, ואיהו נטיל כלא, וזולקית וזולקת נוקביתא.

תצא תא נזוי, ויברכם ביום ההוא, (ס"א לאמור בריך ברכאן לון ולכל דיפקון מנייהו) לבתר לאמור בוא"ו, הכא אתרמינא ברא בוכרא, (שמות ד) בגי בכורי ישראל, וכתיב, (ירמיה לא) ואפרים בכורי הוא, ועל דא תוספת וא"ו.

תצא רבי וזוקית פתח, (תהלים קלט) גלמי ראו עיניך ועל ספרך כלם יפתבו וגו', האי קרא אוקמוה בכמה אתר. אבל תא נזוי, כל אינון נשמתין דהוו מיומא דאתברי עלמא, פלהו קיימי קמי קודשא בריך הוא עד לא נזויתו לעלמא, בההוא דיוקנא ממש דאתנזון לבתר בעלמא. וההוא נזיו דגופא דבר נש דקאים בהאי עלמא, הכי קאים לעילא.

תצו וּבְשִׁיעָתָא דְנִשְׁמָתָא דָא זְמִינָא לְאַזְחָתָא בְּעֻלְמָא, הֵהִיא זְשִׁמָתָא בְּהֵהִיא
דְיוֹקְנָא מִבִּישׁ דְקַיִימָא בְּהֵאִי עֻלְמָא, הֵכִי קָאִים (לְעִילָא) קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאוּמִי לָהּ
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְיִטְוֹר פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, וְלֹא יַעֲבֹר עַל קַיִימִין.

תצט וּבְמִנָּא לֵן דְקַיִימִין קָבִימָה, דְכְתִיב, (בַּמִּלְכִּים א יז) זֶה יְיָ אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי לְפָנָיו.
עֲמַדְתִּי וְדָאִי, וְהָא אוֹקְמוּהָ. וּבְגִין כֶּף זְלָמִי רָאוּ עֵינֶיהָ, עַד לֹא יִתְנוּזִי (צוּלְמָא) בְּעֻלְמָא. וְעַל
סִפְרָה כָלָם יִכְתְּבוּ, דְהָא כָל זְשִׁמָתִין, בְּהֵהִיא דְיוֹקְנָא דְלִהוֹן, כִּלְהוּ בְּסִפְרָא כְתִיבִין. יָמִים
יִצְרוּ, הָא אוֹקְמוּהָ יִצְרוּ וְדָאִי, וְלֹא אֲזוּר בְּהֵם, בְּהֵאִי עֻלְמָא לְמִיָּקָם בְּקִיּוּמָא דְמֵאֲרִיהוֹן,
כְּדָקָא זְוִי.

תק תָּא זְוִי, יוֹמִין דְבֵר נָשׁ, כִּד זְכִי בְּהֵאִי עֻלְמָא בְּעוּבְדִין טְבָאן, יוֹמִין דִּילִיָּה
אֲתַבְרָכָאן לְעִילָא, מִזְהֵהוּ אֲתֵר דְאִיהוּ מִדְּת יוֹמוֹי. פְּתוּז וְאָמַר, (תַּהֲלִים לט) הוֹדִיעֵנִי יְיָ קָצִי
וּמִדְּת יָמִי מִזֶּה הִיא וְגו', הֵאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ. אֲבָל תָּא זְוִי, קָצִי, דָּא קֶץ הַיָּמִין, דְאִיהוּ מִתְקַשֵּׁר
בִּיהַּ בְּדוּ ד. וּמִדְּת יָמִי מִזֶּה הִיא, דָּא אִיהוּ דְאֲתַבְנִי (ז"א דֹאִית מִבְּנָא) מִבִּישׁ עַל יוֹמוֹי.

תקא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָא שְׂמַעְנָא מִרְבִּי שְׂמַעוֹן, דְהֵאִי קָרָא אֲתַמָּר, עַל אֵינוֹן
יוֹמִין דְאֲתַגְּזְרוּ עֲלוֹי מֵאֲדָם קְדָמָא, דְאֵינוֹן ע'. דְהָא אֲתַמָּר, דְוִיִּין כָּלֵל לֹא הָווּ לִיהַּ, אֲלֵא
דְיִהִיב לִיהַּ אָדָם מֵאֵינוֹן יוֹמִין דִּילִיָּה, שְׂבַעִין שָׁנִין.

תקב וְרָזָא דָא, וִילוֹן לֹא מִשְׁבִּישׁ כָּלָם, וְסִיְהָרָא לֹא זְהָרְת מַזְרָמָה כָּלֵל, וְשְׂבַעִין
שָׁנִין זְהָרִין לָהּ בְּכָל סִטְרָהָא, וְאֵינוֹן זְוִי דוּר סִתָּם. וְעַל דָּא בָּעָא דוּר לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
לְמַנְדַּע רָזָא דָא, עַל מִזֶּה לִית לָהּ זְוִיִּין לְסִיְהָרָא מַזְרָמָה, וּלְמַנְדַּע עֲקָרָא דִּילָהּ.

תקג וּמִדְּת יָמִי מִזֶּה הִיא, דָּא הוּא דְרָזָא (ס"א דְעֻלְמָא) עֲלָאָה סְתִיבָא, דְאִיהוּ
קַיִימָא עַל כָּל אֵינוֹן יוֹמִין, דְאֵינוֹן זְוִיִּין דִּילָהּ, אֲתֵר דְזְהָרִי לְכָלֵא. אֲדַעָה מִזֶּה זוּדֵל אֲנִי. אָמַר
דוּר, אֲנַדַּע עַל מִזֶּה זוּדֵל אֲנָא זְהוּרָא מַזְרָמִי, וְאֲתַבְנִעַ מְנִי, כְּשֶׁאֵר כָּל אֵינוֹן זְהוּרָאִין עֲלָאִין
דֹאִית לוֹן זְוִיִּין לְכָלֵהוּ, וְאֲנָא עַל מִזֶּה אֲנָא זוּדֵל, וְעַל מִזֶּה אֲתַבְנִעַ מְנִי. וְדָא הוּא דְבָעָא דוּר
לְמַנְדַּע, וְלֹא אֲתִיְהִיב לִיהַּ רְשׁוּתָא לְמַנְדַּע.

תקד תָּא זְוִי, כָּל בְּרָכָאן עֲלָאִין, כִּלְהוּ אֲתַמְסְרוּ לְהֵאִי דְרָזָא, לְבָרְכָא לְכָלֵא. וְאָף
עַל גַּב דְלִית לָהּ זְהוּרָא מַזְרָמָה, כָּל בְּרָכָאן, וְכָל זוּדִיו, וְכָל טִיבּוּ, כִּלְהוּ קַיִימִין בָּהּ, וּבְנֵה
(קַיִימִי) גְּפָקִי, וְעַל דָּא אֲתַקְרִיאַת כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. וְאֲקָרִי בְּרָכָה מִבִּישׁ, כְּמִזֶּה דְכְתִיב, (מִשְׁלִי י)
בְּרַכְתָּ ה' הִיא תַעֲשִׂיר, וְעַל דָּא כְתִיב, (דְּבָרִים לג) וּמִלֵּא בְרַכְתָּ ה' יָם וְדָרוֹם יִרְשֶׁהּ.

תקה וּבְגִין כֶּף אֵית לָהּ בְּכָלֵהוּ שִׁיּוּר, וּמִכְלָהוּ אֲתַמְכְּלִיא, וּמִכְלָהוּ אֵית בָּהּ,
וְאֲתַבְרָכָא מִכָּל (דף רכד ע"א) אֵינוֹן בְּרָכָאן עֲלָאִין, וְאֲתַמְסְרוּ לָהּ בְּרָכָאן לְבָרְכָא, מְנָלָן.
דְאָמַר רַבִּי יִצְחָק, יַעֲקֹב בְּרִיךְ לְבָנָיו דְיוֹסֵף, מֵאֲתֵר דָּא דְכָל בְּרָכָאן אֲתַמְסְרוּ בִּידֵיהּ לְבָרְכָא,
כְּמָא דֹאֲתָ אָמַר, (בְּרַאשִׁית יב) וְהִיזָה בְּרָכָה. מִכָּאן וְלִהֲלָאָה בְּרָכָאן אֲתַמְסְרוּ בִּידֵיהּ.

תקו תָּא זְוִי, כְּגוֹנָא דָא אֲנִן מְבָרְכִין וּמִשְׁבּוּזִין לְשִׁמָּא דָא, וְעַל דָּא הִלִּילָא, דְאֵינוֹן
יוֹמִין דְקָאמְרִי הִלִּילָא. דְאָמַר רַבִּי זְוִיָּא בְּהִלִּילָא עֲרִיכִין ג' דְרָגִין, וְזוּסִידִים, עֲדִיקִים,
וְיִשְׂרָאֵלִים. (ס"א בְּגִין דִּיסְתַּלְק יִקְרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל כָּלֵא בְּאֲלִין דְרָגִין) וְזוּסִידִים,
מִסְטָרָא דִימִינָא, עֲדִיקִים מִסְטָרָא דְשְׂמָאֲלָא, וְיִשְׂרָאֵל מִכָּל אֵינוֹן סִטְרִין, בְּגִין (דִּישְׁרִים)

דישראל כליקן מכלהו, ועל דא אסתלק תושבנותא דקודשא בריה הוא מכלא, וכן בכל אתר דשראל משיבון ליה לקודשא בריה הוא מתתא, אסתלק יקריה בכלא:

תקו תוספתא קל גלגלא מתגלגלא מתתא לעילא, רתיכהא טורקהא אזלין ומתגלגלי. קל נעימותא סלקא, ונזותא, אזלא ושיטיא בעלמא. קל שופרא נגיד בעומקי דדרגי אסזור גלגלא סזורגהא.

תקוו יתבין תרין מגרופין, מימינא ומשמאלא, בתרין גוונין משתאבין דא בדא, דא זוויר ודא סומק, ותרומיהו סוזרין גלגלא לעילא, אסזור לימינא זווירא סלקא, ואסזור לשמאלא סומקא נזותא. וגלגלא אסזור תדיר וכלא שכיח.

תקט תרין (קס"ב ע"ב) צפרין סלקין, דקא מצפצפון, וזד לסטר דרום, וזד לסטר צפון. פרזון באורא צפצופא, וקל נעימו דגלגלא מתנוברן כוזדא, כדין (תהלים ע"ב) מזמור שיר ליום השבת. וכל ברקאן נגדין בלוזישו בדא נעימו (מקול), מגו רזימו דקול שופרא.

תקי לקבלא אינון ברקאן, נזותין מלעילא לתתא, ואתגניו כוזדא בגו (שמות ס"ג ע"ב) עומקא דבירא, נביעו דבירא דלא פסקא בלוזישו, עד דאתמלקיא והוא גלגלא סוזרא. תקיא אינון תרין מגרופין סוזרין, וזד דימינא, קרא בזיל ואמר, זהירו דזהרין דסלקא ונזותא, תרי אלפי עלמין אנדזהרו. עלמא דאמצעיתא בגווייהו, אנדזהר בזוהרא דמארה. כל אינון מארי דעינין, אסתכלו ופקזו עיניכון, ותוכון להאי זהירו, להאי עדנא, אלן אינון ברקאן דנגדי מלעילא, מאן דזכי, גלגלא סלקא אסזור לימינא, ואנגיד ואמשיח לההוא דזכי, ואתעדן מאלין ברקאן עלאין דזהרין, ופאין אינון דזכאן בהו.

תקיב וכד לא זכי, גלגלא אסזור, וההוא מגרופא דלסטר שמאלא, אסזור ונזות לתתא, ואמשיח דינא על האי דלא זכי, וקלא נפקת, ווי לאינון וזיבין דלא זכו. מההוא סטרא, נפיק אשא דשלהובא דדליק, דשארי על רישיהון דזיביא. ופאין אינון, כל אינון דאזלו באורח קשוט בהאי עלמא, למזכי לההוא זהורא עלאה, ברקאן דצונצון, כמה דאת אמר, (ישעיה נז) והשביע בצונצונות נפשה (עד כאן תוספתא):

תקיג ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו וגו', רבי אבא פתח ואמר, (תהלים ק"ב) פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם. האי קרא אוקמוה, ואקשו ביה זביריא. (אלא תו אית ביה סטר קורדיטא) פנה, הקשיב מבעי ליה, או שמע, מאי פנה.

תקיד אלא כל צלותין דעלמא צלותין. וצלותא דיוזיד, לא עאל קמי מלכא קדישא, אלא בזילא תקיפא. דעד לא עאלת ההיא צלותא לאתעטרא בדוכתה, אשגוז בה קודשא בריה הוא, ואסתכי בה, ואסתכי בזובוי ובזכותיה דההוא בר נש, מה דלא עביר כן בצלותא דסגיאין. דצלותא דסגיאין כמה אינון צלותין דלא (מבני) מן ופאין אינון, ועאלין כלהו קמי קודשא בריה הוא, ולא אשגוז בזוביהו.

תקטו בגין כה, פנה אל תפלת הערער, מהפך (בזכותיה) ואסתכי בה, ואסתכי בה כמה רעותא אתעביר, ומאן ההוא בר נש דצלי צלותא דא, ומאן אינון עובדוי. בגין כה, ליבעי ליה לבר נש, דלצלי צלותא בצבורא. מאי טעמא, בגין דלא בזה את תפלתם, אף על גב דלאו כלהו בכונה ורעותא דלכא.

תקטז דבר אזור פנה אל תפלת הערער, דא יוזידאי דאתכליל בסגיאין. ומאן
הוא יוזידאי דאתכליל בסגיאין, הוי אימא דא יעקב, דאיהו כליל בתרין סטריין, וקרא לבנוי,
ועלי צלותיה עליהו. מאן צלותא דיתקבלון בשלימו לעילא, צלותא דלא ישתעון בגלותא.

תקיז ביהאי שעתא דיעקב קרא לון, אסתלק מניה שכינתא, והא אוקמוה. ותא
וזוי, בשעתא דיעקב הוה קארי לבנוי, אודמנו אברהם ויצחק תמן, ושכינתא על גבייהו.
ושכינתא הוה זודי ביה ביעקב, לאתזברא באבהן, (דף רלד ע"ב) לאתקשרא עם נפשייהו
כוזר, למהוי רתיבא.

תקיז בשעתא דפתחו יעקב, ואמר האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם
באזורית הימים. באזורית, דא שכינתא, כפיכול יהב עצבו ביה, ואסתלק. ולבתר אהדרו
לה בנוי, ביזודי דמיליהו, ופתחו ואמרו, (דברים ו) שמוע ישראל וגו'. ביהאי שעתא קאים
לה יעקב, ואמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ואתיישבת שכינתא בדוכתה. ויקרא
יעקב, מאי קריאה הקא. אלא קריאה, לקיימא דוכתייהו, לקיימא לון לעילא ותתא.

תקיט תא וזוי, בכל אתר קריאה ביהאי גוונא, דכתיב, (במדבר יג) ויקרא משה
להושע בן נון יהושע, לקיימא דוכתייהו, באתר דאצטריך, ולקשרא ליה. וכן (בראשית כה)
ויקרא שמו יעקב. וכתיב, (בראשית לג) ויקרא לו אל אלהי ישראל, קודשא בריך הוא קיים
ליה לאתר דא בשמא דא. קריאה לקיימא קא אתיא.

תקכ אי תימא (יונה ג) ויקראו אל אלהים, (יונה ב) קראתי מצרה לי אל ה', הכי
הוא ודאי, לקשרא ולקיימא קיימא לעילא. ומאן איהו, סדורא דשבועא דמאריה. וכל אינון
מלין דבעאן קמי מאריה, קיימא יהיב ליה למאריה, דאזוזי דביה תליא כלא, ולא באתר
אזורא, הא כלא קיים קיימא. ביהאי גוונא ויקרא יעקב אל בנוי, קיים לון בקיימא שלים.
כגוונא דא ויקרא אל משה, אתקיים בקיימיהו.

תקכא אמר רבי יצחק, א' דויקרא, אמאי היא זעירא. אמר ליה, אתקיים משה
בשלימו, ולא בכלא, דהא אסתלק מאתתיה. בספרי קדמאי אמרי לשבועא, ואנן הכי תנינן,
מאי דאסתלק לעילא, יתקשר לעילא וקתתא, וכדין, איהו שלים. תו, אק"ף זעירא מאתר
זעירא הוה, זעירא דאיהו רב באתזברוניה לעילא. (ז"א לעילא ותתא וכדין שלים).

תקכב ויאמר, מאי ויאמר. הא אוקמוה, (כמא דאת אמר, ויאמר בלבו) (ישעיה
מט) ואמרתי בלבבך, אמירה בוזשאי. האספו, אספו מבעי ליה, כמא דאת אמר, (תהלים ג)
אספו לי זוסידוי. אלא (ס"א קיים לון) קים לן האספו מאתר דלעילא הוא. האספו בקשורא
שלים ביזודא וזר. ואגידה לכם, מאי ואגידה, רוא דזוכמתא איהו.

תקכג רבי יוסי שאיל לרבי שמעון, אמר ליה, ואגידה, או ויגד, או ויגידו, וכן
פלהו, דתנינן דרוא דזוכמתא איהי, אמאי במלה דא (בכלהו) איהו רוא דזוכמתא. אמר
ליה, בגין דאיהו מלה דאתיא בגימ"ל דל"ת בלא פירודא, והאי איהו רוא דזוכמתא. מלה
דאתיא בשלימו ברוא דאתון, הכי הוא, פד אינון בזוכמתא. אב"ל דל"ת בלא גימ"ל, לאו
הוא שלימו, וכן גימ"ל בלא דל"ת. דהא דא בדרא אתקשרו בלא פירודא, ומאן דאפריש לון,
גרים לגרמיה מותא, ורוא דא זוזבא דאדם.

תקכד בגין כך, הוא מלה דרזא דזוכמתא, ואף על גב דאית יו"ד לזמנין בין גימ' ל' דלית, לאו הוי פירודא, וכלא קשורא וזדא, ועל דא מלה דא, הכי הוא ודאי. ואגידה לכם, רזא דזוכמתא, בעא לגלאה סופא דכל עובדיהון דישראל.

תקכה ואי תימא, דלא גלי מאי דבעא לגלאה, אי הכי, אמאי כתיב באורייתא מלה דיעקב שלימא, ואתפגים לבתר, ולא אשתלים מלה. אלא ודאי אשתלים, כל מזה דאצטריך לגלאה גלי וסתים, אמר מלה וגלי לבר וסתים לגו. ומלה דאורייתא לא אתפגים לעלמין.

תקכו וכלא הוא סתים ביה באורייתא, בגין דאורייתא הוא שלימו דכלא, שלימו דלעילא ותתא, ולא אית מלה או את באורייתא פגימו. ויעקב כל מזה דאצטריך ליה למימר אמר, אבל גלי וסתים, ולא פגים מכל מזה דבעא אפילו אות אזות.

תקכז רבי יהודה ורבי יוסי הוו יתבי יומא וזד אפתוזא דלוד. אמר רבי יוסי לרבי יהודה, הא דזמנין דיעקב ברין לבגוי, וזמנין ממה דכתיב, ויברך אותם, אבל אן ברכתא דלהון. אמר ליה, כלא ברקאן אינון דברין להו. כגון, יהודה אתה יודיה אורי. דן דין עמו. מאשר שמנה לזמו. וכן פלהו.

תקכח אבל מזה דבעי לגלי לון לא גלי, דבעא לגלאה להו את הקץ. והא אוקמוה, דאית קץ לימינא, ואית קץ לשמאלא, ובעא לגלאה לון את הקץ, בגין לאסתמרא (דף רלה ע"א) ולא תדפאה מערלה. ובמאן דגלי לון אתידע ואתגלי, עד דעאלו לארעא קדישא. אבל מלין אזורנין לאו אינון באתגלייא, וסתים אינון באורייתא, בהאי פרשתא דיעקב, ובאינון ברקאן.

תקכט פתוז ואמר. ראובן בכרי אתה כוזי וראשית אוני. מאי קא זומא יעקב למפתוז בראובן, לפתוז ביהודה, דאיתו קדמאה לכל משריין, ואיתו מלכא, וזמנין דלא ברכיה וסליק ברקאן מניה, עד דאתא משה וצלי עלותא עליה. כמה דאת אמר, (דברים לג) יוזי ראובן ואל ימות.

תקל אבל ודאי ברכיה, וסלקא ההוא ברכתא לאתריה. לבר נש דהוה ליה בר, פד מטא זמניה לאסתלקא מעלמא, אתא מלכא עליה, אמר, הא כל ממונא דילי, ליהוי בידא דמלכא נטיר לבראי. פד זומי מלכא דברי אתוזי, יהיב ליה. כך יעקב אמר.

תקלא ראובן בכרי אתה, רזימא דמעי אנתי, אבל ברקאן דילך יסתלקון בידא דמלכא קדישא, עד דיוזמי בר, בגין דאזלת לקבל אפה וגו, כתרזומו: ראובן בכורי אתה וגו. רבי אלקעזר פתוז ואמר, (יוזקאל לו) ויאמר אלי הנבא אל הרוז וגו. כמה אטימין אינון בני נשא, דלא ידעין ולא משגיזין ביקרא דמלכא, דהא אורייתא אכרין עליהו בכל יומא, ולית מאן דציית אודניה לקבליה. האי קרא קשיא, פין דכתיב הנבא אל הרוז, אמאי זמנא אזורא הנבא בן אדם ואמרת אל הרוז.

תקלב אלא מפאן אוליפנא רזא דזוכמתא, תרין קיימין דכא, וזד לאתערא מתתא לעילא. דאי לא מתערין לתתא, לא מתערין לעילא, ובאתערוותא דלתתא אתער לעילא. הנבא אל הרוז מתתא לעילא. הנבא בן אדם ואמרת אל הרוז, מעילא לתתא.

תקלג דהא אפילו לעילא, באתערותא דלתתא, נקיט ההוא עלאה מעלאה במיה. כגון האי קרא, (ויזקאל לו) כה אמר ה' מארבע רוזות באי הרוז, מארבע רוזות, דא דרום ומרוז וצפון ומערב, ורוז אתא ממערב, באתוזברותא דאלין אוורגין. כמא דאת אמר, (במודבר כא) פרוה נדיבי העם וגו'.

תקלד ומהכא נפקין רוזין ונשמתינ לבני עלמא לאצטיירא בהו. ופוזי, כמא דאת אמר, (בראשית ב) ופוז באפיו נשמתי וזיים. תא וזוי, נקיט מיהאי גיסא, ויהיב בגיסא אוורא, ועל דא (קהלת א) כל הגזולים הולכים אל הים והים איננו מלא. אמאי איננו מלא, בגין דנקיט ויהיב, אעיל ואפיק.

תקלה רבי אלעזר שאיל שאלתא לרבי שמעון. אמר, הואיל וקודשא בריך הוא גלי קמיה דבני נשא ימותון, אמאי נזיית נשמתינ לעלמא, ואמאי אצטריך ליה. אמר ליה, שאילתא דא קמיהו דרבנן שאילו כמה וכמה, ואוקמוה. אבל קודשא בריך הוא זיהב נשמתינ דנזייתין להאי עלמא, לאשתמודעא יקריה, ונקיט לון לבתר, אי הכי אמאי נזייתו.

תקלו אלא, רזא דא, הכי הוא. פתוז ואמר, (משלי ה) שתה מים מבזרף וגזולים מתוך בארץ, הא (ס' ע"א) אוקימנא. בור, אתר דלא נביע במרמיה, ואימתי נבעין הגי מנא, בשעתא דאשתלים נשמתינ בהאי עלמא, כד סלקא ליהוא אתר דאתקשר ביה, כדין הוא שלים, מכל סטרינ מתתא ומעילא. (ס"א ומכל סטרינ).

תקלז וכד נשמתינ סלקא, כדין אתער תיאובתא דנוקבא לגבי דכורא, וכדין נבעין מנא מתתא לעילא. ובזר, אתעביד באר, מיין נביעאן. וכדין אתוזברותא ויזודא (נ"א ויסודא) ותיאובתא ורעוא אשתכוז. (להא) דהא בנשמתינ דצדיקא אשתלים ההוא אתר, ואתער וזביבותא ורעיתא לעילא, ואתוזבר כוזד.

תקלז ראובן בכרי אתה, הכי הוא ודאי, טפה קדמא דיעקב הוה, ורעיתיה באתר אוורא הוה כמה דאתמר. תא וזוי, ראובן וכלהו שבטין תריסר, כלהו אתאוזדן בשכינתא, וכד וזמא יעקב לשכינתא על גביה, קרא לבנוי תריסר לאתוזברא בה.

תקלט ותא וזוי, ערסא שלומתא לא אשתכוז מן יומא דאתברי עלמא, כההיא שעתא דבעא (דף רלה ע"ב) יעקב לאסתלקא מעלמא, אברהם מיביניה, יצחק משימאליה, יעקב הוה שכיב ביניהו, שכינתא קמיה. כיון דזמא יעקב כף, קרא לבנוי, ואזייד לון סוזרניה דשכינתא, וסדר לון בסדורא שלים.

תקמז מנא כן דסדר לון סוזרניה דשכינתא, דכתיב האספז, וכדין אשתכוז תמן שלימו דכלא, וכמה רתיכין עלאין סוזרניהו. פתוזי ואמרי, (דברי הימים א כט) כה ה' הגדולה והגבורה וגו', כדין אתכניש שמישא לגביה דסיהרא, ואתקריב מוורז במערב. הך הוא דכתיב ויאסוף רגליו אל המטה, ואתגהיר סיהרא, ואשתכוז בשלימו. וכדין ודאי תנינן, יעקב אבינו לא מית. כיון דזמא יעקב (ס"א סדורא) סטרא שלים, מה דלא אשתכוז הכי לבר נש אוורא, וזדי, ושכוז ליה לקודשא בריך הוא, ופתוז ובריך לבנוי, כל זוד וזוד כדקא יאות ליה.

תקבא רבי יוסי ורבי ייסא הוו אולי בארזא. אמר רבי ייסא הא ודאי תנינן, כל בגי דיעקב אתקנו בסדורא שלים, ואתברכו כל זוד וזוד כדקא יאות ליה, מאי קא גימא בהאי קרא, דכתיב, מאשר שמנה לזמנו וגו'. אמר ליה, לא ידענא, בגין דלא שמענא ביה מביצינא קדישא, אלא אנת ואנא ניזיל לגבי בוצינא קדישא. אולי, כד מוטו לגבי דרבי שמעון, אמרו מלה ושאילו שאילתא. אמר לון, ודאי רזא דזכמתא הוא.

תקבא פתוז ואמר, (שופטים ה) אשר ישב לזוזף ימים ועל מפרציו ישכון, אמאי יתיב תמן. אלא מאן דיתבי בשפתא דימא, אשתמש בתפנוקי עלמא. (והכא אשר דא פתוזא עלאה דצדיק (ס"א דצדק) כד אתברכא לארקא ברכאן בעלמא. ס"א והכא סמך להאי קרא, מאשר, שמנה לפתוזא עלאה דמתמן אתרקו ברכאן לעלמא) והאי פתוזא אשתמודע תדיר ברכאן דעלמא ואקרי אשר, ודא הוא עמודא מאינן דקאים עלמא עלייהו.

תקבא וזהו אתר דאקרי לזום עוני, מההוא אתר אתקין (ההוא). הךא הוא דכתיב מאשר שמנה לזמנו, מה דהוה לזומא דמסכנא, אתהדר לזום (עוני) פננ (שמנה). בגין דאריק וארמי ביה ברכאן ותפנוקין, וסופא דקרא אוכוז, והוא יתן מעדני מלך. מאן מלך, דא פנסת ישראל, דמנה אתון בתפנוקי עלמא. ודא יהיב להאי מלך כל ברכאן, כל זידו וכל טיבו. הוא יהיב ומנה נפקי. אמרו, אי לא אתינא לעלמא, אלא למגדע דא, טב לן.

תקבא ראובן בוכרא דיעקב הוה, אמר רבי זיאי, ליה הוה אתנוזי פלא, ואתער מינה פלא, ואתיהיב מלכו ליהודא, בכירותא ליוסף, כהננתא כלוי. הךא הוא דכתיב, פוזו פמים אל תותר, לא תשתאר בהו. ומה דאמר פוזי וראשית אוני, הכא ברכיה ופקדיה לקודשא בריך הוא.

תקבא לרזימא דמלכא, (דבעא מן מלכא למעבד ביה טיבו) (נ"א דהוה ליה ברא והוה בעי דמלכא יעביד ליה טיבו) יומא זוד אעבר ברית בשוקא, אמר למלכא, דא הוא ברי, ודאי רזימא דנפשיא. שמע מלכא, וידע דהא שאיל על ברית. כך יעקב אמר, ראובן בכורי אתה כוזי וגו', הכא פקדיה למלכא.

תקבא פוזו פמים אל תותר, הכא אמר מה דאערע ליה, דלא אשתאר (ליה) בארעא, ושדי ליה לבר מארעא. לקבל דא, זוד מומא (תוזומא) מסטרא דמישכנא לעילא, די מומא תוזות ידא דמיכאל, ואמרי לה תוזות ידא דגבר"אל. ומיכאל הוא רישא פכל אתר מסטרא דזוס"ד, וגבראל מסטרא דשמאלא דגבור"ה. (הושע יב) ויהודה עד רד עם אל, סטר גבורה, בי דינא אקרי, וסמך ליה ראובן, אף על גב דמלכו הוה דיהודה, ראובן סמוך לקבליה הוה.

תקבא אמר רבי שמעון, זמינן אינן בגי ראובן, לאנזוא תרין קרבין בגו ארעא. תא זוזי, פתיב כוזי, בגלותא דמצרים. וראשית אוני, דאינן הוו קדמאין לגבי אוזוהו לקרבא. יתר שאת, לגלותא דאשור, דמתמן גלו בגי גר ובגי ראובן קדמאי מכלהו, וסבלי פמה בישין, וכמה עזיין סבלי, ולא תבו עד פנין.

תקבא ויתר עז, לומנא דמלכא משיזוא יתער בעלמא, אינן יפקון ויגזון קרבין בעלמא, וינזוזון, ויתקפון על עמבויא. ובגי עלמא ידזלון מנייהו וירדתון קמייהו, (דף רלו

ע"א) ויזשיבו לאתגברא במלכותא, ולא ישתארו ביה. ה"א הוא דכתיב פוזו כמים אל תותר, מאי טעמא לא ישתארו ביה, ואפילו בסטרא זוד דעלמא, בגין כי עלית משכבי אביך. דזמין לאעלא ולאגזא קרבין בגו ארעא קדישא, משכבי אביך דייקא, זו ירושלם. תקמט תא זוזי, בארבע סטרי עלמא, אתבדרו בגי ראובן בגלותא, לקבליהון דכל ישראל, דאתגלו בגלותא ארבע זמין בארבע סטרי עלמא. ה"א הוא דכתיב, כוזי זוד, וראשית אוני תרי, יתר שאת תלת, ויתר עז ארבעה. כגוזא דא זמין אינן לאגזא קרבא בארבע סטרי עלמא, ולמשלט בקרביהו על כלא, וינצוזון עממין סגיאין, וישלטון עליהו:

תקנז פוזו כמים אל תותר כי עלית משכבי אביך, ה"א אתרמיו על הרהורא קדמאה דהיה ליה ליעקב. בהאי טפה קדמאה ברוזל, דאלמלא הרהורא דהיה טפה היה באתרה, אשתאר ראובן בכלא. אבל פוזו כמים אל תותר כי עלית משכבי אביך, עלית, בהרהורא אזורא, אז וזללת וגו'.

תקנא דבר אזור, פוזו כמים אל תותר, דהא כד יגוזון קרבא בגי ראובן בעלמא, וינצוזון עממין סגיאין, לא ישתארו במלכותא, מאי טעמא, כי עלית משכבי, דזמין לאגזא קרבא בארעא קדישא דייקא, דכתיב כי עלית משכבי אביך (ס"א דא ירושלים. משכבי), משכב מפעי ליה. אלא, אביך דא ישראל סבא, משכבי אביך ולא משכב, בגין דהא בתרי זמני אתבגני ירושלם, ותליתאה לזמנא דמלכא משיחא. ועל דא משכבי אביך. וה"א אתגליא ברקה, ומאי דהיה בההוא זמנא, ומאי דהיה כד עאלו ישראל לארעא, ומה דהיה בזמנא דמלכא משיחא בעובדא דראובן:

תקנב שמעון ולוי אחים, אמר רבי יצחק, ה"א אזור לון בסטרא שבמאלא דשכינתא. דזמא עובדין דדינא קשיא, דלא יכיל עלמא למסביל. אמר רבי יוסי, ברכתא דלהון אן היא. אמר רבי יצחק, שמעון לא אתגוזי להאי, דזמא ליה כמה עובדין בישין. ולוי דאתי מסטרא דדינא קשיא, וברכתא לא תליא ביה. ואפילו כד אתא משה, לא תלי ברכתיה ביה. דכתיב, (דברים לג) ברח ה' וזילו ופועל ידיו תרצה, בקודשא בריך הוא תליא.

תקנז תא זוזי, כתיב, (תהלים קד) זה הים גדול ורחוב ימים שם רמש ואין מספר זיות קטנות עם גדולות. זה הים גדול, דא שכינתא דקיימא עליה דיעקב כד בעא לאסתלקא מעלמא. ורחוב ימים, דהא כל עלמא אמלי ואשתלים ואתצמצם תמן. שם רמש ואין מספר, דכמה מלאכי עלאי וקדישאי אשתכוזו תמן. זיות קטנות עם גדולות, אלן אינן י"ב שבטין, בגוי דיעקב, דאשתכוזו בהון בשלימו. זוד אילה, וזוד זאב, וזוד ארי, וזוד טלה. אמר רבי יצחק, אריה זוד, וטלה זוד, זוד זאב, וזוד גדי, וכן כלהו, לאשתכוזא זיות קטנות עם גדולות.

תקנז רבי יהודה אמר, כלהו שפיר. אבל יהודה אריה, שמעון שור, והא אוקמוהו וברייא דהו משגיוזין דא לקבל דא, דא מימינא, ודא משמאלא. לתורא דעובדוי בישין,

אָמְרוּ נְצִיר אַקוּנִין דְּאַרְיָה בְּקוֹפְטִיָּה, וְיִסְתַּכַּל בְּדָא וַיְדוּל מְנִיָּה, כֶּף שְׁמִיעוֹן שׁוּר, יְהוּדָה אַרְיָה.

תְּקַנָּה שְׁמִיעוֹן לֹא זָכָה לְבִרְכָּאן, אֲלֵא טָפַל לִיה מִשָּׁה בְּיְהוּדָה. כְּתִיב הֲכָא (דְּבָרִים ל"ג) שְׁמַע ה' קוֹל יְהוּדָה, וְכְתִיב הָתָם (בְּרַאשִׁית כ"ט) כִּי שְׁמַע ה' כִּי שְׁנוּאָה אֲנָכִי. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, שְׁמִיעוֹן וְלוֹי, אַבּוּהוֹן סָלִיק לֹון לְמִשָּׁה. אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי, מֵאִי טַעְמָא אַבּוּהוֹן סָלִיק לֹון לְמִשָּׁה. אָמַר לִיה, אַף אֲנִי נִסְלִיק לִיה לְבוּצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה. תְּקַנָּה אֲתוּ שְׁאַלוּ לִיה לְרַבִּי שְׁמִיעוֹן. אָמַר, כְּמָה זֻבְיָבִין מִלִּין. אֲטַפּוּז בִּידוּי וּבְכָה, אָמַר מֵאֵן יִגְלִי לָךְ מוֹהִימָנָא קְדִישָׁא, אֲסַתְלַקְתָּ בּוֹזִיף עַל בְּנֵי נְשָׂא, אֲסַתְלַקְתָּ בְּמוֹתָךְ, וְאַסְתִּים דְּיוֹקֶנָּה. מִפְתָּנוֹן דְּמֵאֲרָךְ אֲתַמְסְרוּ בִידָךְ תְּדִיר.

תְּקַנָּה תָּא זֻזִי, יַעֲקֹב הָוָה לִיה אַרְבַּע זָשִׁין, וְאוֹלִיד בְּנִין מִכְּלָהוּ, (דָּף רלו ע"ב) וְאַסְתְּלִיק (נ"א וְאַשְׁתְּלִים) בְּנִשְׁוִי. כִּד בָּעָא יַעֲקֹב לְאַסְתְּלִיקָא, שְׂכִינְתָּא קְיָיְמִי עָלוּי, בָּעָא לְבָרוּכִי לְאַלִּין, וְלֹא יָכִיל, מִקָּמִי שְׂכִינְתָּא דְדוּזִיל. אָמַר, הִיךְ אַעֲבִיד, דְּהָא תִּירוּוִיָּהוּ מִסְטָרָא דְדִינָא קְשִׁיָּא קָא אֲתִיין. אִי אֲתַקִּיף בְּשְׂכִינְתָּא לֹא יָכִילָנָא, דְּהָא אַרְבַּע זָשִׁין הָווּ לִי, וְאַשְׁתְּלִימָנָא בְּהוֹן. אֲלֵא אֲסַלֵּק לֹון לְמֵאֲרִי דְבֵיתָא, דְּהָא (בֵּיה) בֵּיתָא בְּרַעוּתִיָּה קְיָיְמָא, וּבִמָּה דְבָעִי יַעֲבִיד.

תְּקַנָּה כֶּף יַעֲקֹב אָמַר, זֻזְלִקִין דְּזָשִׁין וּבְנִין הָא נִסְבִּית בְּהָאִי עֲלָמָא, וְאַשְׁתְּלִימָנָא, הִיךְ אֲתַקִּיף בְּמִטְרוּנִיתָא יִתִּיר, אֲלֵא אֲסַלֵּק מִלִּין לְמֵאֲרִי מִטְרוּנִיתָא, וְהוּא יַעֲבִיד מוֹה דְבָעִי, וְלֹא יְדוּל.

תְּקַנָּה תָּא זֻזִי, מוֹה כְּתִיב, (דְּבָרִים ל"ג) וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בָּרַךְ מִשָּׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, מֵאֲרִיָּה דְבֵיתָא, מֵאֲרִיָּה דְמִטְרוּנִיתָא. כְּמָה דְכְתִיב, (בְּמִדְבָר ל') אִישָׁה יְקִימָנוּ וְאִישָׁה יִפְרְנוּ. דְּהָא (בְּמִדְבָר ז') כָּלִית מִשָּׁה כְּתִיב. וְעַל דָּא, מִשָּׁה בָרִיךְ מֵאֵן דְּבָעָא וְלֹא דוּזִיל, כִּדְאוּקִימָנָא. וּבְגִין כֶּף אָמַר יַעֲקֹב, הָא זֻמִּינָן דְּבָנֵי אֲלִין בְּסִטְרָא דְדִינָא קְשִׁיָּא, (לִיתִיָּה) יִיתִי מֵאֲרִיָּה דְבֵיתָא וּבָרַךְ לֹון.

תְּקַס מִשָּׁה וְדָאִי אִישׁ הָאֱלֹהִים הָיָה, וְרַעוּתִיָּה עֲבִיד בְּבֵיתִיָּה, כְּמָא דְאֵת אָמַר אִישָׁה יְקִימָנוּ. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (בְּמִדְבָר י') וַיֹּאמֶר מִשָּׁה קוּמָה ה'. וְאִישָׁה יִפְרְנוּ. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (בְּמִדְבָר י') וּבְנִזְוָה יֹאמֶר שׁוּבָה ה'. וְדָאִי רַעוּתִיָּה עֲבִיד מֵאֲרִיָּה דְבֵיתָא וְלִית דְּיִמְנוּזִי בִּידִיָּה. כְּבִר זָשׁ דְּגִזֹּר עַל אֲנִתְתִּיָּה, וְעֲבָדָא רַעוּתִיָּה. וְעַל דָּא יַעֲקֹב אַף עַל גַּב דְּהָוָה אֲוִיד בְּאִילָנָא דְזוּזִי, לֹא הָוָה מֵאֲרִי דְבֵיתָא, אֲלֵא לְתַתָּא, מִשָּׁה הוּא לְעִילָא, בְּגִין כֶּף סָלִיק לֹון לְמֵאֲרִיָּה דְבֵיתָא:

תְּקַסָּא בְּסוּדָם אַל תִּבָּא נְפִשִׁי וְגו', רַבִּי אַבָּא פְתַחוּ וְאָמַר, (תְּהִלִּים כ"ה) סוּד י' לִירָאִיו וְגו'. סוּד י' לִירָאִיו, רָזָא עֲלָאָה דְאוּרִיָּתָא, לֹא יְהִיב קוּדְשָׁא בָרִיךְ הוּא אֲלֵא לְאִיעוֹן דְזוּלִי זֻטָּאָה. וּמֵאֵן דְאִיעוֹן דְזוּלִי זֻטָּאָה, אֲתַגְלִי לֹון רָזָא עֲלָאָה דְאוּרִיָּתָא. וּמֵאֵן אִיהוּ רָזָא עֲלָאָה דְאוּרִיָּתָא, הָוִי אִימָא דָּא אֵת קְיָיְמָא קְדִישָׁא, דְאֶקְרִי סוּד י' בְּרִית קְדִישָׁא.

תְּקַסָּב שְׁמִיעוֹן וְלוֹי, אֲטַרְזוּ גְרַמִּיָּהוּ עַל הָאִי סוּד, בְּאַנְשֵׁי שְׂכָם, דְּיִגְזָרוּן גְרַמִּיָּהוּ וַיִּקְבְּלוּ עָלֹון הָאִי סוּד. וְקָרָא אֲסִהִיד, בְּמִרְמָה. תוּ בְּעוּבָדָא דְזִמְרִי בֶן סְלוּא, דְפָסַל הָאִי סוּד.

ויעקב אמר בסודם אל תבא נפשי. מאי נפשי. דא נפשא דעאכלת ואתאזודת בבירית עלאה לעילא, ואקרי נפש צרורא דזיזי.

תקסג בקהלם אל תזוד כבודי. הא אוקמויה, כמא דאת אמר, (במדבר טו) ויקהל עליהם קרוז. אל תזוד כבודי, דא כבוד ישראל סתם. ועל דא לא בריך לון אבוהון, בגין דסליק לון למשה. רבי זיזי אמר, מהני קראי (זוסר) (ובגין כר) (ס"א משמע) דלא אתאזיד דא בדא, ואצטריך הכי. ועל דא אית ביה כלא, ולית לך דרא בעלמא, דלא נזזתא דינא דלהון לקטרגא בעלמא ואסגיאנו מהדרי על פתוזיהו דבני נשא, הא לך כלא. (ס"א הא לקבל הא):

תקסד יהודה אתה יודוך אזיזך ידך בערף אויביך וגו'. רבי יוסי פתוז, (תהלים קד) עשה ירוז למועדים וגו'. עשה ירוז בגין לקדשא ביה ריש ירוזין, וריש שתין. ולעלמין סיהרא לא נהיר אלא משמשא, וכד שמשא שליט, סיהרא לא שלטא. כד אתכניש שמשא, כדן סיהרא שלטא, ולית זושבן לסיהרא אלא כד אתכניש שמשא.

תקסה ותרווייהו עבד קודשא בריך הוא לאנהרא. הךא הוא דכתיב, (בראשית א) ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ וגו'. והיו לאותות, אפין שפתות, דכתיב, (שמות לא) כי אות היא. ולמועדים, אינן יומין טבין. ולמים, אפין רישי ירוזין. ולשנים, אפין רישי שנין. דלהון אומות העולם עבדין זושבן לשמשא, וישראל לסיהרא.

תקסו ואזלא הא, כי הא דאמר רבי אלעזר, כתיב, (ישעיה ט) הרבית הגוי לו הגדלת השמונה. הרבית הגוי, אפין ישראל, דכתיב בהו (דברים ד) כי מי גוי גדול. וכתיב, (דברי הימים א יז) גוי אזור בארץ. לו, בגיניה. הגדלת השמונה (ממש), דא סיהרא, דאתרביאת בנהורא בגיניהון דישראל. אומות העולם לשמשא, וישראל לסיהרא, הי מנייהו עדיף. ודאי סיהרא (דף רלו ע"א) לעילא, ושמשא דאומות העולם, תזוזת האי סיהרא הוא, והוא שמשא מהאי (ס"א סטרא) סיהרא נהיר. זיזי מה בין ישראל, להו. ישראל אזיזו בסיהרא, ואשתלשלו בשמשא עלאה, ואתאזודו באתר (ביה) (ס"א דנהיר לשמשא) דנהירא משמשא עלאה, ומתדבקן ביה, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בי אלהיכם וזיזים כלכם היום.

תקסז יהודה אתה וגו'. רבי שמעון אמר, מלכו ליהודה אתקיים, והיינו דאמרינן, מאי דכתיב, (בראשית כט) הפעם אודה את ה', בגין דאיהו רביעאה, אודה את ה', בגין דאיהו רגלא רביעאה לכרסין. יהו, דא רשימא דשמא עלאה, ובבמה אשתלים, בה"א (ס"א בדל"ת), והיינו ה"א בתראה דשמא קדישא. שמא קדישא שלים באתווי, וקשר דאזיז לון, על דא יודוך אזיזך, דמלכו לך אתנוזיא לאתקיימא ודאי. (תושע יב) ויהודה עד רד עם אל ועם קדושים נאמן, מאן קדושים, אפין קדושים עליוזין, דכלהו אודן לגביה, ושזיזת נאמן, בגין כך הוא קדמאה בכולא, הוא מלכא על כלא.

תקסז רבי שמעון פתוז ואמר, (תהלים מו) כל כבודך בתי מלך פנימה. כל כבודך, דא כנסת ישראל, כבודך, בגין דאיהו כבוד, דא על דא, דא דכר, ודא נוקבא

(ס"א דא נוקבא), ואתקרי כבודיה. בת מלך, הנינו בת שבע, בת קול דאיהו קול גדול, והאי מלך עלאה הוא. פנימיה, בגין דאית מלך דלאו איהו לגו כוותיה, והאי כבודיה בת מלך.

תקסט ממשפצות זהב לבושה, בגין דאתלבשת ואתאזודת בגבורתא עלאה, והאי, אוף גמי מלך אקרי, ובגין קיימא ארעא. אימתי, בשעתא דאתאזודת במשפט. כמא דאת אמר, (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ. ודא קרינן מלכו דשמיא, ויהודה אתאזיד בה, וירית מלכותא דבארעא.

תקע רבי (אבא) יהודה ורבי יצחק הוו קאזלי בארזא. אמר רבי יצחק, נפתחו במלי דאורייתא וגייל. פתחו רבי יצחק ואמר, (בראשית ג) ויגרש את האדם וישכן מקדם לגן עדן וגו'. האי קרא אוקמוה זכרייא. אבל ויגרש, כבר נש דגרש לאנתתיה, את האדם דייקא.

תקעא תא וזוי, רזא דמלה, אדם במה דזוטא אתפס, וגרים מותא ליה ולכל עלמא, וגרים ליהוא אילנא דזוטא ביה תירוכין, לאתרקא ביה, ולאנתרקא בבגיו לעלמין. הךא הוא דכתיב, ויגרש את האדם, את דייקא, במה דכתיב, (ישעיה ז) ואראה את ה'. אוף הכי את האדם.

תקעב וישכן מקדם לגן עדן וגו', האי לתתא. וכמה דכרובים לעילא, אית כרובים לתתא, והאי אילנא אשרי עליהו. ואת להט הזורב המתהפכת, אינון טפסי דשלהובי דאשא, מההוא זורבא דמתלהטא. המתהפכת, דא האי זורבא, דנקא בתרין סטרין, ואתהפכא מסטרא דא לסטרא אזורא. דבר אזור המתהפכת, דא להט אינון טפסי דשלהובא (ס"א דמלכותא) דקאמרן, דמתהפכן לזמנין גוברין ולזמנין נשין, ומתהפכן מדיכתייהו לכלא. וכל דא, לשמור את דרך עץ החיים. מאן דרך, כמא דאת אמר, (ישעיה מג) הנותן בים דרך.

תקעג אמר רבי יהודה שפיר, והכי הוא ודאי, דגרים אדם ליהוא אילנא דזוטא ביה לאתרקא, ואפילו שאר בגי עלמא גמי, כמא דאת אמר, (ישעיה ב) ובפשעיהם שלוחה אמוכם, אבל שפיר קאמרת, דהא מדיכתייה משמע, דכתיב ויגרש את האדם, בגין דדא שלימו דאדם הוא.

תקעד ומההוא יומא אתפגים סיהרא, עד דאתא נזו ועאל בתיובתא (נ"א בתיבותא). אתו זויביא ואתפגים. עד דאתא אברהם (ואתקיימו), וקיימא בשלימו דיעקב ובגוי. ואתא יהודה ואזיד ביה, ואתקף במלכותא, ואזוסין ליה אזוסנת עלמין, הוא וכל בגוי בתרוי, הךא הוא דכתיב, יהודה אתה יודוך אזויה. (ס"א בגין דדיליה מלכותא עליהו, כמא דאת אמרו, (דברי הימים א ה) כי יהודה גבר באזויו, יודוך אזויה) ודאי בשעתא דקיימו ישראל על ימא, דכלהו אודו ליה, ונזותו אבתריה בימא.

תקעה ידה בערף אויביה, כמא דאת אמר, (שופטים א) יהודה יעלה (בתזוילה). ישתזו לך בגי אביה, כללא דכל אינון שאר שבטין, בגין דא בגי אביה, ולא בגי אמה. בגי אביה, הא כלהו שאר שבטין, דאף על גב (בספרים ישנים דאינון אתפליגו) דאתפליג לתרין

מלכּוֹן, כּד הוּו סלְקִין לִירוּשָׁלַם, הוּו סְגִידִין וְכָרְעִין לְמַלְכָּא דְבִירוּשָׁלַם, בְּגִין דְּמַלְכוּתָא דִירוּשָׁלַם, (דף רל"ב) מַמְלְכוּתָא קַדִּישָׁא (שְׁלֵטָא) מַנִּיהָ הָהּ.

תַּקְעוּ יִשְׁתַּנּוּוּ לָהּ, וְלֹא כְּתִיב וִישְׁתַּנּוּוּ, דְּאִי כְּתִיב וִישְׁתַּנּוּוּ, לְאוֹסְפָא לְשָׂאָר עַמִּין. וִישְׁתַּנּוּוּ לֹא כְּתִיב, אֲלֵא בְּזִמְנָא דִּיִּתִי מַלְכָּא מְשִׁיחָא, דְּכְתִיב, (יִשְׁעִיה מַט) שָׂרִים וִישְׁתַּנּוּוּ, הַשְׁתָּא דְּאָמַר יִשְׁתַּנּוּוּ, לְאַנְזָאָה דִּישְׁרָאֵל כְּלָהּ בְּלוּזְדִּיהוּ, כְּלָהּ יִפְלֹזֶן לְרִישָׁא דְּזוּלָּהּ, לְרֵאשֵׁי דְּבִבְלָא, וְלֹא שָׂאָר עַמִּין:

תַּקְעוּ גֹּר אַרְיָה יְהוּדָה, בְּקַדְמִיתָא גֹּר, וְלִבְתֵּר אַרְיָה, וְרָא דְּמַלְכָּה בְּקַדְמִיתָא גֹּר, וְלִבְתֵּר אִישׁ, (שְׁמוֹת טו) יִי אִישׁ מַלְכוּמָה. מִטְּרָף בְּנֵי עֲלִיתָא, מֵאִי מִטְּרָף. לְאַכְלָלָא מַלְכָּא הַמְּוֹת, דְּאִיהוּ קִיּוּמָא עַל טְרָף, לְשִׁינָאָה בְּנֵי עַלְמָא, וְלֹא מְשִׁיב. כְּמָא דְּאֵת אָמַר, (מִיכָה ה) וְטְרָף וְאִין מַעֲיֵל. (וּמָהוּ) וּבְמָהוּ טְרָף אֲסִתְלַקְתָּ שְׂכִינְתָּא.

תַּקְעוּ כְּרַע, בְּגָלוּתָא דְּבִבְלָא. רַבִּין, בְּגָלוּתָא דְּאַדּוּם. כְּאַרְיָה, דְּאִיהוּ תַּקִּיפָא. וְכַלְבִּיא, דְּאִיהוּ תַּקִּיפָא וְתִיר. כֶּף יִשְׂרָאֵל תַּקִּיפִין אֵינֶן. דְּבְנֵי עַלְמָא עוֹבְדֵי כּוֹכְבִּים וּמַנְלֹת מַפְתִּין וְדִנְקִין לֹן, וְאֵינֶן קִיּוּמִי בְּדִתִּיהוֹן וּבְגִימּוּסִיהוֹן כְּאַרְיָה וְכַלְבִּיא.

תַּקְעוּ כֶּף שְׂכִינְתָּא, דְּאֵף עַל גַּב דְּכְתִיב, (עַמּוּס ה) נְפִלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, הִיא תַּקִּיפָא כְּאַרְיָה וְכַלְבִּיא בְּהֵאִי נְפִילָה. מָה אַרְיָה וְכַלְבִּיא לֹא נְפִלִין, אֲלֵא בְּגִין לְמִטְּרָף טְרָפָא וְלְשִׁלְטָאָה, דְּהֵא מִרְזוּיק אֲרֹז טְרָפִיהּ, וּמְשַׁעֲתָא דְּאַרְזוּ נְפִל, וְלֹא קָם עַד דְּדָלִיג עַל טְרָפִיהּ וְאָכִיל לָהּ. כֶּף שְׂכִינְתָּא לֹא נְפִלָה אֲלֵא כְּאַרְיָה וְכַלְבִּיא, בְּגִין לְנִקְמָא מִעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִּים וּמַנְלֹת, וְלְדָלָגָא עֲלִיָּהּ. כְּמָא דְּאֵת אָמַר, (יִשְׁעִיה סג) צוּעָה בְּרוּב כּוּזוּ.

תַּקַּפּ מִי יְקִימְנוּ, הוּא לֹא יְקוּם לְנִקְמָא מַנִּיהוּ נִקְמָא וְעִירָא, אֲלֵא מִי יְקִימְנוּ. מִי, כְּמָא דְּאֵת אָמַר, (מִיכָה ב) מִי יִרְפָּא לָהּ, וְהוּא אִיהוּ עַלְמָא עַלְמָה, דְּבִיָּה שְׁלִטְנוּתָא לְאַתְקָפָא לְכַלָּא. וְכְתִיב, (אִיּוֹב לו) מִבְּטָן מִי יֵצֵא הַקְּרוּז וְאִוְקָמוּהָ:

תַּקְפָּא לֹא יְסוּר שְׁבִט מִיְהוּדָה וְגו', אִוְקָמוּהָ וְזִבְרִיא, אֲבָל עַד כִּי יָבֹא שִׁילָה בְּה"א, בְּגִין דְּשָׂאָר בּו', לְאַנְזָאָה הָכָא רָא (הַכָּא) דְּשָׂמָא קַדִּישָׁא י"ה, בְּאַתֵּר אֲזוּרָא שִׁילָה בְּלֵא ה', בְּאַתֵּר אֲזוּרָא שִׁילָה בְּלֵא י', וְהָכָא שִׁילָה בְּיו"ד ה"א, רָא דְּשָׂמָא קַדִּישָׁא עַלְמָה, דְּשְׂכִינְתָּא תַּקוּם בְּשָׂמָא (ס"א דא) דִּי"ה וְאִיהוּ רָא דִּי" (ס"א ב"י), כְּדָקְאֲמִרִין. הַשְׁלֵמָה מִהַהֲשִׁמּוֹת (סִימֹן כא)

אוּסְרִי לְגִפֶּן עִיר"ה וְלְשׁוֹרְקָה בְּנֵי אֲתוּנֹ כַּסֵּס בְּיָן לְבוּשׁוֹ וּבְדָם עֲנָבִים סוּתָה. תַּבְנִיָּא דְּרִגִּין כְּלִילִין בְּהֵאִי קָרָא. אַרְבַּע מִנְהוֹן דְּמִיָּין אֲהַדְּדִי, תִּרִּין מִנְהוֹן דְּמִיָּין אֲהַדְּדִי, וְתִרִּין אֲזוּרִין דְּמִיָּין אֲהַדְּדִי. אַרְבַּע דְּדְּמִיָּין אֲהַדְּדִי אֵינֶן גִּפֶּן שׁוֹרְקָה, הֵינֵן גִּפֶּן הֵינֵן שׁוֹרְקָה דְּמִנְהוֹן נְפִקִין עֲנָבִים וּמִנְהוֹן מִתְעַבִּיד זִמְרָא דְּאִיקָרִי יִין וְכַלְהוּ רָא זִמְרָא וּמִשְׁרָשָׁא זִיד נְפִקִין וְגִגְדִין. וְתִרִּין דְּדְּמִיָּין אֲהַדְּדִי עִירָה אֲתוּנֹ, הֵינֵן עִירָה הֵינֵן אֲתוּנֹ וְרָא זִמְרָא גִינְהוּ וּבְדִרְגָּא זִמְרָא כְּלִילִין וּמִרְזָא זִמְרָא גִגְדִין.

לְבוּשׁוֹ סוּת"ה הֵינֵן מַלְכָּה זִמְרָא וְרָא זִמְרָא (שְׁמוֹת כ"ג) כִּי הִיא כְּסוּתוֹ לְבָדָה הִיא שְׂמִלְתוֹ לְעוּרוֹ. זִמְנָא קָרִייתָא כְּסוּת זִמְנָא אֲזוּרָא קָרִייתָא לְבוּשׁ זִמְנָא אֲזוּרָא קָרִייתָא שְׂמִלְתָּהּ וְכַלְהוּ

משרשא וזדא נגדין ומלה וזדא עבדין וזולופא דשמהן רזין עלאין כלילן בהו, ומאן דדייק טעים מידי. ומאן דלא דייק, לא טעים ולא מידי. והני תבנא דרגין רזין עלאין רביזין בהו, אבל קרא בפשיטיה קאי.

תא וזוי, יעקב שלימא דאבהן הוה, כמא דאת אמר (בראשית כ"ה) ויעקב איש תם וגו' מאי איש תם דאשתכלל מזכמותא דלעילא ומזכמותא דלתתא והיינו דכתיב יושב אהלים, תרין אהלים גיהו. אהל דאיקרי לפנים מן הפרגוד ואהל דאיקרי אזורי הפרגוד וכליל הוה מתרין סטרין, מבתי גואי ומבתי בראי ומאן אולף ליה ליעקב כולי האי.

תא וזוי דהא אינון שני דהוה טמיר וגזין בהדיהו דשם ועבר, שם אולף ליה זכמותא עלאה דבתי גואי. ועבר אולף ליה זורשתא (ס"א זכמותא) תתאה וסימניה (יהושע כ"ד) בעבר הנזהר ישבו אבותיכם מעולם. מאי בעבר הנזהר אלא רזא הוא דכל יומיהון דאינון קדמאי לא הוו אולפן אלא זכמותא תתאה דאתיאי מבתי בראי דאיקרי אזורי הפרגוד ובאינון דאזורי הפרגוד הוו מתדבקין והוו מודיעין לון מילין דעתידין לביתא לעלמא ביש או טב וכדין הוו כל אינון דרין עד דאתא ההוא סטרא דקדושא עלאה ואמשיך ליה לאברהם ואודע ליה מלין דשרשא דאתמשכאן לעלמא דלהון (מנהון) מבתי גואי ומתמן שאבין כל אינון דאקרון בתי בראי ומתמן מתהון קצת מילין לא כלא, וסימניה מתמצית גופה של ארץ ישראל העולם שותה.

ומהאי שעתא דקאים אברהם אבינו עליו השלום על ההוא סטרא קדישא דמיניה כולא נפיק וגזיר וביה כלא תליין נפק ליה לשעתיה מהאי סטרא דאינון בני עבר הנזהר ואתא ליה לאשתעשעא בארעא קדישא. הךא הוא דכתיב, (יהושע כ"ד) ואקוז את אביכם את אברהם מעבר הנזהר ואולף אותו בכל ארץ כנען ארץ כנען ממש ארעא דשאר וזיילין עלאין תבירין תזוזתה תמן ולית להון קיובא בהדה: (עד כאן מההשבות)

תקפב אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו וגו'. רבי וזייא פתוז, (תהלים קכא) ה' ישמרה מכל רע ישמור את נפשך, כיון דאמר ה' ישמרה מכל רע, אמאי ישמור את נפשך. אלא ה' ישמרה מכל רע, בהאי עלמא. ישמור את נפשך בההוא עלמא.

תקפג שמיירה דהאי עלמא הוא, למהוי גטיר בר נש מוכמה זינן בישין מקטרגין, דאזלין לקטרגא בני נשא בעלמא, ולאתדבקא בהו. בההוא עלמא מאי הוא, כמה דאמרן. כד נפיק בר נש מהאי עלמא, אי איהו זכי, נשמתא דיליה סלקא ואתעטרת באתריה. ואי לא, כמה וזיילין טריקין אנדמנן, לאנגדא ליה לגיהנם, ולאמסרא ליה בידא דדומה, דאתמסרא למבנא על גיהנם, ותליסר אלה רבוא מבנן עמיה, וכלהו אנדמנן על נפשיהו דזייבנא.

תקפד תא וזוי, שבעה מדורין אית ביה בגיהנם, ושבעה פתוזין. ונשמתא דזייבנא עאלת, וכמה טריקין, טהירין, גטורי תרעי, ועליהו זוד מבנא בכל תרעא ותרעא, ונשמתהון דזייבנא אתמסרון לאינון מבנן, על ידא דדומה. כיון דאתמסרון בידיהו, סתמין תרעין דאשא דמלהטא.

תקפח דהא תרעין בטר תרעין הוו, תרעין בלהו פתיזון וסתימין, אינן דלבר פתיזון, דלכו סתימין. ובכל שבת ושבת בלהו פתיזון, ונפקין וזיביא עד אינן פתיזון דלבר, ופגעין נשמתין אזורין, דמתעכבין בפתיזון דלבר. כד נפק שבתא, ברוח קאי בכל פתיזא ופתיזא, ואמר (תהלים ט) ישובו רשעים לשואלה וגו'. תא וזוי, נשמתין דצדיקייא, קודשא בריך הוא נטיר לון, דלא יתמסרון בידא דדומה, דהוא במנא, דא הוא דכתיב, ישמר צאתה ובאה וכתוב ישמור את נפשך. (דף רלז ע"א)

תקפו אסרי לגפן עירה. מאי גפן, דא כנסת ישראל, כמא דאת אמר, (תהלים פ) גפן מבצרים תסיע. וכתוב, (תהלים קכ"ז) אשתך כגפן פוריה, אשתך, כהאי גפן קדישא. אמר רבי יוסי, האי גפן דמברכין ביה בורא פרי הגפן. בורא, היינו דכתיב, עץ עושה פרי. פרי הגפן, דא עץ פרי. עושה פרי, דכר, עץ פרי דא נוקבא. בגיני כך, בורא פרי הגפן דא דכר ונוקבא כוזא. (ס"א נשמתיהון דצדיקייא אינן פרי הגפן כדאמר בורא פרי הגפן).

תקפו אסרי לגפן עירה, דא מלכא משיזא, דומין לשלטאה על כל זיילי עממא, זיילין די במנן על עמין עובדי כוכבים ומזלות, ואינן תוקפא דלהון לאתתקפא, וזמין מלכא משיזא לאתגברא עליהו.

תקפוז בגין דהאי גפן, שלטיט על כל אלן כתרין תתאין, דשלטי בהו עממא עובדי עבודת כוכבים ומזלות, האי נצוז לעילא. ישראל, דאינן שרקה, ישיצין וינצוזון זיילין אזורין לתתא, ועל בלהו יתגבר מלכא משיזא. דא הוא דכתיב, (זכריה ט) עני ורוכב על זמור ועל עיר. עיר וזמור תרין כתרין פתיזון, דשלטי בהו עממא עובדי עבודת כוכבים ומזלות, ואינן מסטר שמאלא סטרא דזול.

תקפט ומה דאמר עני, וכי מלכא משיזא עני אקרי. אלא הכי אמר רבי שמעון, בגין דלית ליה מדיכיה וקרינן ליה מלך המשיח. דא הוא סיהרא קדישא לעילא, דלית ליה זהורא אלא משמשא.

תקצ מלכא משיזא דא, ישלוט בשלטניה, ותיזוד בדוכתיה, וכדין (זכריה ט) הנה מלכך יבא לך, סתם. אי לתתא עני הוא, דהא בסטרא דסיהרא הוא. אי לעילא עני, אספקלריא דלא זהרא. לזום עני. ועם כל דא, רוכב על זמור ועל עיר, תוקפא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, לאכפייא תזוזתיה, ויתתקף קודשא בריך הוא בדוכתיה.

תקצא כבס ביין לבושו, כמא דאת אמר, (ישעיה סג) מי זה בא מאדום וזמון בגדים מבצרה, וכתוב פורה דרבותי לבדי וגו'. כבס ביין דא סטר גבורה, דינא קשיא, למהוי על עממא עובדי עבודת כוכבים ומזלות, ובדם ענבים סותה, דא אילנא לתתא, בי דינא דאקרי ענבים, וינא אתמסר (ס"א אסתמר) בדם ענבים, בגין לאתלבשא בתרווייהו, לתברא תזוזתיה כל שאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות ומלכין דעלמא.

תקצב רבי יוסי פתוז ואמר. אסרי לגפן עירה. וכתוב, (בראשית מ) ובגפן שלשה שריגים והיא פפורוזת עלתה נצה. תא וזוי, כמה אטימין אינן בני נשא, דלא ידעין ולא משגיזין ביקרא דמאריהון, ולא מסתכלי במלי דאורייתא, ולא ידעי ארזייהו במה יתפסון. דכתיב, (משלי ד) דרך רשעים כאפלה לא ידעו במה יפשלו.

תקצו בזמנא קדמא דהוה נבואה שריא עליהו דבני נשא, והו ידעין ומסתכלי למגדע ביקרא עלאה. כיון דפסקא נבואה מנייהו, הוו משתמשי בבית קול. השתא פסקא נבואה ופסקא בת קול, ולא משתמשי בני נשא אלא בזולמא.

תקצו וזולמא דרגא תתאה הוא לבר, דהא תנינן זולמא אזור מששים לנבואה. מאי טעמא, בגין דאתיין מדרגא שתיתאה לתתא, והא אתמר. תא זוזי, זולמא לכלא אתוזי, בגין דזולמא מסטר שבמאלא אתיין, ונזיית בכמה דרגין, ואתוזי (קצ"ב ע"ב) זולמא, אפילו לזוייבא. ואפילו לעובדי כוכבים ומזלות.

תקצו בגין דזמנין נקטין זולמא ושמיין הני זני בישין, ומודעין לבני נשא, מנייהו דזיין (בהו) בבני נשא, ומודעין לון מלין כדיבין. וזלמנין מלין דקשוט דשמיין. וזלמנין דאינן שילונין לזוייבא, ומודעין לון מלין עלאין.

תקצו האי רשע מאי כתיב ביה, זומא זולמא דקשוט, דכתיב ובגפן שלשה שריגים. (קצ"ב ע"א) מאי גפן. דא כנסת ישראל, דכתיב, (תהלים פ) הַבַּט מַשְׁמַיִם וּרְאֵה וּפְקוּדֵי גֶפֶן זֹאת. מַשְׁמַיִם, דְּהָא מֵאֲתַר דָּא אֲתַרְבִּי, כְּמָא דְּאֵת אֲמַר, (איכה ב) הַשְׁלִיךְ מַשְׁמַיִם אֶרֶץ. וּפְקוּדֵי גֶפֶן זֹאת, גֶּפֶן דְּהִיא זֹאת, וְדִאי.

תקצו שלשה שריגים, כמא דאת אמר, (בראשית כט) שלשה עדרים צאן רובעים עליה. והיא כפורנות, דכתיב, (מלכים א ה) ותרב זוכמת שלמה, דאתגהיר סיהרא. עלתה נצה, דא ירושלם דלתתא. דבר אזור, עלתה נצה, לעילא, ההוא דרגא דקיימא עלה וניק לה, כמא דאת אמר (דף רלז ע"ב) (בראשית א) אשר זרעו בו על הארץ. הבשילו אשכולותיה ענבים, לנטרא בהו יין דמנטרא.

תקצו זומי כמה זומא ההוא רשע. מה כתיב, (בראשית מ) וכוס פרעה בדי ואקוז את הענבים ואשזוט אותם. הכא זומא ההוא כוס תרעלה, יניקא דבי דינא, דנפיק מאינון ענבים דאתייהיב לפרעה ושתי ליה, כמה דהוה בגיניהון דישראל. כיון דשמע יוסף דא, זודי, וידע מלה דקשוט בהאי זולמא. בגיני כך פשר ליה זולמא לטב, על דבשר ליוסף בהאי.

תקצו תא זוזי, אסרי לגפן עירה, דאתכפין תוזות האי גפן כל אינון זילין תקיפין דעמין עובדי עבודה זרה, כדאמרן, בגין האי גפן, אתקשר ואתכפין ההוא זילא דלהון. ואתמר.

תר רבי שמעון אמר, אית גפן, ואית גפן. אית גפן קדישא עלאה, ואית גפן דאקרי (דברים לז) גפן סדום, ואית (ירמיה ב) גפן נכריה בת אל זכר. בגין כך כתיב גפן זאת, והיא דאקרי כלה זרע אמת. שורק אלו ישראל, דנפקי מהאי גפן. כד זבו ישראל, ושבו ליהאי גפן, מה כתיב, כי מגפן סדום גפנם וגו'. ובגין כך אית גפן ואית גפן.

תרא רבי יהודה ורבי יצחק הוו אזלי בארזא. אמר רבי יהודה לרבי יצחק, גייל בהאי זוקל, דהוא ארז מיישר יתיר. אזלו. עד דהוו אזלי, אמר רבי יהודה, כתיב, (משלי לא) לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים. האי קרא, רבי זוקקיה זברגא אוקים ביה. דאמר, דינא דזוייבי דגיהנם תריסר ירוזין, פלגא מנייהו בזומא ופלגא מנייהו בתלגא.

תרב בשעתא דעאלין לנורא, אינן אמרי דא הוא ודאי גיהנם, עאלין לתלגא, אמרי דא זוריקא דסיטא (דסיתוא) דקודשא בריך הוא. שראן ואמרין וה, ולבתר אמרין ווי. ודוד אמר (תהלים מ) ויעלני מבזר שאון מטיט הון ויקם וגו'. מאתר (נ"ט ע"א) דאמרי וה, ולבתר ווי.

תרג והיכן משתלמי נפשיהו, בשלג. כמא דאת אמר, (תהלים סז) בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון. יכול אף ישראל כן, תלמוד לומר לא תירא לביתה משלג. מאי טעמא. בגין דכל ביתה לבוש שנים. אל תקרי שנים אלא שנים. כגון מילה ופריעה, ציצית ותפילין, מוזה וזר וזנוכה כו'.

תרד תא וזוי, לא תירא לביתה משלג, דא כנסת ישראל, דאיהי כל ביתה לבוש שנים, כמא דאמרן. דכתיב, וזמון בגדים וגו', לבושא דדינא קשיא, לאתפרעא מעמין עובדי עבודה זרה. וזמין קודשא בריך הוא למלבש לבושא סומקא, וזרעא סומקא, ולא תפרעא מן סומקא. לבושא סומקא, דכתיב, (ישעיה סג) וזמון בגדים, וכתיב, (ישעיה סג) מדיע אדום ללבושך. סיפא סומקא, דכתיב, (ישעיה לה) זורב לה מלואה דם. ולא תפרעא מן סומקא, דכתיב, (ישעיה לה) כי יבוז לה בבצרה וגו'. תו, כי כל ביתה לבוש שנים דהא מסטרא דדינא קשיא קא אתיין.

תרה אמר רבי יצחק, ודאי הכי הוא, אלא כל ביתה לבוש שנים, מאי שנים, אלן שנים קדמוניות, בגין דאיהי אתפלילת מפלהו, וינקה מכל סטריין, כדכתיב, (קהלת א) כל הנזילים הולכים אל הים.

תרו עד דהו אולי, פגעו ביה בההוא ינוקא, דהוה אזיל לקפוטקיא בקסטירא דזמברא, וזר סבא רכיב. אמר ההוא סבא לההוא ינוקא, ברי, אימא לי קראיה. אמר ליה, קראי לאו זר הוא, אלא זוזת לתתא, או ארפב לקבך ואימא לה. אמר ליה, לא בעינא. אגא סבא ואגת רביא, דאתקל גרמי בהדה. אמר ליה, אי הכי אמאי שאלת קראי. אמר ליה, בגין דניזיל באורזא. אמר, תיפוז רוזיה דההוא סבא, דהוא רכיב ולא ידע מלה, ואמר דלא יתקל בהדי. אתפרש מההוא סבא, ואזיל ליה באורזא.

תרז כד מטו רבי יהודה ורבי יצחק, קריב לגביהו. שאילו ליה, וסוז לון עובדא, אמר ליה רבי יהודה, שפיר קא עבדת. זיל בהדן, וניתב הקא, ונשבע מלה מופקד. אמר לון, לאי (ס"א רבא) אגא, דלא (דף רלט ע"א) אכילנא יומא דין. אפיקו נהמא, ויהיבו ליה. אתרוזיש לון גיסא, ואשכוזו זרד גביעא דמיא דקיק תוזות אילנא, שתי מנייהו, ואינן שתי ויתיבו.

תרוז פתוז ההוא ינוקא ואמר, (תהלים לו) לדוד אל תתנזר במרעים אל תקנא בעושי עולה. לדוד, אי שירתא, לא קאמר. אי תפלה, לא קאמר. אלא בכל אתר לדוד סתם, רוז הקדש אמרו.

תרט אל תתנזר במרעים. מאי אל תתנזר במרעים, אל תתנזר מבעי ליה. אלא אל תעביד תזורות במרעים, בגין דלא ידעת יסודא דגרמך, ולא תיכול ליה, דילמא איהו אילנא דלא אתעקר לעלמין, ותדווי קמיה.

תרי ואל תקנא בעושי עוליה, דלא תשגוז בעובדיהון, ולא תיתי לקנאה עליהו, דכל מאן דזומי עובדיהון, ולא קני לקודשא ברין הוא, אעבר על תלת לאוין. דכתיב, (שמות כ) לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. לא תעשה לך פסל וכל תמונה. לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אני ה' אלהיך אל קנא.

תריא בגין כך, בעי ליה לבר נש לאתפרשא מנייהו, ולמסטי אורזיה מנייהו, על דא אתפרשא וסטינא ארזאי. מכאן ולהלאה דאשכחנא לכו, אימא הגי קראי קביכון. פתוז ואמר, ויקרא אל משה, הכא אלף ועירא. אמאי, בגין דהאי קריאה לא הוה בשלימו. מאי טעמא, דהא לא הוה אלא במשכנא, ובארעא ארזא. בגין דשלימו לא אשתכחז אלא בארעא קדישא.

תריב תו, הכא שכינתא, (ס"א ל"ג התם וגריס נוקבא) התם שלימו דדכר ונוקבא, (דברי הימים א א) אדם שם אנוש. אדם, שלימו דכר ונוקבא, הכא נוקבא. תו סיפא דקרא, וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר, בגין כך אלף ועירא.

תריג תו אלף ועירא, מתל למלכא, דהוה יתיב בכרסיה, וכתרא דמלכותא עליה, אקרי מלך עלאה. פד נזוית ואזל לבי עבדיה, מלך וטא אקרי. כך קודשא ברין הוא, פל ומנא דאיהו לעילא על פלא, מלך עלאה אקרי. פיון דנזוית מודוריה לתתא, מלך איהו, אבל לאו עלאה פקדמיתא, בגין כך אלף ועירא.

תריד ויקרא, הכי תנינן, זמין ליה להיכליה. מאהל מועד. מאן אהל מועד. אהל דביה תליין מועד וזנא ושיבתא למבני, כמא דאת אמר, (בראשית א) והיו לאותות ולמועדים, ביה שריא וזשיבנא למבני. ומאן איהו, סיהרא, כמא דאת אמר, (ישעיה לג) אהל כל יצען כל יסע יתדותיו לנצח.

תרטו לאמר, מאי לאמר. בגין לקנאה, (אבל כלא זוד ושפיר הוא, בגין דשלימו ושפירו הוא אתר לגלאה) מה דהוה סתים לגו. ובכל אתר לאמר, כמא דאת אמר, וידבר ה' אל משה לאמר, דאתייהב רשו לקנאה. אבל כלא זוד הוא, ושפיר הוא, בגין דהא אתבני לסיהרא ההיא מלה, מאתר דמשה קיימא.

תרטז וידבר, לעילא. אל משה, באמצעיתא. לאמר, בתרייתא. אתר, דאית רשו לקנאה. תו, ויקרא אל משה מה פתיב לעילא, (שמות לט) ויביאו את המשכן אל משה וגו'. אמאי אל משה. הכי אמרו, בגין דמשה זומא ליה בטורא, וקודשא ברין הוא אומי ליה בזיוו דעינא, כמא דאת אמר, (שמות כז) כאשר הראה אותך בהר, וכתוב, (במדבר זז) כמראה אשר הראה ה' את משה וגו'. וכתוב (שמות כז) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר, השתא אייתאו ליה, בגין דיוזמי, אי איהו כההוא משכנא דזומא.

תריז אבל אמאי ויביאו את המשכן אל משה. אלא, למלכא דבעא למבני פלטרינ למטרוניתא, פקיד לאומנין היכלא דא בדוך פלן, והיכלא דא בדוך פלן, הכא אתר לערסא, והכא אתר לניזוא. פיון דעבדיו לון אומנין, אומיו למלכא. כך ויביאו את המשכן אל משה, מארי דביתא, איש האלהים, פיון דאשתכלל היכלא, מטרוניתא זמינת למלכא להיכלא, זמינת לבעלה עמה, בגין כך ויקרא אל משה.

תריז ובגין דמשה מארי דביתא איהו, מה פתיב, (שמות לג) ומשה יקח את האהל ונטה לו מזוין למזנה, משה דאיהו מארי דביתא, (דף רלט ע"ב) עביר הכי, מה דלית רשו לבר גש אזורא למעבד הכי.

תריט וידבר ה' אליו, דרגא אזורא עלאה, וכדין בשעתא דאודמן משה למיעל, כדין פתוז ואמר, (ויקרא א) אדם כי יקריב מכם. מאי אדם הכא. אלא כד אתוודרו שמישא וסיהרא כוודא, פתוז ואמר אדם. כדכתיב, (זבקות ג) שמש ירוז עמד וכולה, עמד, ולא עמדו.

תרכ כי יקריב מכם, הכא אתרמיז, מאן דיעביר פולחנא דקרבתא שלים, דישתכוז דכר וניקבא. משמע דכתיב מכם, דישתכוז בזויו דלכון. קרבן לה דאקריב כלל, לאתאזודא כוודא, לעילא ותתא.

תרכא מן הבהמה, לאזוזאה אדם ובהמה, כלל כוודא. מן הבקר ומן הצאן, אלן רתיבין, דאיעון דכין. דכין דאמר מן הבהמה, יכול מכלל, בין דכין בין מסאבן. הדר ואמר, מן הבקר ומן הצאן.

תרכב תקריבו את קרבנכם. קרבני מבעי ליה, מאי קרבנכם. אלא בקדמיתא קרבן לה, והשתא קרבנכם. קרבן לה אדם. קרבנכם מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן, לאזוזאה יוודא מתתא לעילא, ומעילא לתתא. מתתא לעילא, היינו קרבן לה. מעילא לתתא, היינו קרבנכם.

תרכג למלכא, דאיהו יתיב בטורסקא עלאה, לעילא לעילא, וקרסא אתתקן על ההוא טורסקא, ומלכא עלאה על כלל. בר גש דקריב דורונא למלכא, בעא לסלקא מדרגא לדרגא, עד דסליק מתתא לעילא לאתר דמלכא יתיב, עלאה על כלל. וכדין ידעין דהא סלקין דורונא למלכא, וההוא דורונא דמלכא איהו. נזיית דורונא מעילא לתתא, הא ידעין דההוא דורונא דמלכא נזיית מעילא, לרזוימא דמלכא דאיהו לתתא.

תרכד כה בקדמיתא, אדם סליק בדרגוי מעילא לעילא, וכדין קרבן לה. מן הבהמה מן הבקר, נזיית בדרגוי מעילא לתתא, וכדין קרבנכם. בגיני כה פתיב, (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם זולבי. היינו אדם וקרבן לה. אכלו רעים, היינו מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן, וכדין תקריבו את קרבנכם.

תרכה אתו רבי יעזק ורבי יהודה ונשקוהו על רישיה. אמרו, בריה רזומנא דזבינא למשמע דא, ובריה רזומנא, דלא אתאבידו מלין אלן בההוא סבא. קמו ואלו. עד דהו אולי, זמונו נוד גפן נטיע בונג גנא.

תרכו פתוז והוא ינוקא ואמר, אסרי לגפן עירה ולשורקה בגי אתונו האי קרא רוא עלאה הוא. אסרי, אסר מבעי ליה. עירה, עיר מבעי ליה. אלא רוא הוא, לדרדקי דאיעון בבי רב, לאסתמרא מההוא גירא דעיר, ושמא קדישא אתכליל תמן י"ה.

תרכז וכמה דהכא אתרמיז שמא קדישא, הכי גמי ולשורקה, שורק מבעי ליה. אתכליל תמן ו"ה. בגי בן מבעי ליה. שורק, כדכתיב, (ירמיה ב) ואנכי נטעתיה שורק. בן, כמא דאת אמר, (זכריה ט) בן אתונות. אמאי שורקה, ואמאי בגי.

תרכוז אלא, כמנה דאית שמה קדישא לאכפא לעיר, הכי נמי, אית שמה קדישא, לאכפא זיילא אזורא, דאיהי זומרא, דאכלמלא דשמה קדישא אתרביי הכא, הו מטרטשי עלמא, י"ה בזיילא דא, (ס"א וי"ה) ו"ה בזיילא דא, לאסתמרא עלמא מנייהו, ולאסתמרא בר נש, דלא ישלטון ביה בעלמא.

תרכז אסרי לגפן, מאי גפן. דא כנסת ישראל, אמאי אתקריאת גפן. אלא מה גפן, לא מקבלא עלה נטיעא אזורא, הכי נמי כנסת ישראל, לא מקבלא עלה אלא לקודשא בריך הוא. ובגין כנסת ישראל, אתכפין קמה כל זיילין אזורין, ולא יכלין לאבאשא ולשלטאה בעלמא. ועל דא אטיל קרא שמה קדישא בנייהו, בהאי גיסא ובהאי גיסא. בגי אתונז, דאתערק בגין ההוא שורק, כמה דאת אמר, ואנכי נטעתיך שורק וגו'.

תרכז כבס בגין לבוש וגו', כבס, כבס מבעי ליה. אלא כבס, מיומא דאתברי עלמא, ומאן איהו, דא מלכא משינא. בגין סטר שמהלא. ובדס ענבים סטר שמהלא. לתתא. וזמין מלכא משינא (דף רמ ע"א) לשלטאה לעילא על כל זיילין אזורין דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, ולתברא תוקפיהון מעילא ומתתא.

תרכז דבר אזור, כבס בגין לבוש, כזונא דהאי זומרא, אזורי זיידו, וכוליה דינא. (לעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות). הכי נמי מלכא משינא, יוזי זיידו לישראל, וכוליה דינא לעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. כתיב, (בראשית א) ורוח אלהים מרופפת על פני המים, דא ריזא דמלכא משינא, ומן יומא דאתברי עלמא, אסוזי לבושיה בזומרא עלאה.

תרכז זומי מה כתיב בתריה, וזכילי עינים מיין ולבן שנים מזולב, דא זומרא עלאה, (ס"א דמרוי דאורייתא) דאורייתא דמרוי, מניה שתי. ולבן שנים מזולב, דהא אורייתא יין וזולב, תורה שבכתב, ותורה שבעל פה.

תרכז כתיב, (תהלים קד) ויין ישמוז לבב אנוש (ס"א אמאי, בגין דמאתר דזודות קאתי, ומאן הוא סופיה דקרא) להזהיל פנים משמן, ודאי מאתר דאתקרי שמן. תא וזי, שירתא דזומרא וזדוה, הוא אתר דכל זיידו מניה נפקא. וסופיה דינא. מאי טעמא, בגין דסופא דיליה, אתר כנישו דכלא, דינא הוא, וביה אתרן עלמא. ועל דא שירותא וזדוה, וסופא דינא. בגיני כה, להזהיל פנים משמן. מאתר דכל וזדוה מניה נפקא.

תרכז ולזום לבב אנוש יסעד, מאן לזום. אלא לזום עלמא סעיד (סמיר), ואי תימא, דבית תלמיא סעידו דעלמא בלזודוי, לאו הכי, דהא ליליא בלא יומא, לא אשתכוז, ולא בעי לאפרשא לזן. ומאן דאפריש לזן, יתפרש מזיין, והיזו דכתיב, (דברים ז) למען הודיעה כי לא על הלזום לבדו יזויה האדם. בגין דלא בעי לאתפרשא.

ואי תימא, דוד היך קאמר ולזום לבב אנוש יסעד, הואיל ולא תלמיא ביה בלזודוי סעידו דעלמא. אלא דייקא דמלה, ולזום, וא"ו איתוסף, כמו וי, ועל דא, כלא אשתכוז כזודא.

תא וזי, מאן דמברך על מזונא, לא יברך על פתורא ריקנא, ובעי נהמא לאשתכוזא על פתורא, וכסא דזומרא בימינא. מאי טעמא, בגין לקשרא שמהלא בימינא, ונהמא דיתברך מנייהו, ולא תקשרא בהו, ולמהוי כלא זוד קשורא, לברכא שמה קדישא כדקא יאות. דהא לזום אתקשר ביין, ויין בימינא, וכדין ברכאן שריין בעלמא, ופתורא אשתלים כדקא יאות.

אמר רבי יצחק, אלמלא לא אודמן לן אורזא דא אלא למשמע מלין אלין, די לן. אמר רבי יהודה, יאות הוא להאי ינקה דלא ינדע כל האי, ואנא מסתפינא עליה. אי יתקיים בעלמא בגין האי. אמר רבי יצחק ולמה. אמר ליה, בגין דהאי רביא יכיל לאסתכלא באתרא דלית רשו לבר נש לאסתכלא ביה. ומסתפינא עלוי, דעד לא ימטי לפרקוי, ישגוז ויסתכל ויעגשון ליה.

שבע ההוא ינקה. אמר, לא מסתפינא מעונשא לעלמין, דהא בשעתא דאסתלק אבא מעלמא, בריך לי וצלי עלי. וידענא דזכותא דאבא יגין עלי. אמרו ליה, ומאן הוא אבוק. אמר, (נ"א ליתא רב יהודה) בריה דרב המנונא סבא, נטלו ליה, וארכבוה על כתפיהו תלת מילין.

קרו עליה, (שופטים יד) מהאוכל יצא מאכל ומעז יצא מתוך וגו'. אמר לון ההוא ינקה, מלה אתא לידדיכו, פרישו לה. אמרו ליה, קודשא בריך הוא זמין לן ארזא דזוי, אימא אנת. פתוז ואמר, מהאוכל יצא מאכל ומעז יצא מתוך. האי קרא, אסמכתא אית לן ביה, מהאוכל, דא צדיק, דכתיב, (משלי יג) צדיק אוכל לשובע נפשו. צדיק אוכל ודאי, ונטיל כלל, אמאי, לשובע נפשו. למיהב שבעא, לההוא אתר דאקרי נפשו דדוד. יצא מאכל, דאלמלא ההוא צדיק, לא יפוק מוזנא לעלמין, ולא יכיל עלמא לקיימא (ביה). ומעז יצא מתוך, דא יצחק, דבריק ליעקב בטל השמים ומשמני הארץ.

תו, אף על גב דכלא זור, אלמלא תוקפא דדינא קשיא, לא נפקא דבש. מאן דבש. דא תורה שבעל פה, דכתיב, (תהלים יט) ומתוקים מדבש ונפת צופים. מעז, דא תורה שבעתב, דכתיב, (תהלים כט) ה' עז לעמו יתן. יצא מתוך, דא תורה שבעל פה. (דף רמ ע"ב) אלו כוזבא תלת יומין, עד דמטו לטורסא דקירא דאמיה. כיון דזומאת לון אתקנית ביתא, ויתבו תמן תלת יומין אזורגין. ברכוהו, ואילו, וסדרו מלין קמיה דרבי שמעון. אמר, ודאי ירונת אורייתא אזורגין, ואלמלא זכותא דאבהן יתענש מלעילא, אכל קודשא בריך הוא לאינן דאלין בתר אורייתא, אזורגין לה אינן ובניהו לעלמין. דהא הוא דכתיב, (ישעיה נט) ואני זאת ברייתי אותם אמר ה' רוזני אשר עליה וגו'.

זבולון לזוהר ימים ישכון והוא לזוהר אגיות וירכתו וגו'. רבי אבא פתוז, (תהלים מה) וזגור זרבה על ירך גבור הודף והדרה. וכי דא הוד והדר, למיזן זינא, ולאזדרזא בהאי. מאן דאשתדל באורייתא, ואזוז קרבא באורייתא, וזריז גרמיה בה, דא הוא שבוזא (דמאריה), דא הוא הוד והדר, ואת אמרת זגור זרבה.

אלא, ודאי עקרא דמלה, את קיימא קדישא. יהב קודשא בריך הוא, ורשים ליה בבני נשא, בגין דינטרון ליה, ולא יפגמון ליה בפגמו להאי רשימא דמלכא. ומאן דפגים ליה, הא קאים לקבליה (ויקרא כו) זרע נקמת נקם ברית, לנקמא נוקמא דברית קדישא, דאתרשים ביה, והוא פגים ליה.

ומאן דבעי לנטרא האי אתר, יזדרז ויתקן גרמיה, וישוי לקבליה, בשעתא דיצרא בישא יתקף עלוי, להאי זרע דקיימא על ירך, לאתפרעא ממאן דפגים האי אתר. וכדין, וזגור זרבה על ירך גבור, גבור איהו, גבור אתקרי. ועל דא הודף והדרה.

דבר אזור, וזוהר וזרבה על ירך גבור. מאן דנפיק בארזא, יתקן גרמיה בצלותא דמאריה, ויודרו בהאי (מ"ט ע"ב) צדק, וזרב עלאה, בצלותא ובעותין עד לא יפוק לארזא. כדכתיב, (תהלים פה) צדק לפנני והלך וישם לדרך פעמיו. תא וזוי, וכולון נפיק תדירא לשבילין וארזוין, ואזו קרבין, ואודרו בהאי וזרב עלאה, בצלותא ובעותין, עד לא נפיק בארזא, וכדין נצוז עמין, ואתתקף עלייהו. ואי תימא יהודה, הא אתתקן בהאי, לאזו קרבין, ותקונין, בהאי וזרב, אמאי וכולון. אלא.

תא וזוי, הני תריסר שבטין, כלהו תקונא דמטרוניתא הוו. תרין תקונין דנוקבי אמר שלמה בשיר השירים, וזר לרעיא עלאה יוכלא, וזר לכלה, שנת השמיטה. וזר תקונא לעילא, וזר תקונא לתתא. עובדא דבראשית, הכי הוא נמי, בהני תרי אתרי, וזר עובדא לעילא, וזר עובדא לתתא, ועל דא פתיזא דאורייתא בב. עובדא דלתתא, כזוונא דלעילא, דא עבד עלמא עלאה, ודא עבד עלמא תתאה. כזוונא דא.

תרין תקונין דנוקבי קאמר שלמה, וזר לעילא, וזר לתתא. וזר לעילא, בתקונא עלאה דשמא קדישא. וזר לתתא, בתקונא תתאה כזוונא דלעילא.

תא וזוי, ופאה וזלקיה דיעקב קדישא, דזכה להאי. והא אתמר, מיומא דאתברי עלמא, לא אשתכחו ערסא שלימתא פערסיה דיעקב. ובשעתא דבעא לאסתלקא מעלמא, כדין הוה שלים, בכל (רל"א ע"ב) סטרוי. אברהם מימיניה, יצחק משמאליה, הוא באמצעיתא, שכינתא קמיה. פיון דזומא יעקב האי, קרא לבזוי, ואמר לון האספו, בגין דישתכחו תקונא דלעילא ותתא.

תא וזוי, רזא דמלה, תרין תקונין אשתכחו תמן, וזר עלאה, וזר תתאה, למהוי כלא שלים כדקא יאות. תקונא עלאה, תקונא סתים וגליא, דהא תקונא דיוכלא איהו, והוא דאמר שלמה בשיר השירים כדקאמרן, רישא סתים הוה דלא אתגלליא הכא, ולא יאות לאתגלליא. דרועין וגופא אתגללין, והא ידיעין. עוקין סתימו ולא אתגללין. מאי טעמא, בגין דנבואה לא שריא אלא בארעא קדישא. ותקונא דא סתים וגליא.

תקונא אזורא תתאה, תקונא דכלה דקאמר שלמה בשיר השירים, האי תקונא דאתגלליא יתיר, ותקונא דא בתריסר שבטין (דף רמא ע"א) דאינון תזוזתה, ותקונא דגופא דילה.

פתוז רבי אבא ואמר, (מלכים א' f) ויעש את הים מוצק וגו'. וכתיב עומד על שני עשר בקר שלשה פונים צפונה ושלשה פונים ימה ושלשה פונים גגבה וגו' (רמ"ו ע"א) והים עליהם מלבמלה וגו'. וכתיב ואת הבקר שנים עשר תזוזת הים (וגו'). עומד על שני עשר בקר, הכי הוא ודאי, דדא ים מתקנא ב"ב בתרין עלמין, בתריסר לעילא רתיכין ממון. לעילא בתריסר, לתתא תריסר שבטין. פיון דזומא יעקב תקונא עלאה, וזומא שכינתא קאים לקבליה, בעא לאשכלמא תקונהא, קרא לבזוהי תריסר, ואמר לון האספו. אתקינו גרבייכו לאשכלמא מהימנותא.

תא וזוי, תריסר שבטין, בד' דגלין, בד' סטרין, שלשה פונים צפונה ושלשה פונים ימה ושלשה פונים גגבה ושלשה פונים מזרחה והים עליהם. והכי הוא ודאי, תלת שבטין לכל סטר לד' רוזי עלמא, ותלת שבטין לד' רועא דימינא, ותלת שבטין לד' רועא דשמאלא, ותלת

שִׁבְטִין, לִירְכָא יְמִינָא, וְתַלְתָּ שִׁבְטִין לִירְכָא שְׁמַאלָא, וְגוּפָא דְשְׁכִינְתָּא עֲלִיָּהּ. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, וְהִים עֲלֵיהֶם.

תַּרְנָד מֵאֵי טַעְמָא תַלְתָּ שִׁבְטִין לְדְרוּעָא, וְתַלְתָּ שִׁבְטִין לִירְכָא, וְכֵן לְכָלָא. אֲלֵא רְזָא דְמַלְכָּה, תַלְתָּ קְשָׁרִין אֵינֹן בְּדְרוּעָא יְמִינָא, וְתַלְתָּ בְשְׁמַאלָא, וְתַלְתָּ בִירְכָא יְמִינָא, וְתַלְתָּ קְשָׁרִין בִירְכָא שְׁמַאלָא, אֲשֶׁתְּכֹזֹו תְרִיסַר קְשָׁרִין לְאַרְבַּע סְטָרִין, וְגוּפָא עֲלִיָּהּ. אֲשֶׁתְּכֹזֹו תְרִיסַר עִם גּוּפָא כְּזוּנָא דְלַעֲיָלָא. מִנָּא לָן, דְכַתִּיב, כָּל אֲלֵה שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עָשָׂר. וְזֹאת, בְּזֵין דְּבָה אֲשֶׁתְּלִים זִוּשְׁבָּנָא, כְּמָה דְאַתְבָּר וְהִים עֲלֵיהֶם מְלֻמְעָלָה.

תַּרְנָה (זְכָרִיָּה ד') שְׁבַעַה עֵינֵי ה', אֵינֹן שְׁבַעַה עֵינֵי הָעֲדָה. שְׁבַעִין סְנֵהֲדָרִין. שְׁעָרָהָ, כְּמָה דְכַתִּיב, (בְּמִדְבָּר כ') כָּל הַפְּקוּדִים לְמוֹנֶזֶה יְהוּדָה מֵאֵת אֶלְפָּה וְגו'. כָּל הַפְּקוּדִים לְמוֹנֶזֶה רְאוּבֵן, וְכֵן לְכָלָהּ.

תַּרְנֹו וְאֵי תִיבָא, בְּמִצְרִים בְּסִלְקוֹ דִּיעֲקָב מֵעֲלָמָא, דְאַשְׁתְּכֹזֹו שְׁלִימוֹ בְּהֵיָא שְׁעָתָא, כּוֹלִי הָאֵי אֵן הוּא. וְדֵאֵי שְׁבַעִין גְּפִשִׁין הָווּ, וְכָל אֵינֹן דְאוּלִּדּוּ בְשַׁבַּע עֲשָׂרָה שְׁנִין, דְלִית לֹון זִוּשְׁבָּנָא. כְּמָה דְכַתִּיב (שְׁמוֹת א') וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׁרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצֲבוּ בְּמֶאֱדָמָד. וְכַתִּיב, (תְּהִלִּים מ') עָצְמוּ מִשְׁעָרוֹת רֹאשֵׁי. וְכָאֵה זִוּלְקִיָּה דִיעֲקָב שְׁלִימָא, דְהוּא אֲשֶׁתְּלִים לַעֲיָלָא וְתַתָּא.

תַּרְנֹו אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְדֵאֵי הָכִי הוּא, אֲבָל בְּתַקּוּנָא עֲלָהָ דִיּוּבְלָא, הֵיךְ אֲשֶׁתְּכֹזֹו כּוֹלִי הָאֵי. אָמַר לִיה, אֲרִיא, בֵּינֹן דְסִדָּר רַגְלֵי לְמִיעָאֵל בְּכַרְמָא, מֵאֵן אִיהוּ דְעִיִּל בְּהֵדִיָּה.

תַּרְנֹוז פָּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (אִיּוֹב כג') וְהוּא בְּאֶזְזָד וּבִי יִשְׁכְּנוּ וְנִפְשׁוּ אֹתָהּ וַיַּעֲשׂוּ. הָאֵי תַקּוּנָא עֲלָהָ, הוּא כָלָא זֹוד, לֹא הָוִי בֵּיהּ פִּירוּדָא כְּהֵאֵי תַתָּא, דְהָא כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ב') וּמִשָּׁם יִפְרָד וְהָיָה לְאַרְבַּעַה רָאשִׁים. וְאֵף עַל גַּב דְּאִית בֵּיהּ פִּירוּדָא, כִּד יִסְתַּכְּלוֹן מְלִי, כָלָא סִלְקָא לְזֹוד.

תַּרְנֹט אֲבָל הָאֵי תַקּוּנָא עֲלָהָ דִיּוּבְלָא, קִיָּימָא עַל תְּרִיסַר, כְּהֵאֵי תַתָּא. וְאֵף עַל גַּב דְּאִיהוּ זֹוד, הָאֵי זֹוד אֲשֶׁלִּים לְכָל סְטָר, בְּהֵאֵי סְטָר, וּבְהֵאֵי סְטָר. אֵינֹן שִׁית סְטָרִין עֲלָאִין תְּרִיסַר הָווּ. דְכָל זֹוד אֲזִיף לְזִוּבְרִיָּה, (קִנְזִ״ז ע״א) וְאַתְכְּלִיל מְנִיָּה, וְאַשְׁתְּכֹזֹו תְרִיסַר, וְגוּפָא, וְכָלָא קִיָּימָא עַל תְּרִיסַר. מֵאֵן גּוּפָא, דָּא יַעֲקֹב, וְהָא אֲתָבַר, אֲלֵא רִישָׁא וְגוּפָא בְּזֹוד קִיָּימִי.

תַּרְס תְּנוּ תְרִיסַר, תַלְתָּ קְשָׁרִין דְדְרוּעָא יְמִינָא זִוּס״ד וְזִוּסִידִים. תַלְתָּ קְשָׁרִין דְדְרוּעָא שְׁמַאלָא גְבוּרָה גְבוּרָה. תַלְתָּ קְשָׁרִין בִירְכָא יְמִינָא, זִוּס״ז וְזִוּסִים. תַלְתָּ קְשָׁרִין בִירְכָא שְׁמַאלָא, הוּ״ד וְהוּדוֹת. הָא תְרִיסַר. וְגוּפָא קִיָּימָא עֲלִיָּהּ הָא תְלִיסַר. תְנוּ, בְּתַלְסַר מְכִיכֹון אֲוִרִיָּתָא אֲתַפְרֵשׁ, וְכָלָא זֹוד, מְעִילָא לְתַתָּא בְּיִזְוּדָא, עַד הֵהוּא אֲתַר דְקִיָּימָא עַל פִּירוּדָא.

תַּרסֵא שְׁבַעַה עֵינִין עֲלָאִין, אֶלְפִין דְכַתִּיב, (זְכָרִיָּה ד') עֵינֵי ה' הִמָּה מִשְׁוֹטִטִים דְכוּרִין, דְהָא אֲתַר דְדְכוּרָא אִיהוּ. הָכָא (דְבָרִי הַיָּמִים ב טז) עֵינֵי ה' מִשְׁוֹטִטוֹת, בְּתַקּוּנֵי שְׁכִינְתָּא לְתַתָּא, אֲתַר דְנֻקְבָּא (זֹהַר זֹודשׁ כ״ג קִיָּימָא). שְׁבַעַה עֵינִין עֲלָאִין, לְכַבִּיל הָא דְכַתִּיב, (דְבָרִי הַיָּמִים א כט) לָךְ ה' (דָּף רמא ע״ב) הַגְדּוּלָה וְהַגְבוּרָה וְגו'. הָאֵי אֲתַר, אֲשֶׁלִּים לְכָל סְטָר.

תרסב תו שיערא, כמות דכתיב, (תהלים קו) מי ימכלל גבורות ה'. הלא הוא דכתיב, (תהלים מז) עצמו משרות ראשי. וכתיב, (איכה ג) זוסדי ה' כי לא תבנו וגו'. ותקונן אלן אסתלקו (במאתר) לאתר אזורא. ואף על גב דהכא אתמר טפי, ואסתלקי במתקלא עלאה ותתאה, ושלמה מלכא אמרן, ואצטריכנא לפרשא לון. ופאה זולקהון דצדיקיא יתיר, דידעין ארזא דקודשא בריך הוא, והכא כלא אתגלויא לידעי מדין.

תרסג אמר רבי יהודה, זבולן ויששכר תנאי עבדו, וזד יתיב ולעי באורייתא, וזד נפיק ועבד פרקמטיא, ותמין ליששכר, דכתיב, (משלי ג) ותומכיה מאושר. והוה פריש בימי למעבד פרקמטיא, וזולקהיה הכי הוה, דהא ימא הוה אדזסנתיה.

תרסד ובגין כך קרי ליה ירף. דרביה דירף לנפקא ולמיעל, הלא הוא דכתיב, (דברים לג) שמוז זבולן בצאתה ויששכר באהלך. לזוזף ימים ישכון, באיגון פרישי ימים, למעבד פרקמטיא. לזוזף ימים, אף על גב דזוזד ימא הוה ליה באדזסנתיה, בתרין ימין שרייא.

תרסה רבי יוסי אמר, כל שאר ימין הוו מהדרן קרפולין בימא דיליה. והוא לזוזף אגיות, אתר דכל ארבין משתכזין למעבד סוזרתא. וירכתו, אמר רבי וזקיה ירכתיה דיליה מטי על ספר צידון, ותזומא פריש להווא אתר, ופרקמטיא דכל מארי סוזרתא, סוזרין ותיבין בסוזרתיהו להווא אתר.

תרסו רבי אוןא אמר, כתיב, (ויקרא ב) ולא תשביט מלזו ברית אלהיה מעל מנזותה על כל קרבנה תקריב מלזו, וכי אמאי מלזו. אלא בגין דאיהו ממרק ומבשם מריא לאטעמא, ואי לאו הוי (בגין) מלזוא, לא יכיל עלמא למסביל מריא. הלא הוא דכתיב, (ישעיה כו) כי כאשר משפטיה לארץ צדק למדו וישבי תבל. וכתיב, (תהלים פט) צדק ובשפט מכון כסאך.

תרסז ומלזו איהו ברית דעלמא קיימא ביה. דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה זקוקות שבמים וארץ לא שמתני. בגין כך, אקרי ברית אלהיה, ואקרי ים המלזו, וימא אקרי על שמייה.

תרסח רבי זוניא אמר, כתיב, (תהלים יא) כי צדיק ה' צדקות אהב, דא מלזוא בימא (במייא). ומאן דפריש לון, גרים לגרמיה מיתה. בגין כך כתיב, לא תשביט מלזו, דהא דא בלא דא לא אולא.

תרסט אמר רבי אוןא, ים זוד הוא, ואקרי (שמות מז) ימים. אלא אתר אית בימא דאיהו מין צליקן, ואתר דאית ביה מין מתיקן, ואתר דאית ביה מין מריקן, בגין כך ימים קרינן, ועל דא לזוזף ימים. אמר רבי אבא, כל שבטא ושבטא, וכל זוד וזוד קשרא זוד, מאיגון קשרין דמתזבזין בגופא.

תרע רבי אבא הוה יתיב ליליא זוד וקם למלעי באורייתא. עד דהוה יתיב, אתא רבי יוסי, ובטש אפתוזא. אמר, סיפטא בטופסרא קפטלאי שכיזי.

תרעא יתבו ולעו באורייתא. אדהכי קם בריה דאושפיזא ויתיב קמיהו, אמר לון מאי דכתיב, (יהושע ב) והזייתם את אבי ואת אמי וגו'. וכתיב וגתתם לי אות אמת. מאי קא

בַּעֲתָא מְנִיָּהּ. אָמַר רַבִּי אֲבָא יָאוּת שְׁאַלְתָּ, אֲבָל אִי שְׂמַעְתָּ מִיָּדִי אִימָא בְּרִי. אָמַר, תּוּ שְׁאַלְתָּ, דְּהָא אֵינֹן יָהִיבּוּ לָהּ מִדָּה דְּלֹא בַּעֲתָא מְנִיָּהּ, דְּכַתִּיב, אֶת תַּקְלוֹת זִוּטָּהּ הִשְׁנִי הָזֶה תִּקְשְׁרִי בְּזִלְכֹן וְגו'.
תרעב

אֲכָלָא הֲכִי אוֹלִיפְנָא, הִיא בַּעֲתָא סִימְנָא דְּזוּזִי, דְּכַתִּיב וְהַזְזִיתֶם אֶת אֲבִי וְגו', וְאַמְרָה, סִימְנָא דְּזוּזִי לֹא שְׂרִיָּא, אֲכָלָא בָּאוּת אֲמַת, וּבִמְאִי אִיהוּ (וִיקְרָא ב' ע"א) אוֹת אֲמַת, דָּא אֶת ו', בְּגִין דְּבִיָּה שְׂרִיָּין זִוּיָן. הֲכִי אוֹלִיפְנָא, סִימְנָא דְּמִשְׁהָ קָא בַּעֲתָא, וְאֵינֹן אֲמַי יָהִיבּוּ לָהּ תַּקְלוֹת זִוּטָּהּ הִשְׁנִי.
תרעג

אֲכָלָא אֵינֹן אֲמַרִי, מִשְׁהָ הָא אֲסַתְלַק מִעַלְמָא, דְּהָא אֲתַכְנִישׁ שְׂמִשְׁא, וְהָא מִטָּא זְמַנָּא דְּסִיְהָרָא לְמִשְׁלָט, סִימְנָא דְּסִיְהָרָא אֵית לֵן לְמִיָּהֵב לָהּ, וּבִמְאִי אִיהוּ, תַּקְלוֹת זִוּטָּהּ הִשְׁנִי הָזֶה. כְּמָא דְּאֵת אָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ד') כְּזוּטָּהּ הִשְׁנִי שְׁפַתוֹתֶיהָ. סִימְנָא דְּהַזְזִישׁ הָא גְבָרָה, בְּגִין דְּשׁוֹלְטָנִיתָא דְּסִיְהָרָא הִשְׁתָּא. קָבִו רַבִּי אֲבָא וְרַבִּי יוֹסִי (דָּף רַמְב' ע"א) וְנִשְׁקֻוּהוּ. אָמַר, וְדִאי זְמִין אֲנִת לְמַהֲוִי רִישׁ מִתִּיבְתָּא, אוּ גְבָרָא רַבָּא בִּישְׁרָאֵל, וּבְמִנָּה. רַבִּי בּוֹן.
תרעד

תּוּ שְׂאִיל וְאַמַר, בְּגִין דְּיַעֲקֹב כָּלְהוּ תַרְיִסָר שְׁבָטִין, אֲתַסְדְּרוּ לְתַתָּא כְּזוּנָא דְּלַעֲיָלָא, אֲמַי אֲקָדִים בְּבִרְכָאן וְבוֹלוֹן לִישְׁשֹׁכֶר תְּדִיר, וְהָא יִשְׁשֹׁכֶר אֲשַׁתְּדְּלוּתִיהָ בְּאוּרִיָּתָא, וְאוּרִיָּתָא אֲקָדִים בְּכָל אֲתַר, אֲמַי אֲקָדִים לִיהָ וְבוֹלוֹן בְּבִרְכָאן. אֲבִוִי אֲקָדִים לִיהָ, מִשְׁהָ אֲקָדִים לִיהָ.
תרעה

אֲכָלָא וְבוֹלוֹן זָכָה עַל דְּאֲפִיק פְּתָא מִפּוּבְּמִיָּה, וְיָהִיב לְפּוּבְּמִיָּה דִּישְׁשֹׁכֶר, בְּגִין כָּף אֲקָדִים לִיהָ בְּבִרְכָאן. מַהֲבָא אוֹלִיפְנָא, מֵאֵן דְּסַעֲיָד לְמַרְיָה דְּאוּרִיָּתָא, גְּטִיל בְּרַכָּאן מַעֲיָלָא וְתַתָּא. וְלֹא עוֹד אֲכָלָא דְּזָכִי לְתַרִי פְּתוּרִי, מִדָּה דְּלֹא זָכִי בַר זֵשׁ אֲזוּרָא. זָכִי לְעוֹתָרָא דִּיתְבָּרַךְ בְּהָאִי עַלְמָא, וְזָכִי לְמַהֲוִי לִיהָ זִוּלְקָא בַּעַלְמָא דְּאֵתִי. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, וְבוֹלוֹן לְזוּזָא יָמִים יִשְׁכּוֹן וְהוּא לְזוּזָא אֲנִיּוֹת. כִּין דְּכַתִּיב לְזוּזָא יָמִים, אֲמַי וְהוּא לְזוּזָא אֲנִיּוֹת. אֲכָלָא, לְזוּזָא יָמִים, בַּעַלְמָא דִּין. לְזוּזָא אֲנִיּוֹת, בַּעַלְמָא דְּאֵתִי, כְּמָא דְּאֵת אָמַר, (תַּהֲלִים קד') שֵׁם אֲנִיּוֹת יִהְיֶה לְכֹחַ וְגו', דְּתַמָּן הוּא גְּגִידוּ דְּעַלְמָא דְּאֵתִי.
תרעו

פְּתוּז וְאַמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ג') הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּזוֹת יְרוּשָׁלַיִם אִם תִּמְצְאוּ אֶת הוֹדִי מִדָּה תִּגִּידוּ לוֹ שִׁיזְזוּלָת אֲהֲבָה אֲנִי. וְכִי מֵאֵן קָרִיב לְמַלְכָּא כְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי אֲמַרְתָּ אִם תִּמְצְאוּ אֶת הוֹדִי מִדָּה תִּגִּידוּ לוֹ. אֲכָלָא בְּזוֹת יְרוּשָׁלַיִם, אֲלִין אֵינֹן נִשְׁמַתְהוֹן דְּצִדִּיקִיָּא דְּאֵינֹן קָרִיבִין לְמַלְכָּא תְּדִיר, וּבְמוֹדְעִין לְמַלְכָּא בְּכָל יוֹמָא עֲסָקוּ דְּמִטְרוֹנִיתָא.
תרעז

דְּהֲכִי אוֹלִיפְנָא, בְּשִׁעְתָּא דְּנִשְׁמַתָּא נְזוּתָת לְעַלְמָא, כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל עֲאֻלָּת עַלְהָ בְּקִיּוּמָא דְּאוּמָאָה, דִּיזְזוּי לְמַלְכָּא, וְיִוְדַע לִיהָ רְזוּימוּתָא דִּילָהּ לְגַבִּיָּה, בְּגִין לְאֲתַפְּיִסָּא בְּהַדִּיָּה. וּבְבִמָּה, בְּגִין דְּזוּיּוּבָא עַל בַּר זֵשׁ לִיזְזוּדָא שְׂמָא קַדִּישָׁא בְּפּוּבְּמִיָּה, בְּכָלָא בְּנַפְשָׁא, וְלֹאקְשָׁרָא כָּלָא, כְּשִׁלְהוּבָא דְּאֲתַקְשָׁרָא בְּטִיפָסָא, וּבְהַהוּא יִזְזוּדָא דְּעַבִּיד, גָּרִים לְאֲתַפְּיִסָּא מַלְכָּא בְּמִטְרוֹנִיתָא, וְאוּדַע לִיהָ לְמַלְכָּא רְזוּימוּתָא דִּילָהּ לְגַבִּיָּה.
תרעט

דְּבַר אֲזוּר, בְּזוֹת יְרוּשָׁלַיִם, אֲלִין תַרְיִסָר שְׁבָטִין. דְּתַנִּינָן, יְרוּשָׁלַיִם עַל תַרְיִסָר טוּרִין קָיִימָא. וּבִמֵּן דְּאָמַר עַל שְׁבָעָה, לֹא קָאמַר לְאֲשַׁלְמָא שְׁלִימוֹ, וְאַף עַל גַּב דְּכָלָא זוּד, דְּאִית שְׁבָעָה, וְאִית ד', וְאִית תַרְיִסָר, וְכָלָא זוּד.
תרעט

תרפ ודאי על תריסר טורין קיימא, תלת טורין לסטרא דא, ותלת טורין לסטרא דא, וכן לארבע זווין, וכדין אתקרי זויה. כמא דאת אמר, (יוזקאל י) היא הזויה אשר ראיתי תזות אלהי ישראל. ואלין אקרון בגות ירושלים, בגין דקיימא עליהו. ואינן סהדי סהדינתא למלכא על כנסת ישראל. הך הוא דכתיב, (תהלים קכ"ב) שביטי יד עדות לישראל להודות לשם יי. אמר רבי יהודה, ופאה זולקהון דישראל, דידעי אורזון דקודשא בריך הוא, עליהו כתיב, (דברים יד) כי עם קדוש אתה לני אלהיך ובך בזור יי וגו':

תרפא יששכר זמור גרם רובין בין המשפטים. אמר רבי אלעזר, וכי יששכר זמור אקרי. אי בגין דאשתדל באורייתא, נקרייה ליה סוס או אריה, או גמר, אמאי זמור. אלא אמרו, בגין דזמור גטיל מטולא, ולא בעיט במאריה כשאר בעירי, ולא אית ביה גסות הרוז, ולא זויש למשכב באתר מתתקן. אוף הכי יששכר, דאשתדלותיה באורייתא, גטיל מטולא באורייתא, ולא בעיט ביה בקודשא בריך הוא, ולא אית ביה גסות הרוז, כזמור דלא זויש ליקרא דיליה, אלא ליקרא דמריה (ס"א דרביה). רובין בין המשפטים, כדאמרינן ועל הארץ תישן, וזוי צער תזויה, ובתורה אתה עמל.

תרפב דבר אזור יששכר זמור גרם רובין וגו'. פתון ואמר, (תהלים כז) לךוד ה' אורי וישעי ממי אירא יי מעון זוי ממי אפזוד, כמה זוביבין אינן מלין באורייתא, כמה זוביבין אינן דמשתדלי באורייתא, קמי קודשא בריך הוא. דכל מאן דאשתדל באורייתא, לא דזיל מפגעי עלמא, גטיר הוא לעילא, גטיר הוא לתתא. ולא עוד, אלא (דף רמב ע"ב) דכפית לכל פגעי דעלמא, ואזיית לון לעומקי דתהומא רבא.

תרפג תא זוי, בשעתא דעאל ליליא, (לעיל קע"ב ע"א) פתון סתימין, וכלבי וזמרי שריין ושטאן בעלמא, ואתייהבת רשו לזבלא, וכל בני עלמא גיימי בערסייהו, ונשמתהון דצדיקייא סלקין לאתעגגא לעילא. כד אתער רוז צפון, ואתפליג ליליא, אתערותא קדישא אתער בעלמא, ואתמר בכמה דוכתי.

תרפד ופאה זולקיה דההוא בר נש, דאיהו קאים בההיא שעתא, ואשתדל באורייתא. כיון דאיהו פתון באורייתא, כל אינן זינן בישין, אעיל לון בגוקבי דתהומא רבא, וכפית ליה לזמור, ונזיית ליה בטפסרי דתזוזות עפרא, דזוהבי קסרא.

תרפה בגיני כה, יששכר, דאשתדלותיה באורייתא, כפית ליה לזמור, ונזיית ליה. מההוא גרם המעלות, דאיהו סליק לזקא עלמא, ושיי מדוריה בין המשפטים, בין זוהבי דטפסרי דעפרא.

תרפו תא זוי, מה כתיב. וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבול ויהי למס עובד. וירא מנוחה כי טוב, דא תורה שפכתב. ואת הארץ כי נעמה, דא תורה שבעל פה. ויט שכמו לסבול, למסכל עולא באורייתא, ולדבקה בה יומי ולילי. ויהי למס עובד, למהוי פלז לקודשא בריך הוא, ולא תדבקה ביה, ולא תשא גרמיה בה.

תרפז רבי שמעון ורבי יוסי ורבי זויא הוו קא אזלי מגלילא עלאה לטבריה, אמר רבי שמעון, זיהך ונשתדל באורייתא, דכל מאן דידע לאשתדל באורייתא, ולא אשתדל, אתזיב בגפשיה. ולא עוד אלא דיהבין ליה עולא דארעא, ושעבודא בישא, דכתיב

בְּיִשְׁשָׁכָר, וַיֵּט שְׂכֻמוֹ לְסָבוּל, מִהוּ וַיֵּט, סָטָא. כְּמָא דְאַתְּ אָמַר, (שְׂמוּאֵל א ז) וַיֵּטוּ אֲזוּרֵי הַבָּצָע. מֵאֵן דְּסָטָא אֲרוּזִיהּ וְגָרְמִיהּ, דְּלֹא לְמַסְבָּל עוֹלָא דְאֲרוּזִיתָא, מִיָּד וַיְהִי לְמַס עוֹבֵד.

תַּרְפוּז פְּתוּז רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (מִשְׁלִי ז) לְהַנְזוּל אוֹהֲבֵי יֵשׁ וְאוֹצְרוֹתֵיהֶם אִמְלָא. וְכַאֲן אֵינֹן בְּנֵי עֲלָמָא, אֵינֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאֲרוּזִיתָא, דְּכָל מֵאֵן דְּאִשְׁתַּדְּלִי בְּאֲרוּזִיתָא, אֲתַרְוּזִים לְעִילָא, וְאֲתַרְוּזִים לְתַתָּא, וְאֲזוּסִין בְּכָל יוֹמָא, יִרְוּתָא דְעֲלָמָא דְאַתִּי. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, לְהַנְזוּל אוֹהֲבֵי יֵשׁ. מֵאִי יֵשׁ. דָּא עֲלָמָא דְאַתִּי דְלֹא פֶסֶק מִיּוֹמֵי לְעֲלָמִין, וְנָטַל אֲגַר טַב עֲלָמָה, דְּלֹא וְכִי בִיה בַּר נָשׁ אֲזוּרָא, וּמֵאִי אִיהוּ. יֵשׁ. וּבְגִינֵי כֶּךָ, רַמִּיז לֵן שְׂמָא דְיִשְׁשָׁכָר דְאִשְׁתַּדְּלִי בְּאֲרוּזִיתָא, יֵשׁ שְׂכָר. דָּא הוּא אֲגָרָא דְאֵינֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאֲרוּזִיתָא, יֵשׁ.

תַּרְפֹּט פְּתִיב, (דְּנִיאל ז) זוֹהַ הָיִית עֵד דִּי כְּרִסְוֹן רַמְיוּ וְעַתִּיק יוֹמִין יְתִיב וְגו'. זוֹהַ הָיִית עֵד דִּי כְּרִסְוֹן רַמְיוּ, כִּד אֲתַזְרַב בִּי מִקְדָּשָׁא, תַּרִי כְּרִסְוֹן נְפָלוּ, תַּרִי לְעִילָא, תַּרִי לְתַתָּא. תַּרִי לְעִילָא, בְּגִין דְּאֲתַרְוּזִיקַת תַּתָּא מַעֲלָא, כְּרִסְיָא דִיעֲקָב אֲתַרְוּזִיקַת מִכְרִסְיָא דְדוּד. וְכְרִסְיָא דְדוּד נְפִלַת. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (אִיכָה ב) הַשְׁלִיךְ מִשְׁכַּנִּים אֶרֶץ. תַּרִי כְּרִסְוֹן לְתַתָּא, יְרוּשָׁלַם, וְאֵינֹן מֵאֲרִי דְאֲרוּזִיתָא. וְכְרִסְוֹן דְלְתַתָּא כְּזוֹנָא דְכְּרִסְוֹן דְלְעִילָא, מְרִיהוֹן דְאֲרוּזִיתָא הֵינֵן כְּרִסְיָא דִיעֲקָב. יְרוּשָׁלַם הֵינֵן כְּרִסְיָא דְדוּד, וְעַל דָּא פְתִיב, עֵד דִּי כְּרִסְוֹן, וְלֹא כְרִסְיָא. כְּרִסְוֹן סְגִיָּאִין נְפָלוּ, וְכָלָהוּ לֹא נְפָלוּ, אִלָּא מַעֲלָבוֹנָה דְאֲרוּזִיתָא.

תַּרְצָא תָא זוּזִי, כִּד אֵינֹן וְכַאֲן קְשׁוּט מִשְׁתַּדְּלִי בְּאֲרוּזִיתָא, כָּל אֵינֹן תּוֹקֶפִין דְּשִׁאָר עֲמִין, דְּשִׁאָר זִילִין, וְכָל זִילִין דְלְהוֹן, אֲתַכְפִּין וְלֹא שְׁלִטִי בְעֲלָמָא, וְיִשְׂרָאֵל (נ"א וי"ש) אֲזַדְמֹן עֲלֵיהוּ לְסַלְקָא לֹון עַל כָּלָא. וְאִי לֹא, זִמְרוֹר גְּרָמָא לֹון לְיִשְׂרָאֵל לְבִיחָהּ בְּעֲלֻתָא, וְלִמְנַפֵּל בְּנֵי עַמְּבִיָּא, וְכַמְשִׁלֵּט עֲלֵיהוּ. וְכָל דָּא אִמְרֵי, בְּגִין, וִירָא מְנוּחָה כִי טוֹב, וּמִתְקַנָּא קַמִּיהּ, וְיָכִיל לְמַרְוּזוּ בְּגִינָה כַּמָּה טַבִּין וְכַמָּה כְּסוּפִין, וְסָטָא אֲרוּזִיהּ דְלֹא לְמַסְבָּל עוֹלָא דְאֲרוּזִיתָא. בְּגִין כֶּךָ וַיְהִי לְמַס עוֹבֵד.

תַּרְצָא פְתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ו) הַדּוּדָאִים נָתַנוּ רִיזוּ וְעַל פְּתוּזֵינוּ כָּל מַגְדִּים וְזֻדְשִׁים גַּם יִשְׁנִים וְגו'. הַדּוּדָאִים נָתַנוּ רִיזוּ, (הַדּוּדָאִים) אֲלִין אֵינֹן דְּאִשְׁכּוּז רְאוּבֵן. כְּמָא דְאַתְּ אָמַר, (בְּרֵאשִׁית ל) וַיִּבְצָא (דָּף רַמָּה ע"א) הַדּוּדָאִים בְּשִׂדָּה, וְלֹא אֲתַזְדְּשֵׁן מִלִּי דְאֲרוּזִיתָא, אִלָּא עַל יְדוּי בְּיִשְׂרָאֵל, כְּמָא דְאַתְּ אָמַר, (דְּבָרִי הַיּוֹמִים א יב) וּמִבְּנֵי יִשְׁשָׁכָר יוֹדְעֵי בִינָה לְעַתִּים וְגו'.

תַּרְצָב וְעַל פְּתוּזֵינוּ כָּל מַגְדִּים, אֵינֹן גְּרָמוּ לְבִחָהּ עַל פְּתוּזֵינוּ, עַל פְּתוּזֵי בְּתֵי כְּנָסִיּוֹת וּבְתֵי מִדְרָשׁוֹת, כָּל מַגְדִּים. וְזֻדְשִׁים גַּם יִשְׁנִים, כַּמָּה מִלִּי זֻדְתָּאֵן וְעַתִּיקִין דְאֲרוּזִיתָא, דְאֲתַגְלִין עַל יְדֵיהוּ, לְקַרְבָּא לְיִשְׂרָאֵל לְאֲבוּהוֹן דְלְעִילָא. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (דְּבָרִי הַיּוֹמִים א יב) לְדַעַת מִה יַעֲשֶׂה יִשְׂרָאֵל.

תַּרְצָג (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) הוֹדִי צִפְנָתִי לָךְ. מִהָכָא אוֹלִיפָנָא, כָּל מֵאֵן דְּאִשְׁתַּדְּלִי בְּאֲרוּזִיתָא כְּדָקָא יְאוּת, וַיְדַע לְמַזְדִּי מִלִּין, וְלִזְדְּתוֹתִי מִלִּין כְּדָקָא יְאוּת, אֵינֹן מִלִּין סַלְקִין עֵד כְּרִסְיָא דְמִלְכָּא, וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל פְּתוּז לֹון תַּרְעִין, וְגִיז לֹון. וּבְשִׁעְתָּא דְעָאֵל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאִשְׁתַּעֲשֵׂא עִם צְדִיקֵיָא בְּגִינָתָא דְעֵדֹן, אֲפִיקַת לֹון קַמִּיהּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִסְתַּכֵּל בְּהוּ וְזוּדִי, כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִתְעַטֵּר בְּעֵטְרִין עֲלָאִין, וְזוּדִי בְּמִטְרוּנִיתָא, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב,

וְדִשִׁים גַּם יִשְׁנִים דְּדוּדֵי עֲפֻנְתִּי לָךְ. וּמִזֵּהִיא שִׁיעָתָא, מְלוֹי כְּתִיבִין בְּסִפְרָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב,
(מְלָאכִי ג) וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זָכְרוֹן לְפָנָיו.

תְּרַעַד זִכְרָה זִוְלָקִיָּהּ, מֵאֵן דְּאַשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא כְּדָקָא יְאוּת, זִכְרָה הוּא בְּהֵאֵי
עֲלָמָא, וְזִכְרָה הוּא בְּעֲלָמָא דְאַתִּי. עַד הָכָא שׁוֹלְטָנוּתָא דִּיהוּדָה, דְּרוּעָא דְאַתְּכִלִּיל בְּכָלָא,
בְּזוּיָלָא דְכָל סְטָרִין, תִּלְת קִשְׁרִין דְּרוּעָא, לְאַתְגָּבְרָא עַל כָּלָא:

תְּרַעַה דִּין עֲמוּ כְּאוּזָד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל. רַבִּי זְוִיָּא אָמַר, הֵאֵי קָרָא הָכִי אֵית לִיה
לְמִימַר, דִּין יְדִין לְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל, אוּ דִין יְדִין לְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל כְּאוּזָד, מִזֵּה דִין יְדִין עֲמוּ, וּלְבַתֵּר
כְּאוּזָד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל. אֲלָא דִין, הוּא דְכְּתִיב בֵּיה, (בְּמִדְבָּר י) מֵאִסָּף לְכָל הַמִּזְזֹנֹת, דְּהוּא
יִרְכָּא שְׁמַאכְלָא, וְאִזֵּיל לְבַתְרֵייתָא.

תְּרַעַז תָּא זְוִי, כִּינִין דִּיהוּדָה וְרַאוּבֵן נְטִלִין, לִינְאִי וְאַרְוֶנָּא פְּרִשִׁין דְּגִלְיִן, וְנְטִיל דְּגִלְיָא
דְּאַפְרִים דְּאִיהוּ לְמַעַרְב, יִרְכָּא יְמִינָא נְטִיל, בְּקִפְסִירֵי קֶסֶטָא. וְאִי תִימָא זְבוּלָן דְּאִיהוּ עָאֵל,
וְנְפִיק, דְכְּתִיב בֵּיה, (דְּבָרִים לָג) שְׁמוֹז זְבוּלָן בְּצִאֲתָהּ, וְכְתִיב וַיִּרְכְּתוּ וְגו'. אֲלָא וְדֵאֵי, יְהוּדָה
אַתְּכִלִּיל מְכָלָא.

תְּרַעַז תָּא זְוִי, מְלָכֻו דְּלַעֲיָלָא אַתְּכִלִּיל מְכָלָא, וְיְהוּדָה אִיהוּ מְלָכֻו תַּתְּאָה. כְּמָה
דְּמְלָכֻו עֲלָאָה אַתְּכִלִּיל מְכָלָא, הָכִי נְמִי מְלָכֻו תַּתְּאָה, אַתְּכִלִּיל מְכָלָא מְגוּפָא מִיִּרְכָּא, בְּגִין
לְאַתְגָּבְרָא בְּתוֹקְפִיהָ.

תְּרַעַז כְּתִיב, (דְּבָרִים לָג) מִיְמִינֵי אֲ"שׁ דִּ"ת לְמוֹ, (ע"ד ע"א) אוֹרֵייתָא מְסִטְרָא
דְּגִבּוּרָה אַתִּייהִיב (אַתִּייהִיב), וְגִבּוּרָה אַתְּכִלִּיל בִּימִינָא, וּבְגוּפָא, וְיִרְכָּא, וּבְכָלָא. הָכִי נְמִי
סְדָרָא קְדָמָאָה, יְהוּדָה אִיהוּ, מְלָכֻו דְּאַתִּי מְסִטְרָא גִבּוּרָה, וְאַתְּכִלִּיל בִּימִינָא בְּגוּפָא וּבִיִּרְכָּא,
בְּכָלָא אַתְּכִלִּיל. כְּמָה דְּמְלָכֻו דְּלַעֲיָלָא, אַתְּכִלִּיל מְכָלָא.

תְּרַעַז סְדָרָא תְּנִינָא רַאוּבֵן, דְּאִיהוּ לְסִטְרָא דְרוּם, וְדָרוּם אִיהוּ יְמִינָא, וְכָל זְוִיָּלָא
דִּימִינָא, יְהוּדָה נְטִיל לִיה, בְּגִין דְּרַאוּבֵן (ס"א אַתְּעִבִּיר) אַתְּעִבִּיר מְנִיָּה מְלָכֻו, כְּמָה דְּאַתָּא אָמַר
פִּזּוּז כְּמִים אֵל תּוֹתֵר, וְנְטִיל לִיה יְהוּדָה, וְאַתְגָּבֵר בְּתוֹקְפָא דִּימִינָא, דְּהוּא מְרַאוּבֵן, וְכֵן כְּתִיב
בְּדוֹד, (תְּהִלִּים קי) נָאם יִי לֹאדְנִי שֵׁב לִימִינִי. בְּגִין דְּשְׁמַאכְלָא אַתְּכִלִּיל בִּימִינָא, וְאַתְתַּקֵּף
בְּזוּיָלִיָּהּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תְּהִלִּים קיז) יְמִין יִי עוֹשֶׂה זִוְיָל וְגו'. יְהוּדָה וְרַאוּבֵן תְּרִין דְּרוּעִין
הֵווּ.

תַּשׁ סְדָרָא תְּלִיתָאָה, אֲפָרִים, דְּאִיהוּ יִרְכָּא יְמִינָא, וְנְטִילָא קָמִי שְׁמַאכְלָא תְּדִיר, וְדִין
(דָּא) דְּאִיהוּ יִרְכָּא שְׁמַאכְלָא, נְטִיל לְבַתְרֵייתָא, וְעַל דָּא הוּא הַמֵּאִסָּף לְכָל הַמִּזְזֹנֹת לְצַבָּאוֹתָם,
וְאִזֵּיל לְבַתְרֵייתָא.

תַּשׁ יְהוּדָה נְטִיל זְוִיָּלָא בְּתִרִין דְּרוּעִין, בְּגִין דְּרַאוּבֵן דְּאִיהוּ יְמִינָא, (ס"א אַתְּעִבִּיר)
אַתְּאָבִיד מְנִיָּה בְּכִירוּתָא כְּהוֹנָתָא וּמְלָכּוּתָא, וְעַל דָּא כְּתִיב בֵּיהוּדָה, (דְּבָרִים לָג) יָדִיו רַב לוֹ
וְעָזָר מִצָּרָיו תִּהְיֶה.

תַּשׁ תָּא זְוִי, כְּתִיב, (מְלָכִים א י) וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה כֶּסֶף שֵׁן גָּדוֹל. פְּרִסְיָא
דְּשְׁלֹמֹה, עֲבַד לִיה כְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיָלָא, וְכָל דְּיוֹקָנִין (דְּהַכָּא) דְּלַעֲיָלָא עֲבַד הָכָא. וְעַל דָּא כְּתִיב,

(דברי הימים א כט) וַיֵּשֶׁב שְׁלֹמֹה עַל כִּסֵּא ה' לְמַלְכָּהּ, מֶלֶךְ מִלְכָּה סְתִיבָא הוּא. וְכֵן (מלכים א ב) וַיֵּשֶׁב שְׁלֹמֹה עַל כִּסֵּא דָוִד אָבִיו וַתִּכּוֹן מַלְכוּתוֹ מֵאֵל, דְּקִיבָא סִיחָא בְּאַשְׁלֻמוּתָא.

תשג' דין ידיו עמו בקדמיותא, ולבתר שבטי ישראל פאנוד, פיוודו של עולם (דף רבג' ע"ב) כמה דהוה בשמשון, דאיהו יוזראי עביר דינא בעלמא, ודאין וקטיל פנודא, ולא אצטריר סמך.

תשד' דן ידין עמו. רבי יצחק אמר, דן, היינו זוגא, כמין על אורזון ושבילין. ואי תימא דעל שמשון בלזודוי הוא. און הכי נמי לעילא, דא הוא נפש אזורא (ס"א נזיש זוטא) מאסף לכל המונות, וכמין לאורזון ושבילין. לבתר, זילין ומשירין מהכא נפקי, אינן דכמאן לבני נשא, על זובין, דראמין להו לאזורא בתר בתפיהו. אמר רבי זמאי, נזיש הקדמוני לעילא, עד דלא יתבסס בזמרא דזידוי.

תשיה. נְזִישׁ עָלִי דֶרֶךְ. תָּא וְזוּי, כְּמֹה דְאִית דֶּרֶךְ לְעִילָא, הָכִי גַבִּי אֵית דֶּרֶךְ לְתַתָּא, וּבִתְפָּרְשָׁא יָמָא, לְכַמּוֹה אֹרְחוֹן בְּכָל סֵטֶר. וְאֵית אֹרְחוֹא וְזַד, דְּאֵתִי וְאַסְגֵּי יָמָא, וְרַבֵּי נִזְנִין בִּישִׁין לְזַמִּיהוּ, כְּמֹה דְאִפִּיקוּ מִיֵּין לְתַתָּא נִזְנִין טָבִין, (שְׂמוֹת ל) נִזְנִין בִּישִׁין, נִזְנִי עוֹרְדֵּעֲנָא, כְּזוֹנָא דָא, נִזְנִין בִּישִׁין לְזַמִּיהוּ.

תשׁוּ וּכְדֹ מִשְׁתַּמְשִׁי מֵאַרְזָא דִּיבֵּא, אֶתְחַזֵּן רַבְכִּין עַל סוּסֵיהֶוּ. וְאַלְמָלָא דִּהֵא זִוְיָא, דֵּאִיהֶוּ כְּנִישׁ לְכָל מִשְׁרִידִין, כְּמִין לְסוֹף אֲרוֹזִין, וּבִדֵּר לֹון לְאַחוּרָא, הֶוּ מְשִׁשְׁשִׁי עֲלֵמָא. מִסְטָרָא דִּהֵנִי נְפִקִין זֹרֵשִׁין לְעֲלָמָא. תָּא זִוְי, בְּבִלְעָם כְּתִיב, (בְּמִדְבָּר כַּד) וְלֹא הִלֵּךְ בְּפַעַם בְּפַעַם לִקְרֹאת זֹזִישִׁים, בְּגִין דֵּאִינוּן קִיבִין לְלוּזָא בְּזֹרֵשִׁי עֲלָמָא.

תש"ז חזמי מה פתיב, יהי דן נחש על דרך. מאי על דרך. אלא נחש, מאן
 דאשתדל אבתריה, אפוזיש פמליא דלעילא, ומאי איהו, שהוא דרך עלאה דנפק מלעילא.
 כמא דאת אמר, (ישעיה מו) הננתן ביים דרך וגו'. נחש, מאן דאשתדל אבתריה, פאילו אזיל
 על ההוא דרך עלאה לאפוזשא ליה, בגין דמההוא דרך, אתזנו עלמין עלאי.

תשיח ואי תיבא, דין, אמאי איהו פדרגא דא, אלא פדכתיב, (בראשית ג) ואת
להט הזרע המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים. הכי נמי הנוסף עקבי סוס וגו', בגין
לנטרא ליה לכל משיריין. אמר רבי אלעזר, תקונא דכורסייא איהו. תא וזוי, פרסייא
דשלמה מלכא, וזד וזוגא מרפרף בקטורי שרביטא לעילא מאריותא.

תשט"ו בְּתֵיב, (שׁוּפְטִים יג) וְתִזְכֹּל רוּחַ ה' לְפָעֲמוֹ בְּמִזְוֶה דָן וְגו'. תָּא זִוּי, שְׁמִישׁוֹן זִוּי
עוֹלָם הוּה, וּפְרִישׁ עֲלָמָא אִיהוּ, וְאַתְגַּבֵּר בֵּית זִיכְלָא תְקִיפָא, וְהוּא הוּה זִוּיָא בְּהַאי עֲלָמָא,
לְקַבֵּל עַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִּים וּמַזְלוֹת, דְּהָא אֲזֻסְנֵת זִוּלְקָא דְּבִרְכַּתָּא דְּדָן אֲבוּהֵי יְרִית,
דְּבְתֵיב, יְהִי דָן נִזְשׁ עָלֵי דְרָרָ וְגו'.

תשיי אָמַר רַבִּי זוּזְיָא, נָזוּשׁ יְדִיעָא, שְׁפִיפּוֹן בִּמְאי גִיהוּ. אָמַר לִיה, רַזָּא דְתַקְוָנָא דְרוּרְשִׁין, דְּנָזוּשׁ אִיהוּ שְׁפִיפּוֹן, דְּכִי נָמִי הָהוּא רִשְׁעֵ דְבִלְעָם, בְּכֻלָּא הָהוּא יָדַע. תָּא זוּזִי כְתִיב, (במדבר כג) וַיִּלֶּךְ שָׁפִי, לְאֻמְנִן בְּהָאִי, וּלְאֻמְנִן בְּהָאִי.

תשיא ואי תימא דן, לאו דרגיה בהאי. הכי הוא ודאי. אלא אתמנא על דרגא דא (להוא), למהוי סטרא בתרייתא, ושבוזא איהו דיליה, במען דמלכא בהאי, וממנא על האי,

ויקרא איהו לכל אינון ממונין. ופרסייא דמלכא, בכל אינון ממונין אתתקן, בכל הני ממונין תזוזתייהו מתפרשין אורזין ודרגין, הן לטב, הן לביש, וכלהו אתאזוזין בהני תקוני דפרסייא. ובגני כף דין לסטר צפון, בגוקבא דתהומא רבא. דסטר צפון כמה זובילי טריקין אורזין תמן, וכלהו טפסירא דקסטר אבאשא עלמא.

תשיב בגני כף צלי יעקב ואמר, לישועתך קויתי ה'. בכל שבטים לא קאמר לישועתך אלא בהאי. בגין דזומא ליה תוקפא תקיפא דזוויא, מרוזשא דינא לאתגברא.

תשיב רבי יוסי ורבי זוקיה הוו אזלי למזוזבי לרבי שמעון בקפוטקיא, אמר רבי זוקיה, האי דאמרינן לעולם יסדר בר נש שבזא דמריה, ולבתר יצלי צלותיה, האי מאן דלביה טריד, ובעי לצלאת צלותיה, ואיהו בעקו, ולא יכיל לסדרא שבזא דמריה כדקא יאות, מאי הוא.

תשיב אמר ליה, אף על גב דלא יכיל לכונא לבא ורעותא, סדורא ושבזא דמריה אמאי גרע, אלא יסדר שבזיה דמאריה, אף על גב (דף רמוד ע"א) דלא יכיל לכונא, ויצלי צלותיה. הדא הוא דכתיב, (תהלים יז) תפלה לדוד שמעה ה' צדק הקשיבה רנתי, שמעה ה' צדק בקדמיתא, בגין דאיהו סדורא דשבזא דמריה. ולבתר הקשיבה רנתי האזינה תפלת. מאן דיכיל לסדרא שבזא דמריה, ולא עביד, עליה כתיב, (ישעיה ס) גם כי תרבו תפלה אינני שומע ידיכם וגו'.

תשיב, (שימות כט) את הכפש האזוד תעשה בבקר ואת הכפש השני תעשה בין הערבים. תפלות כגדר תמידין תקנום. תא זווי, באתערותא דלתתא, אתער הכי נמי לעילא. ובאתערותא דלעילא, הכי נמי לעילא מניה, עד דמטי אתערותא לאתר דבעיא בוצינא לאדלקא ואדליק. ובאתערותא דתננא דלתתא, אדליק בוצינא לעילא, וכד האי אדליק (בוצינין), כלהו בוצינין אורזין דלקין, ומתברכאן מניה כלהו עלמין. אשתכחו, דאתערותא דקרנא תקינא דעלמא, וברכאן דעלמין כלהו.

תשיב הא כיצד, שארי תננא לסלקא, אינון דיוקנין קדישין דממונין על עלמא אתהזון (ס"א אתתקנו) לאתערא, ומתערין לדרגין בכסופא דלעילא, כמא דאת אמר, (תהלים קד) הכפירים שואגים לטרף וגו'. אלן אתערין לדרגין עלאין דעליהו, עד דמטי אתערותא, עד דבעי מלכא לאתזבא במטרוניתא.

תשיב ובכסופא דלתתא, נבעין מיין תתאין, לקבלא מיין עלאין, דהא לא נבעין מיין עלאין, אלא באתערותא דכסופא דלתתא, וכדין תיאובתא אתרפק, ונבעין מיין תתאין לקבל מיין עלאין, ועלמין מתברכאן, ובוצינין כלהו דליקין, ועלאין ותתאין משתכחו בברכאן.

תשיב תא זווי, כהני וליואי. מתערי לאתזבא שמואלא בימינא. אמר רבי זוקיה, כלא הכי הוא ודאי, אבל הכי שמענא, כהני וליואי, דא אתער שמואלא, ודא אתער ימינא, בגין דאתזבאותא דדכורא לגבי נוקבא, לאו איהו אלא בשמואלא וימינא. כמא דאת אמר, (שיר השירים ב) שמואלו תנוות לראשי וימינו תזובקני. וכדין אתזבא דכר בגוקבא, ותיאובתא אשתכחו, ועלמין מתברכין, ועלאי ותתאי בוזידו.

תשיט ועל דא, כהני וכליאי, מתערי מלה לתתא, לאתערסא כסופא וזביבותא לעילא, דכלא תליא בימינא ושמאלא. אשתכח דקרבנא יסודא דעלמא, תקונא דעלמא, ויידו דעלאין ותתאין. אמר רבי יוסי ודאי שפיר קא אמרת, והכי הוא, והכי שמוענא מלה, ואנשינא לה, ואנא שמוענא הא, וכלא בוזד סלקא.

תשכ השתא צלותא באתר דקרבנא, ובעי בר נש לסדרא שבוזא דמריה כדקא יאות, ואי לא יסדר, לאו צלותיה צלותא. תא וזוי, סדורא שלים דשבוזא דקודשא בריך הוא, מאן דיידע ליוזרא שמוא קדישא כדקא יאות, דבהאי מתערין עלאין ותתאין, ונגדי ברכאן לכלהו עלמין.

תשכא אמר רבי זוקיה, לא אשרי קודשא בריך הוא לישראל בגלותא ביני עממיא, אלא בגין דיתברכו שאר עמין בגניהון, דהא אינן נגדין ברכאן מלעילא לתתא כל יומא.

תשכב אלו, עד דהו אלו, וזמו וזד וזויא דהוה קמסוזר (ואסטר) בארזא. סטו מארזא. אתא בר נש אורא לגבייהו, קטיל ליה וזויא. אהדרו רישיהו, וזמו ליה, ליהוה בר נש דמית. אמרו, ודאי הוה נזוש, שליוזתא דמריה קא עביר. בריך רזומנא דשזבינא. תשכג פתחו רבי יוסי ואמר, יהי דן נזוש עלי דרך. אימתי הוה דן נזוש, ביומוי דירבעם, דכתיב, (מלכים א יב) ואת האזוד נתן בידן אמאי אתייהב תמן עלי דרך. על הוה ארז, דיתמנע (הוה דרך דסלקין) דלא יסלקון לירושלם (ולא יסלקון תמן). ודא דן, הוה לון נזוש לישראל עלי דרך, עלי דרך ודאי, כמא דאת אמר, (מלכים א יב) ויעץ המלך וגו. שפיפון עלי ארז. דעקיין לון לישראל. וכלא לא הוה אלא עלי דרך, ועלי אורזא, לאתמנעא מישראל דלא יסלקון לירושלם, למיוזג וזניהו, ולקרבא קרבנא ועליון, למפלוז תמן. (דף רמד ע"ב)

תשכד תא וזוי, בשעתא דמטו ברכאן לידא דמישה, לברכא לכלהו שבטים, וזמא לון דהוה קטיר בזוויא, אהדר קטר ליה בארזא. הךא הוה דכתיב, (דברים לג) ולדן אמר דן גור ארזיה יזק מן הבשן. מאי טעמא, בגין (דאיהו) דיהא שירותא וסופא דד' דגלין קטיר ביהודה דאיהו מלכא, כמא דאת אמר, גור ארזיה יהודה, והוה שירותא דדגלין. וסופא דדגלין דן, דכתיב דן גור ארזיה וגו, למחוי שירותא וסופא קטיר בוזד אתר:

תשכה לישועתה קויתי ה', רבי וזייא אמר, (כדכתיב) כמא דאת אמר, (שופטים יג) והוה יוזל להושיע את ישראל מיד פלשתים. אמר (ס"א רבי אזא), וכי אמאי קויתי והא סליק הוה יעקב מעלמא בהוהא זמנא מכמה שניין. אמאי אמר דאיהו מוזכר להוהא וישועת. (ס"א אלא ודאי) אמר ליה ודאי רזא דמלה, כדכתיב, (שמות יז) והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל, ישראל סתם. אוף הךא והוה יוזל להושיע את ישראל, ישראל סתם. בגיני כך אמר, לישועתה קויתי ה'. אמר רבי וזייא. ודאי הכי הוא, ושפיר. ופאה וזלקהון דצדיקייא, דיידע לאשתדלא באורייתא, למזכי בה לזיוין דלעילא. כמא דאת אמר, (דברים ל) כי הוא וזייא וארץ ימיה לשבת על האדמה וגו.

תשכו גִּדְדוּד יְגוּדְנוּ וְהוּא יְגוּד עֲקָב. רַבִּי יִיסָא אָמַר, מִגֵּד אֲשֶׁתְּמַע, דְּהָא זִילִין יִפְקוֹן לֹאֲמֹזָא קֶרְבָּא, מִשְׁמַע דְּכְתִיב גִּדְד, בְּכָל אֲתֵר גִּימָ"ל (רל"ד ע"ב) דְּלִית, זִילִין וּמִשְׁרִין נִפְקִי מִנֵּיהּ. דְּהָא גִימָ"ל יְהִיב, וְדְלִית לְהִיט. וּמִהֲכָא (נ"א מִשְׁכָּא) כְּמֹה זִילִין וְכְמֹה מִשְׁרִין תִּלְיִין בְּהוּ.

תשכו תָּא זִוּי, הֵהוּא גִדְר דְּנִגִיד וְנִפְקִי מִעֲדָן, לֹא פִסְקִין מִימּוֹי לְעַלְמִין, וְהוּא אֲשִׁלִּים לְמִסְכְּנִי, וְעַל דָּא קִיִּימִי כְּמֹה זִילִין וְכְמֹה מִשְׁרִין, וְאֲתִנּוּ מִהֲכָא. וְעַל דָּא גִדְד, דָּא אִפִּיק וְיְהִיב, וְדָא לְהִיט וְנִקִּיט, וְאֲתִנּוּ בֵּיתָא וְכָל אַנְשֵׁי בֵּיתָא.

תשכו אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֲלֻמָּלָא דְהוּי גִדְד מִבְּנֵי שְׁפִזּוּת, שְׁעָתָא קִיִּימָא לִיה לֹאֲשִׁלְמָא יִתִּיר מִכְּלָא. הִדְא הוּא דְכְתִיב, (בְּרַאשִׁית ל) בָּא גִדְד קָרִי, וְכְתִיב בְּגִד זֹסֶר אֶלְיָי, דְּהָא שְׁעָתָא קִיִּימָא בְּשָׁלִימוֹ, וְאֲסִתְלַק מִנֵּיהּ. הִדְא הוּא דְכְתִיב, (אִיוב ו) אֲזִי בְּגִדוֹ כְּמוֹ זֶזֶל, בְּגִין דְּהֵהוּא גִדְר דְּנִגִיד, אֲסִתְלַק בְּהֵהִיא שְׁעָתָא, וְכְתִיב בְּגִד זֹסֶר אֶלְיָי, וְעַל דָּא, לֹא זָכָה בְּאַרְעָא קִדִּישָׁא וְאֲסִתְלַק מִנֵּיהּ.

תשכו רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מִנֵּין לְרַאוּבֵן דְּהָוָה כְּהָאִי זִוּיָא, כְּדְכְתִיב, פִּנּוּז כְּמִים אֵל תֹּתֵר דְּאֲסִתְלַקוּ מִיִּין וְלֹא נִגִידוּ, וְהָא אֲתֵמַר כְּמֹה אִפְקִים. וְתִרְוּיָהּ לֹא זָכוּ בְּאַרְעָא קִדִּישָׁא, וְזִילִין וּמִשְׁרִין אִפִּיקוּ לֹאֲזִסְנָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל אֲרַעָא. תָּא זִוּי, מִזֵּה דְאֲתַפְקִים בְּגִד, אֲשִׁתְלִים בְּאַשֶׁר, הִדְא הוּא דְכְתִיב, מִאֲשֶׁר שְׁמִנָה לְזִמּוֹ וְהוּא יִתֵּן מִעֲדָנִי מִכָּר. הִשְׁתָּא אֲשִׁלִּים גִּימָ"ל לְדְלִית.

תשל רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אָבָא אֲשִׁתְּמִיטוּ בְּמַעֲרֵתָא דְלֹד, דְּעָאלוּ קָמִי תוֹקְפָא דְשִׁמְשָׁא, דְּהוּוּ אֶלְי בְּאַרְזָא. אָמַר רַבִּי אָבָא נִסְזֹר הָאִי מַעֲרֵתָא בְּמִלִּי דְאֹרִיִּיתָא. פִּתּוּז רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (שְׁמוֹת קי"ד ע"א) (שִׁיר הַשִּׁירִים וז) שִׁימְנֵי כְּזוֹתֶם עַל לִבְךָ כְּזוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ וְזוֹ, רִשְׁפִּיָּה רִשְׁפִּי אֵשׁ שְׁלֵהֶבֶת יָהּ, הָאִי קָרָא אֲתַעֲרָנָא בֵּיתָא. אֲבָל לִילֵיא זֹדִי הָוָה כִּד הָוִינָא קָאִים קָמִי אָבָא, וְשִׁמְעָנָא מִנֵּיהּ מְלָה, דְלִית שְׁלִימוֹ וְרַעוּתָא וְכִסּוּפָא דְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא, אֶלָּא (ס"ז ע"ב) בְּנִשְׁמַתְהוֹן דְּצִדִּיקָאִי. דְאִינוּן מִתְעָרִי זְבִיעוּ דְמִיָּא תִתָּאִי, לְקַבְּלִי עֲלָאִי. וּבְהֵהִיא שְׁעָתָא שְׁלִימוֹ דְרַעוּתָא וְכִסּוּפָא בְּדְבִיקוֹ זֹדִיא לְמַעַבְדִּי פִּירִין.

תשל תָּא זִוּי, בְּתֵר דְאֲתַדְבְּקוּ דָּא בְּדָא, וְהָא קְבִילַת רַעוּתָא, הִיא אֲמִרַת שִׁימְנֵי כְּזוֹתֶם עַל לִבְךָ, אֲמִי כְּזוֹתֶם. אֶלָּא אֲרִיזִית דְּזוֹתֶם, בִּין דְאֲתַדְבְּק בְּאַתֵּר זֹדִי, אִף עַל גַּב דְאֲתַעֲדִי מִנֵּיהּ, הָא אֲשִׁתָּאֵר רִשְׁמִי בְּהֵהוּא אֲתֵר, וְלֹא אֲעָדִי מִנֵּיהּ. דְכָל רִשְׁמִי, וְכָל דְיוֹקְנָא דִילֵיהּ, בֵּיתָא אֲשִׁתָּאֵר. כִּד אֲמִרַת כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל, הָא אֲתַדְבְּקָנָא בְּהּ, אִף עַל גַּב דְאֲתַעֲדִי מִנֵּיהּ וְאִזִּיל (דף רמה ע"א) בְּגִלּוּתָא. שִׁימְנֵי כְּזוֹתֶם עַל לִבְךָ, בְּגִין דְיִשְׁתָּאֵר כָּל דְיוֹקְנֵי בְּהּ, כְּהָאִי זוֹתֶם דְיִשְׁתָּאֵר כָּל דְיוֹקְנֵיהּ, בְּהֵהוּא אֲתֵר דְאֲתַדְבְּק בֵּיתָא.

תשלכ כִּי עֲזָה כְּמוֹת אֲהֵבָה, תִּקִּיפָא הִיא, כְּפָרִישׁוֹ דְרוּזָא מִן גּוּפָא. דְתִנְיִן, בְּשְׁעָתָא דְבֵר זֶשׁ מְטִי לֹאֲסִתְלַקָּא מִן עַלְמָא וְזִמּוֹ מִזֵּה דְזִמּוֹ, רוּזָא אֶלָּא בְּכָל (וִיקָרָא קַכ"ו ע"ב) שְׁיִפִּי דְגּוּפָא וְסָלִיק גְּלִגְלוֹי, כְּמָאן דְאִזִּיל בְּיָמָא בְּלָא שְׁיִיטִין, סָלִיק וְזִוּיָא וְלֹא מִהֲנִיָּא לִיה, אֲתָא וְאִישְׁתָּאִיל מִכָּל שְׁיִפִּי גּוּפָא, וְלִית (לֹאן) תִּקִּיפּוֹ כְּיוּמָא דְפָרִישׁ רוּזָא מִן גּוּפָא. כִּד

תקופו דרזוימו דכנסת ישראל לגבי קודשא בריך הוא, כתיקפו דמותא, בשעתא דבעי רוזא לאתפרשא מן גופא.

תשלב קשה כשאול קנאה, כל מאן דרזוי, ולא קשיר עמיה קנאה, לאו רזוימותיה רזוימותא. כיון דקני, הא רזוימותא אשתלים. מכאן אוליפנא דבעי בר נשי לקנאה לאנתתיה, בגין דיתקשר עמה רזוימותא שלים, דהא מגו כך לא יהיב עינוי באינתו אזורא. מהו קשה כשאול. אלא, מה שאול קשיא בעיניהו דזויבין לביונות ביה, כך קנאה קשיא בעיניהו דמאן דרזוי וקני, לאתפרשא מרזוימותא.

תשלב דבר אזור, קשה כשאול קנאה, מה שאול, בשעתא דנזותין לון לזויביא ביה, מודיעין לון זויביהו על מה נזותין ליה, וקשיא ליה. כך, מאן דקני, הוא תבע על זויביה, וזשיב (נ"א וזשיד) כמה עובדין, וכדין קשורא דרזוימותא אתקשר ביה.

תשלה רשפיה רשפי אש שלהבת יה. מאן שלהבת יה, דא שלהובא דאתוקדא ונפקא מגו שופר, דאיהו אתער ואוקיד, ומאן איהו, שמאלא. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תנוזת לראשי. דא אוקיד שלהובא דרזוימו דכנסת ישראל לגבי קודשא בריך הוא.

תשלו ובגניי כך, (שיר השירים וז) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. דהא כד אתי ימינא דאיהו מים, אוסיף יקידו דרזוימותא, ולא כבי שלהובא דשמאלא, כמה דאת אמר וימינו תנובקני, האי איהו מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, וכן כלא כהאי גוונא.

תשלו עד דהו יתבי, שמעו קליה דרבי שמעון, דהוה אתי באורזא, הוא ורבי יהודה ורבי יצחק. קריב למערתא, נפקו רבי אלעזר ורבי אבא. אמר רבי שמעון, מכותלי דמערתא זמינא דשכינתא הקא. יתבו. אמר רבי שמעון במאי עסקיתו. אמר רבי אבא, ברזוימותא דכנסת ישראל לגבי קודשא בריך הוא, ורבי אלעזר פריש האי קרא בכנסת ישראל, שימני כזותם על לבך וגו'. אמר ליה, אלעזר ברזוימו עלאה וקשירו דזויבותא אסתכלת.

תשלו אשתיק רבי שמעון שעתא. אמר, בכל אתר בעייתא שתיקו, בר שתיקו דאורייתא. גינא וזדא אית לי גניא, ולא בעינא דיתאביר מנייכו, והיא מלה עלאה, ואשכונא לה בספרא דרב המנונא סבא.

תשלב תא וזוי, בכל אתר דכורא רדיף בתר נוקבא, ואתער לגבה רזוימותא, והכא אשכונא, דהיא אתערת רזוימותא ורדפה אבתריה, ואורייתא דעלמא, דלית שבוזא דנוקבא, למרדף בתריה דכורא. אלא, מלה סתימא היא, ומלה עלאה דבי גנייא דמלכא. תא וזוי, תלת נשמותין אינון, ואינון סלקין בדרגין עלאין ידיען, ועל דאינון תלתא ארבע אינון. וזד נשמותא עלאה דלא אתפס, ולא אתער ביה גזברא (ס"א גזעא) דקרטיטאה עלאה, כל שכן תתאה. והאי נשמותא לכל נשמותין. והוא סתים, ולא אתגלויא לעלמין, ולא אתיידע, וכלהו ביה תליין.

תשומא והאי אתעטף בעטופא דזרחא דכרמלא, (נ"א דבדולוזא) בגו זחירותא ונטוף טפין טפין מרגלאן ואתקשרו כלהו כוזר, כקשרין דשייפי דגופא זור. והוא אעיל בגווייהו, ואזוי בהו עבדתיה. הוא ואינון זור הוא, ולית בהו פרישו. האי נשמתא עלאה טמיריו דכלא.

תשומב נשמתא אזורא, נוקבא דמטמרא בגו זיכלה, והיא נשמתא להו, ומנייהו אזיידא (דף רמה ע"ב) גופא, לאזוזאה בהו עבדתא לכל עלמא. כגופא דאיהו מאנא לנשמתא, למעבד ביה עבדתא. ואלין כגוזא דאינון קשרין טמירין דלעילא.

תשומג נשמתא אזורא, היא נשמתהון דצדיקייא לתתא. נשמתהון דצדיקייא אתין מאינון נשמותין עלאין, מנשמתא דנוקבא, ומנשמתא דדכורא. ובגין כך, נשמותין דצדיקייא עלאין, על כל אינון זיילין ומשרין דלעילא.

תשומד ואי תימא, הא עלאין אינון מתרין סטרין, אמאי נזותין להאי עלמא, ואמאי אסתלקו מניה. למלכא דאתיילד ליה בר, שדר ליה לזור כפר, למרבה ליה ולגדלא ליה עד דיתרבי (ליה), ויולפון ליה ארוזי דהיכלא דמלכא. שבע מלכא דהא בריה רב ואתרבי. מה עבד ברוזימו דבריה, משדר לה למטרוניתא אמיה בגיניה, ואעיל להיכליה, וזודי עמיה כל יומא.

תשומה כך קודשא בריך הוא, אוליד בר במטרוניתא, ומאי איהו, נשמתא עלאה קדישא, שדר ליה לכפר, להאי עלמא, דיתרבי ביה, ויולפון ליה ארוזי דהיכלא דמלכא. כיון דידע מלכא דהא בריה אתרבי בהאי כפר, ועידן הוא למייתי ליה להיכליה. מה עבד ברוזימו דבריה, משדר למטרוניתא בגיניה ואעיל להיכליה. נשמתא לא סלקא מהאי עלמא, עד דאתת מטרוניתא בגיניה, ואעילת לה בהיכלא דמלכא, ויתיבת תמן לעלמין.

תשמו ועם כל דא, ארוזא דעלמא, דאינון בני כפר בכאן על פרישו דבריה דמלכא מנייהו. זור פקוז הוה תמן, אמר לון, על מה אתון בכאן, וכי לאו בריה דמלכא איהו, ולא אתונון למידר יתיר בעייכו, אלא בהיכלא דאבוי. כך משה, דהוה פקוז, וזמא בני כפר דהוה בכאן. על דא אמר, (דברים יד) בנים אתם לני אלהיכם לא תתגודדו.

תשמוז תא זוי, איכו הוה ידעין כלהו צדיקייא האי, הוה זוראן ההוא יומא דמטי לון לאסתלקא מהאי עלמא. וכי לאו יקרא עלאה הוא, דמטרוניתא אתת בגיניהו, ולאובלא לון להיכלא למלכא, למזודי בהו מלכא כל יומא, דהא קודשא בריך הוא לא אשתעשע אלא בנשמתהון דצדיקיא.

תשמוז תא זוי, אתערותא דרוזימו דכנסת ישראל, לגבי קודשא בריך הוא, נשמתהון דצדיקיא לתתא מתערין לה. בגין דאינון אתין מסטרא דמלכא, מסטרא דדכורא, ואתערותא דא מטי לנוקבא מסטרא דדכורא, ואתער רוזימותא. אשתכוז דדכורא אתער וזביבו ורוזימותא לנוקבא, וכדין נוקבא אתקשרת ברוזימותא, לגבי דכורא. תשמוז בהאי גוזא, תיאובתא דנוקבא למשדי מין תתאין לקבל מין עלאין, לאו איהו אלא בנשמתהון דצדיקיא. ופאין אינון צדיקיא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי, דעלייהו קיימין עלאין ותתאין. ועל דא (משלי י) וצדיק יסוד עולם כתיב, סתם.

תשנ ורזא דכלא, צדיק, איהו יסודא דלעילא, ואיהו יסודא דלתתא, וכנסת ישראל אתכלילת מעדיק, מלעילא ומתתא. (קנ"ג ע"ב) צדיק ביהאי סטרא, וצדיק ביהאי סטרא, ירתין לה. הךא הוא דכתיב, (תהלים לו) צדיקים ירשו ארץ. ירשו ארץ ודאי. תא וזוי, צדיק אוזסין לה להאי ארץ, ואריק עלה ברכאן בכל יומא, ויהיב לה תפנוקין ועדונין, בגגידו עלאה דגגיד עלה, והא (רל"ה ע"ב) אוקימנא מלה.

תשנא ורזא דכתיב (בראשית מט) מאשר שמונה לזומו והוא יתן מעדני מלך. ועם כל דא, מלה אוזרא, כמה דכתיב, (שיר השירים ו) ראוה בגות ויאשרוה, ועל דא אמרה לאה, (בראשית לו) באשרי כי אשרוני בגות וכלא שפיר. ותא וזוי מעלמא דאתי, אתמשיך וגגיד להאי צדיק, למיהב תפנוקין ועדונין להאי ארץ, דאיהו לזום עוני, ואתעביד לזום פגג, הךא הוא דכתיב, מאשר שמונה לזומו והוא יתן מעדני מלך ודאי, והא (ע"ז ע"ב) אוקימנא (דף רמו ע"א)

תשנב תא וזוי, מאשר שמונה לזומו. דא הוא אתר דכלא מאשרין ליה. ובאי איהו, עלמא דאתי. דעלאי ותתאי מאשרין ליה, ומכספין ליה. שמונה לזומו, מאן, עד כאן לא פריש מאן הוא אתר. אלא, אית לזום, ואית לזום, כמה דאית אילנא, ואית אילנא. אית אילנא דזוי, ואית אילנא דתלמיא ביה מותא. אית לזום דאקרי לזום עוני, ואית לזום דאקרי לזום פגג. ובמאן איהו (לזום). דא ו, ודא הוא לזומי, לזום ו. ועל דא כתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לזום מן השמים, מן השמים ודאי.

תשנג ועל דא, מאשר שמונה לזומו, לזום ו, דהא מיניה אתון האי אילנא, והוא מעטרא ליה, כדכתיב, (שיר השירים ג) בעטרה שעטרה לו אמו. וכד איהו נקיט, ודאי הוא יתן מעדני מלך. ובמאן מלך. דא כנסת ישראל, דהא מיניה אתונת, והוא יהיב לה על ידא דצדיק, דרזא קדישא את קיימא. ובמהכא לשאר דרגין דלתתא, וכלהו כגוונא דלעילא.

תשנד בספרא דרב המנונא סבא, אמר הכי, מאשר שמונה לזומו, (לעיל מז ע"ב) דא לזום שבת, דאיהו פגג, על זוד תרין. כדכתיב, (שמות טז) לקטו לזום משנה. מאי לזום משנה. אלא, תרי לזום, לזום מן השמים, ולזום מן הארץ. דא הוא לזום פגג, ודא הוא לזום דמסכנא, ובשבת אתכליל לזום תתאה בלזום עלאה, ואתברך האי בגיני האי, ואיהו לזום משנה.

תשנה ותו הוה אמר, לזום משנה השבת, נקיט משבת עלאה, דאיהו גגיד ואגהיר לכלא, ואתוזבר לזום בלזום, ואיהו משנה. ובכל אתר, רזא דלזום, נוקבא היא. בגין כך שמונה כתיב ולא שמן. וכתיב, (בראשית מט) כי אם הלזום אשר הוא אוכל, דא אנתתיה.

תשנז ואי תימא (שמואל א ט) והלזום אוכל מפלינו, ולא כתיב אוכלת. שאר מזונא לזום קרינן ליה, ואשתמודען מלין, מאן הוא שאר מזונא, ובמאן הוא לזום מפלי. לזום דלעילא, בכל אתר דכר, לזום תתאה, בכל אתר נוקבא ואנן אשכוזינא דזמנין כתיב דכר, ולזמנין נוקבא, וכלא זוד מלה, האי ביהאי, ושפיר כלא.

תשנח תא וזוי, אשר, רשים לעילא ורשים דלתתא, בתקוני פלה. וכלהו תריסר שבטין ימא קאים עליהו, ואתתקן בהו. הךא הוא דכתיב, (מלכים א ז) והים עליהם

מלכמ'עלה. ור'א דמלה, אתתקן לעילא ואתתקן לתתא בארעא. אתתקן לעילא בתקונין ידיען, כגוונא דעלמא עלאה. ואתתקן לתתא בהני תריסר שבטין כגוונא דלעילא. ועל דא שכינתא לעילא ושכינתא לתתא בגינייהו (בגווייהו) דישראל, ובתריסר שבטין (נ"א ובתריסר שבטין) אתכלילת ואתתקנת. אשר בתקונאה קיימא, כשאר שבטין.

תשנז ואי לאו דגלי משה, לא אתיידע. דכתיב, (דברים לג) וטובל בשמן רגלו. לאוונאה אן הוא קשרא דיליה באתריה, דאיהו נגיד ההוא משנז רבות מלעילא. בגיני כך כתיב, ברוך מבנים אשר וגו'.

תשנז רבי שמעון פתוז ואמר נפתלי אילה שלווזה הנותן אמרי שפר. הא אתמר, דעלמא עלאה עלמא דדכורא איהו, כיון דסלקא מלה מבנסת ישראל ולעילא, כלא הוא דכר. מנלן, מעולה, אמאי אתקרי עולה, בגין דסלקא לעילא מן נוקבא. ובגיני כך, (ויקרא א) עולה זכר תמים יקריב וגו'.

תשס אמאי תמים, וכי פסקי פסקי בעינן ליה, דאמר תמים, מהו תמים. אלא, כדכתיב, (בראשית יז) הנהלך לפני ויהיה תמים. אימתי תמים, בשעתא (ס"א באתר) דאתגזר, דהא דכורא לא הוי, ולא אשתמודע, אלא בההוא אתר דאקרי תמים. ובמאן איהו, דא את קיימא, דבית אשתמודע דכורא מן נוקבא. כדכתיב, (בראשית ו) איש צדיק תמים היה. בגיני כך זכר תמים, דאשתמודע בית האי שייפא, ולא יסרסון ליה.

תשס ואי תימא, הא כתיב, (ויקרא ד) נקבה תמימה. הכי הוא ודאי, כמה דאקרי צדיק תמים, כך אקרי צדיק תמימה. בגין דכלא, נטלא מניה, בגיני כך, עולה דסלקא מן נוקבא לדכורא, ומהאי אתר ולעילא, כלא הוא דכורא. ומן נוקבא (דף רבו ע"ב) ולתתא, כלא הוא נוקבא, והא אוקימנא.

תשסב ואי תימא, הכי נמי נוקבא דלעילא. אלא, סיומא דגופא אוזוי על כל גופא דאיהו דכר, רישא דגופא נוקבא, עד דנזוית לסיומא, וכד סיומא אתנזוי, הא עביד כלא דכר. אבל הכא, רישא וסופא נוקבא, דהא כל תקון גופא נוקבא.

תשסג תא וזוי, וזד ר'א עלאה אית במלה דא, דהא וזמינן דיעקב בריה ליוסף בגו אוזוהי, כיון דמני קודשא בריה הוא ארבע דגלים בשכינתא, בתריסר שבטין לאתתקנא בהו, גרע מנייהו ליוסף, ושני לאפרים באתריה. מאי טעמא אסתלק יוסף מנייהו. אי תימא בגין וזבווי, לאו הכי, דהא זכאה איהו.

תשסד אלא, ר'א דמלה, יוסף רשימא דדכורא הוה, דכתיב בן פורת יוסף בן פורת עלי עין. וכתיב משם רועה אבן ישראל, מתמן אתון האי אבן ישראל. אבן, דא כנסת ישראל, ועלה אמר דוד (תהלים קיז) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. ובגין דיוסף איהו רשימו דדכורא, אקרי יוסף הצדיק, דהא איהו צדיק ודאי, משם רועה אבן ישראל.

תשסה ובגין דכל תקוני שכינתא אינון נוקבא, אסתלק יוסף מתמן, ואתמני תזוזותיה אפרים, ואיהו נוקבא לתקונאה. ובגין דאיהו הכי, אתמני לסטר מערב, אתר דנוקבא שריא, וההוא רשימו דאיהו דכורא, אסתלק מתקונאה, בגין דאיהו עלמא דנוקבא, ולא עלמא דדכורא, וכל תקונאה בעיין נוקבי.

תשסו ובגין כך, יוסף דאיהו צדיק, אסתלק מתקונתא, ואתמני אפרים תזוזתיה. ועל דא, כלהו תריסר שבטין, תקוני שכינתא אינון, וכלהו בעיין כגוונא דלעילא, בר דרגא דצדיק, דאיהו עביר כל שייפין דכר, ולא בעי לאכזזשא (נ"א ליה).

תשסז נפתלי איכלה שלווזה הגותן אמרי שפר, היינו דכתיב, (שיר השירים ד) ומדברך גאולה, בגין דקול מדבר ליה לדבור, ולית קול בלא דבור. והוא קול אשתלזז מאתר עמיקא דלעילא, ושלזז מקביה, לאנהגא לדבור, דהא לית קול בלא דבור, ולא דבור בלא קול. ודא כלל דצריך לפרט, ופרט דצריך לכלל. ודא קול נפקא מדרום, ומדבר למערב, ירית לתרין סטרין. ודא הוא דכתיב, (דברים לג) ולנפתלי אמר וגו', ים ודרום ירשה, לעילא דכר, לתתא נוקבא, בגין כך נפתלי איכלה שלווזה נוקבא לתתא. כגוונא דא דכר לעילא, דכתיב הגותן אמרי שפר, הגותן כתיב, ולא הגותנת.

תשסז תא וזוי, מוזשבה ראשיתא דכלא, ובגין דאיהי מוזשבה, איהי לגו סתימא ולא אתיידע. כך אתפשט האי מוזשבה יתיר, אתיא לאתר דרוזא שריא, וכד מטי ליהוא אתר אקרי בינה, והא לאו סתים בדיקדמיתא, ואף על גב דאיהו סתים, האי רוזא אתפשט, ואפיק קלא, כליל מאשא ומיא ורוזא, דאינון צפון ודרום ומזרח. והאי קלא, כללא דכל שאר וזילין, וקלא דא מדבר לדבור, ודא יהיב מלה בתקונא, בגין דקול אשתלזז מאתר דרוזא, ואתי לדברא מלה, לאפקא מלין תריצין.

תשסז וכד תסתכל בדרגין, הוא מוזשבה, הוא בינה, הוא קול, הוא דבור, וכלא זוד, והיא היא מוזשבה, ראשיתא דכלא, ולא הוי פרוה, אלא כלא זוד, וקשורא זוד, דאיהו מוזשבה במש אתקשר באין, ולא אתפרש לעלמין, ודא הוא (זכריה יד) ה' אוןד ושמו אוןד. ועל דא, הגותן אמרי שפר כתיב, דא גופא.

תשע סיומא דגופא דא, דכתיב בן פורת יוסף בן פורת עלי עין, אמאי תרי זמני. אלא בן פורת לעילא. בן פורת לתתא. ואמאי לאו איהו בן פורת לתתא, בתקוני מטרוניתא. בגין דבנות צעדה, למהוי עלי שור, דבעיין בנות לתקונהא ולא בנים. כמא דאת אמר, (משלי לא) רבות בנות עשו זיל וגו'. רבות בנות עשו זיל, אלן תריסר שבטין.

תשע תא וזוי, מלכותא קדישא, לא קביל מלכותא קדישא שלימותא, עד דאתזבר באבהן, וכד אתזבר באבהן, אתבני בגינא שלימא (בבנימא שלימא) מעלמא (דף רמו ע"א) עלאה, דאיהו עלמא דדכורא, ועלמא עלאה אקרי ז' שנין, בגין דכלהו ז' שנין ביה.

תשעב וסימניה (מלכים א ו) ויבנהו שבע שנים, דא עלמא עלאה, ולא כתיב בשבע שנים, כמא דאת אמר, (שמות לא) כי ששית ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ, ולא כתיב בששית וכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, באברהם. ואברהם, ז' ימים אקרי, ובית אתבני עלמא עלאה, (ס"א כגוונא דא ויבנהו שבע שנים) ואלן אקרון עלמא דדכורא (ס"א ובית אתבני עלמא לתתא).

תשעג כגוונא דא לתתא אית שנין, רזא דעלמא תתאה, ורזא דא, דכתיב, (מלכים א ה) ז' ימים וז' ימים י"ד יום. דכיון דאמר שבעת ימים ושבעת ימים, לא ידענא

דארביסר אינן. אלא, לאוואה עלמא עלאה, ועלמא תתאה. ואינן שבעת ימים ושבעת ימים. אלן דכורין, ואלן נוקבין. אלן נוקבי האי עלמא עליהו. דכתיב, (משלי לא) רבות בנות עשו זייל, אלן תריסר שבטין, דאינן עשו זייל. בדכתיב, (במדבר ב) כל הפקודים לבנות יהודה וגו', וכן כלהו.

תשעד ואי תימא רבות, והא תריסר אינן, ולא יתיר, בר ההוא זייל דעבדו, מאי רבות. אלא כמה דכתיב, (בראשית יז) ועקת סדום ועמורה כי רבה, כמו גדלה. וכן רבות גדולות, עלאין, ורבבין על כלא. ואלן אקרון זיות גדולות. עשו זייל, ההוא זייל דעבדו דסביבין עליהו, אקרון זיות קטנות עם גדולות, לאתזברא כוזרא, לאתתקנא בהו מטרוניתא, למזודי בהו עלאין ותתאין. כמה דאת אמר, (תהלים קד) לויתן זה יצרת לשונך בו, בגיני כך רבות בנות עשו זייל. (ס"א ואת עלית על כללנה כמה דאת אמר, (מלכים א ו) עומד על שני עשר בקר שלשה פונים צפונה ושלשה וגו' וכתוב והים עליהם מלמעלה היינו ואת עלית על כללנה).

תשעה ועל דא בנות צעדה עלי שור. בנות צעדה, צעדות מבעי ליה, אלא ההוא עין דכתיב לעילא, ומאן איהו, עין משפט, ואיהו קאים עלי עין, ואיהו עין, צעדה, ופסעת למיטל בנות לתקונה, והיניו בנות צעדה, ולא בגים, בנות צעדה, אסתכלת לתקונה, ולא בגים. וימררהו ורבו, באסתכלותא דרזימו לנביה. בדכתיב, (שיר השירים ו) הסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבוני. ועל דא וישטמוהו בעלי זוזים.

תשעו ותשב באיתן קשתו דא קשת. מה קשת דא בת זוגו. באיתן, תוקפא אלבישת עלוי, דלא אוכלשת זיילא, דהא ידעת דיוסף לא יסטי בההוא דרגא, דאת קיימא דיכיה, לימינא ולשמאלא.

תשעו ויפזו, מאי ויפזו. אלא בדכתיב, (תהלים יט) הגזמדים מזהב ומפז רב. וכתיב, (איוב כז) ותמורתה כלי פז. אתינקרו דרועיו במרגליתא עלאה. מידי אביר יעקב, מאינן תרין סטריין, דאתקיף בהו יעקב. משם רועה אבן ישראל, מתמן אתון ההוא אבן יקרא, בדקאמרון. תו, מאינן תריסר סטריין, אתון ההוא אבן יקרא, דאינן צפון ודרום, והיא אתייהבת בעייהו, ואתברכא מנייהו, ואתנזא מנהון על (דרגא) ידא דצדיק.

תשעו תא זוזי, ליוסף אתוסף ליה ברכה אזורא, כמה דאת אמר, מאל אביר ויעזרך וגו'. האי קרא קשיא. מאל אביר, אל אביר יעזרך מבעי ליה. מאי מאל אביר וכלבתר יעזרך. ואת שדי, ואל שדי מבעי ליה, כמה דכתיב, (בראשית מג) ואל שדי יתן לכם רזמים לפני האיש. ויברכך, ויברכך מבעי ליה.

תשעו אלא אוזסין ליה לעילא ותתא. אוזסין ליה לעילא, מאל אביר, דאיהו אוזסנא עלאה, אתר דאקרי שבמים. ויעזרך, בגין דלא יזולף האי אתר לאתר אוזרא, וסיעא דיכיה ליהוי מאתר דא, ולא מאוזרא.

תשפ ואת שדי, מהו ואת שדי, אלא, איהו דרגא אוזרא תתאה, דהא תנינן, בכל אתר את ה', דא שכינתא, כמו (ישעיה ו) וארא את ה', את לרבות. ואת לאכללא יום בלילה, ולילה ביום, בדכתיב ואת שדי, דהא מתמן נפקין ברכאן לברכא עלמין.

תשפא תו, אמאי לא קאמר ואל שדי, דהא דכא נמי משמע כדקאמרינן. דכתיב, ואל שדי יתן לכם רוזמים, כלל אתר זוד הוא, אמאי שבק ל וכתב ת. אלא רזא איהו, דכד אינן שביילין נפקין מעילא, (דף רמו ע"ב) כלל דאורייתא, אוסין שמים. כמא דאת אמר את השמים, כלל דכ"ב אתון. ומדכא נפקי לתורה שבעל פה דאקרי ארין, כדקאמרינן ואת הארין, כלל דכ"ב אתון. ושמים כליל כלל כוזדא, וכדין מתעטרא סיהרא בכלל, ויתבא באשלמותא, ובכאן נגדין כדין מתמן, ועל דא ואת שדי.

תשפב ויברכך, בגין דיהא ליה קיום תדיר ויתיר, דהא בכל אתר דאית ביה וא"ו, תוספת אית ליה, וקיימא. עד כאן כלל, ולבתר עבד פרט, דכתיב ברכות שמים וגו':

תשפג ברכות אביה גברו על ברכות הורי. ברכות אביה גברו ודאי, דהא יעקב אוסין שבזוזא דכלל, ויתיר מאבהן, דהא הוא שלים הוה בכלל. וכלל יהב ליה ליוסף, מאי טעמא. בגין דהכי אתון, דהא צדיק כלל נטיל, ואוסין כלל כוזדא, וכל ברכאן ביה שריין. הוא אריק ברכאן מרישא לעילא, וכל שייפי גופא פלהו אתתקנן, לארקא ביה ברכאן, וכדין אתעבד נהר דנפיק מעדן.

תשפד מאי מעדן, אלא, בכל שעתא דכל שייפין יתבין בקשורא זודא, ואינן בעדוונא דתיאובתא מרישא לעילא ולתתא, וכלהו מעדוונא ותיאובתא דלהון, מריקין ביה, ואתעבד נהר דנפיק מעדן ודאי. תו מעדן מוזכמה עלאה, נגיד כלל לאתמשכא, ועבד נהרא, ואתמשכא עד דמטי ליהא דרזא, וכדין כלל בברכאן, וכלל זוד.

תשפה עד תאות גבעות עולם, (ס"א האי עד) תיאובתא דאינן גבעות עולם. ומאי גינהו, תרי נקבי. זוד לעילא, וזוד לתתא, דכל זוד אקרי עולם. ותיאובתא דכל שייפי גופא, באינן תרין אמהן. תיאובתא לינקה מאמא עלאה. תיאובתא לאתקשרא באמא תתאה. ותיאובתא דכלל זוד, בגין כך פלהו, (כדקא וזוי). תהיינה לראש יוסף וגו', לאתברכא ההוא דרזא דצדיק, ולנטלא כלל. כדקא וזוי.

תשפו זכאין אינן דאקרון צדיקים, דהא צדיק לא אקרי, אלא מאן דנטיר האי דרזא, האי את קיימא קדישא. זכאין אינן בעלמא דין, ובעלמא דאתי. נפקו מן מערתא, אמר רבי שמעון, כל זוד וזוד לימא מלה, וניהר בארזא.

תשפז פתון רבי אלעזר קרא אבתריה, בגימין זאב יטרף וגו'. בגימין זאב יטרף, זאב אמאי. אלא בגין דהכי אתרשים בפרסייא, דהא כל זיוון רברבין ועירין רשימין תמן. כמא דכתיב, (תהלים קד) נזיות קטנות עם גדולות. ופרסייא דעבד שלמה, דכי אתרשים בגיונא דלעילא.

תשפח תו זאב יטרף, דהא מוזבון בוזולקיה הוה. ומוזבון איהו זאב. דאי תימא בגימין איהו זאב, לאו דכי. אלא מוזבון דהוה בוזולקיה, הוא זאב, דהוה אכיל פשרא כל יומא ובגימין הוה זן ליה, בגין דהא בוזולקיה הוה, כביכול איהו מפרנס וזן ליהא זאב. תו זאב יטרף, זאב זון. ומאן איהו, אילין מארי דבבו, דאינן קיימי לעילא לקטרזא, וכלהו אתהו ואתתקנן מקרבנא, ומתערי אתערותא לעילא.

תשפ"ט בבקר יאכל עד ולערב יזלך שלל. מאי בבקר יאכל עד. אלא בצפרא, דאברהם אתער בעלמא, ושעתא דרעוא אשתכח, קרבנא עבד אתערותא ונזיזא וסלקא עד ע"ד. והוא אתר, דכתיב, (דברים ל) ושבתי עד ה' אלהיך.

תשצ תו בבקר, מאי בבקר, דא אברהם כדקאמרן, דכתיב, (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר, בזמנא דרעוא אשתכח, בההיא שעתא לא הוה אכיל קרבנא אזורא, ומאן הוה אכיל, ההוא אתר דאקרי ע"ד, ואיהו פרסיא עלאה, דאיהו עדי עד, כדכתיב עדי עד וגו'.

תשצא וזמן אכילה, בצפרא דע"ד הוא, והאי עד, (הכי נמי) לעילא (הכי אתקרי), דכתיב, (ישעיה כו) בטווי בני עדי עד. ובבקר, היינו קרבן לה, ודאי. יאכל עד, ולא אזורא.

תשצב תננא סליק, ואתערותא דרזימו קשיר, ואתער לעילא וקיימא דא לקבל דא, (דף רמז ע"א) ונורא (נ"א ושרגא) דליק, ואנהיר בהאי אתערותא דלתתא. וכהנא אתער, ולינאי משכונן, ואזוזין זיידו, וכדין זומרא אתנסר, לאתקשרא בבמא, וזומרא נהיר ואזוזי זיידו, בגיני כך, זומרא טב לתתא, לאזוזאה זיידו, לזומרא אזורא דלעילא, וכלא אתער, לאתקשרא שמאלא בימינא.

תשצג ולזום דאיהו (ויקרא רמז ע"א) סלת, מלכותא דאתער אתערותא, נקטין לה שמאלא בימינא, ומקשרי לה בגופא, וכדין נגיד משנא עלאה, ולקטא ליה על ידא דצדיק. ועל דא בעי למעבד אתערותא דסלת במשנא, ואתקשר פלא פוזדא, וכדין עדנא ונזיזין דזוזדא נוד, ולקטין עדנא ונזיזא דזוזדא, כל אינן פתרין, ואתקשר דא בדא, ואתנהיר סיהרא, ואתקשרא בשמשא, ויתיב כלא בעדנא.

תשצד וכדין קרבן ליי, ולא לאזורא. ועל דא, בבקר יאכל עד, ולא לאזורא (עד), יאכל עד, ויתעדן ויתקשר בקשוריה בקדמיתא. אימתי, בבקר. דבעי לאתברכא שמו קדישא בקדמיתא, ולבתר יתברכון אזורין.

תשצה ועל דא, אסיר ליה לבר נש לברכא לזבירה בצפרא, עד דיברך לקודשא בריך הוא, דאיהו בעי לאתברכא ברישא, והיינו בבקר יאכל עד. ולבתר יתברכון אזורין, ולערב יזלך שלל. דהא קרבנות דהוה ברישא, כלא אתקרב לקודשא בריך הוא, ואתערותא סלקא תמן. ובגין דהא הוא אתברך, הוה מקשר קשרין לכל שאר זילין עלאין, ומפליג לון ברכאן, לכל זוד וזוד כדקא וזוי ויאות ליה, ומתבסמן עלמין, ואתברכאן עלאין ויתאין.

תשצו והיינו רזא דכתיב, (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי וגו', בקדמיתא, לבתר פליג לכלהו, ואמר, אכלו רעים שתו ושכרו דודים. אריק ברכאן לכלהו, ומפליג לון, לכל זוד וזוד כדקא וזוי ליה, ועל דא ולערב יזלך שלל. דהא שמו קדישא יתברך בקדמיתא, והשתא פליג ברכאן לכלהו עלמין. דלא תימא דקרבנא מתקרב לון, ולא לשום זילא אזורא, אלא כלא מתקרב לקודשא בריך הוא, והוא אריק ברכאן, ומפליג ברכאן לכלהו עלמין, ובגין כך קרבן ליי, ולא לאזורא.

תשצו אמר רבי שמעון, ברי, שפיר קא אמרת. תו אתערותא אזורא דקרבנא, כלא בגין לאמשכא ברקאן, ולא תערא ברקאן, דיתברכון כלהו עלמין. בקדמיתא קרבן לוי, ולא לאזורא, השתא תקריבו את קרבנכם, דיתקשרון כלהו עלמין כוודא, ויתזבון ויתברכון עלאי ותתאי.

תשצו פתוז רבי אבא ואמר קרא אבתריה, כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וגו', כל אלה שבטי ישראל, אלה שבטי ישראל מבעי ליה, מאי כל אלה. אלא, לאזברא (ס"א למזוזתם) לון, באתר דכל ברקאן מריקין תמן. שנים עשר. שנים עשר ודאי, קשרין דתקוני מטרוניתא, ואיהי אתוזברת בהדייהו, הדיא הוא דכתיב שנים עשר. וזאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם, הדיא באתר דא, דבור שריא.

תשצו תו אשר דבר, הכא קשרא זוד, לאתוזברא מתתא לעילא, ומעילא לתתא. מתתא, באלין תריסר שבטין, וזאת, אתוזברא בהדייהו. אשר דבר, הא זוזברא דכר וגוקבא, קשורא לתרין סטריין, מתתא ומעילא, לסוף קשר לון באתר דלעילא, דכר וגוקבא כוודא. הדיא הוא דכתיב איש אשר כבדכתיב וגו'. מאי כבדכתיב. אלא כבדכתיב בת זוגו. איש אשר כבדכתיב תרווייהו כוודא.

תת פתוז ואמר, (תהלים לה) יברכה " מציון וראה בטוב ירושלם וגו', יברכה " מציון, דמניה נפקין ברקאן, לאשקאה לגינתא. והוא כליל כל ברקאן, ויהיב לה, ולבתר וראה בטוב ירושלם. לאזוזאה דכל ברקאן אתין מדכר וגוקבא. כוודא דא (במדבר ז) יברכה " וישמרה. יברכה " מדכורא. וישמרה מעוקבא. יברכה " מזכור. וישמרה משמור. וכלא זוד מלה, בגין דמתרווייהו נפקין ברקאן לעלמין. ועל דא, איש (דף רמוז ע"ב) אשר כבדכתיב ברך אותם.

תתא רבי יהודה פתוז קרא ואמר, ויכל יעקב לצוות את בניו וגו'. ויכל יעקב לצוות את בניו, לצוות, לברך מבעי ליה. אלא דפקיד לון לגבי שכינתא, לאתקשרא בהדיה. תו, דפקיד לון על עסקי מערתא, דהיא קריבא לון ערן, דתמן הוא אדם הראשון קבור.

תתא תא זוזי, והוא אתר אקרי קרית ארבע. מאי טעמא. בגין דתמן אתקברו ארבע זוגות, אדם וזוה. אברהם ושרה. יצחק ורבקה. יעקב ולאה. הא קושיא הכא, דתנינן, אבהן אינן רתיבא קדישא, ורתיבא לאו פוזות מארבע, ותנינן קודשא בריך הוא אוזבר למלכא דוד בהדייהו, ואתעבידו רתיבא שלימותא, הדיא הוא דכתיב, (תהלים קיז) אבן מאסו הבונים וגו'. דדוד מלכא אתוזבר למיהו רתיבא שלימותא בהדייהו. אי הכי דוד בעיא (ז"א לאתקשרא) לאתקברא בגו אבהן, ויהי קרית ארבע בהדיה, מאי טעמא לא אתקבר בהדייהו.

תתא אלא, דוד מלכא אתר מתתקן הוה ליה כדקא יאות, ומאן הוא ציון, לאתוזברא ליה כוודא. ואדם דאתקבר בגו אבהן, הא אינן אתקברו בהדיה, בגין דאיהו מלך קדמא הוה, ואתעבר מניה מלכו, ואתיהב לדוד מלכא. ומימיו דאדם, אתקיים דוד מלכא. דאדם אלה שנין אתגזר עלוי, ואתעברו מניה שבעין שנין, יומיו דדוד מלכא, והוא

יהיב לון. ואבדון ה' יקובמון עד דייטי דוד מלכא, אלא וכה לאתריה, כדקא וזוי ליה, בגיני כף לא אתקבר לגבי אבדון.

תתד תו, אבדון באתר דדכורא שריין, ודוד באתר דנוקבא, ואבדון נוקבן אתקברו בהדיהו. ודוד אתקבר ואתנובר באתר דדכורא, מלה כדקא וזוי ליה.

תתה ויאסוף רגליו אל המטה, בגין דהא איהו באתר דזוין יתיב. כד בעא לאסתלקא מעלמא, נזיית רגליו לגבי מטה, ואתכניש ואסתלק מעלמא, דהא הוא דכתיב, ויגע ויאסף אל עמיו.

תתו פתחו ואמר, (תהלים פד) נכספה וגם כלתה נפשי לזוהרות ה', מלה דא דא הא אוקמוה זביריא. אבל תא וזוי, אית מדורין תתאין, ואית מדורין עלאין. בעלאין לאו (מדורין) שריין תמן, ובמאן אינון בתי גואי, ובתי בראי. אינון אקרון זוהרות ה', בגין דאינון קיימי ברזוימו ותיאובתא לגבי נוקבא. תא וזוי, כד נשמתא סלקא אתער כלא לגבי נוקבא, דהא איהי אתאזודת בתיאובתא שלימתא ואתקשרת ביה.

תתו יעקב לא מית, בגין כף לא אתמר ביה מותא, אלא ויגע ויאסף אל עמיו. וזוי מיה כתיב, ויאסוף רגליו אל המטה, דאתכניש שמשא לגבי סיהרא, שמשא לא מית, אלא אתכניש מעלמא, ואזיל לגבי סיהרא.

תתו תא וזוי, בשעתא דאתכניש יעקב, אתנהיר סיהרא, ותיאובתא דשמשא עלאה אתער לגביה, בגין דשמשא כד סליק, אתער שמשא אזורא, ואתדבק דא ברא, ואתנהיר סיהרא.

תתו אמר רבי שמעון, שפיר קא אמרת, אבל הא אתמר, דעלאה עלמא דדכורא, אתקשר בתתאה דאיהו עלמא דנוקבא, ונתתא אתקשר בעלאה, וכלא דא כגוונא דא.

תתי והא אתמר תרין עלמין גינהו, כדכתיב, (דברי הימים א טז) מן העולם (קנ"ג ע"ב) ועד העולם. ואף על גב דתרין נוקבי גינהו, וזד מתתקן בדכורא, וזד בגוקבא. דא שבע (שבת), ודא בת שבע. דא אם, ודא אם, דא אקרי אם הבנים, ודא אקרי אם שלמה. כדכתיב, (שיר השירים ג) צאנה וראנה בנות ציון במקל שלמה וגו'. במקל שלמה, במקל דכל שלמא דיליה. דא אם שלמה. כדכתיב, (מלכים א א) בת שבע אם שלמה.

תתיא וכתיב, (מלכים א ה) ותרב זוכמות שלמה. וזכמות שלמה, דא אם שלמה. דכתיב, (משלי לא) דברי לבואל מקל משה אשר יסרתו אמו. דברי לבואל מקל, דא קרא לאו אתיידע מהו סתימא דיליה. אלא, דברי לבואל מקל, דברים דאתמר בגין אל (דף רמט ע"א) דאיהו מקל, ובמאן איהו. דא (תהלים ז) אל זועם בכל יום. ואל שדי. כמה דאתמר.

תתיב לבואל כמא דאת אמר, (איוב מ) לבו פי. לבואל מקל, דאיהו בת שבע. משה אשר יסרתו אמו, כד אתגלי עלוי בגבעון, בזלמא דליליא.

תתיג תא וזוי, יעקב אתפניש לגבי סיהרא, ועביר בה פירין לעלמא. ולית קף
 דרא בעלמא, דלא אית ביה איבא דיעקב, בגין דהא איהו אתער אתערותא לעילא, בגין
 דכתיב, ויאסוף רגליו אל המטה, דאיהו מטתיה דיעקב ודאי.
תתיד ופאה וזלקיה דיעקב, דהא אשתלים לעילא ותתא, דכתיב, (ירמיה ל)
 ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם ה' וגו' כי אתה אני. כי אתי אתה לא אתמר, אלא כי אתה
 אני, והא אתמר.

תתטו רבי יעזק פתוז ואמר, ויבאו עד גרן האטד וגו', וכתיב, וירא יושב הארץ
 הכנעני את האבל בגרן האטד וגו'. הגי קראי אית לאסתכלא בהו, מאי איכפת קן דאינן
 אתו עד גרן האטד. ומאי טעמא אתכנת אכלותא דא למצרים, דהא אבל ישראל מבעי
 ליה, מאי טעמא למצרים.

תתטז אלא הכי אמרו, כל ההוא זמנא דהוה יעקב במצרים, אתברך ארעא
 בגיניה, ונילוס הוה נפיק ואשקי ארעא, ועוד דפסק בפנא בגיניה דיעקב. ועל דא, מצרא
 עברו אכלותא, ואתכני עליהו.

תתזו פתוז ואמר, (תהלים קו) מי ימכל גבורות יי ישמיע כל תהלתו, האי קרא
 אוקמוה. אבל מהו ימכל, ידבר מבעי ליה. ואי תיבא דארוזיה דקרא הכי הוא, דהא קראי
 אינן הכי. לא. דכלהו לאוואה מלה קא אתיין. אוף הכא, לאוואה מלה קא אתיא, מי
 ימכל (גבורות יי), דכתיב, (דברים כג) וקטפת מלילות. גבורות ה', בגין דסגיאין אינן, דהא
 כל גורא דדינא, מתמן קא אתיא, ועל דא, מאן איהו דיסלק ויעבר גורה וזרא, מאינן
 גבוראן דעביר קודשא בריה הוא.

תתיז תו, מי ימכל, וידבר, כלא וזד. ידבר, דהא כמה וכמה גבוראן אינן, דלית
 לון וזשכנא, כמה מארי דדינן, כמה מארי תריסין, כמה גרדיני גמוסין, ומלולא לא יכיל
 למללא לון.

תתיט ובמה ידיען, כלהו בהגדה, דאית ביה רזא דזכמתא, דהא במלולא
 ובאמירה לא יכיל למללא לון. למנדע לון, אבל בהגדה ידיען, כמה דכתיב, (תהלים קמה)
 דור לדור ישבח מעשיך וגבורותיה יגידו, ברזא דא ידיען, אבל גבורתה דהיא גבורה
 תתאה, ידברו, דכתיב וגבורתה ידברו.

תתכ ישמיע כל תהלתו, דסגיאין אינן (נ"א דרגין) דינן, דאשתמודען ומתנוברן
 בתהלה, וכמה זילין, וכמה משיריין דמתנוברן בה, דכתיב, (איוב כה) היש מספר
 לגודליו, ועל דא, מאן יכיל לאשתמע כל תהלתו.

תתכא תא וזוי, מצראי כלהו וזכימין הוו, ומסטרא דגבורה קא נפקי, כמה זילין
 וכמה משיריין, וכמה דרגין על דרגין, עד דמטו לגבי דרגין תתאין, ומצראי הוו וזרשין
 וזכימין בהו, וידעין סתיבין העלמא, ואסתכלו הא, דבזמנא דיעקב קיים בעלמא, לא אית
 עמא דשלקטא על בגוי, וידעו דהא ישתעבדו בהו בישראל זמנן סגיאין.

תתכב כיון דמית יעקב וזדו, אסתכלו מה יהא בסופא, עד דמטו לגורן האטד,
 דאיהו גורא דדינא שליטא, אט"ד בגימטריא יד, כמא דאת אמר, (שמות יד) וירא ישראל

את היד הגדולה וגו', כיון דמטו לאתר דא, זמנו גבוראן דנפקי מיהאי אטד. אמאי אקרי אטד. אלא, מה אטד נפקי כובין להאי סטרא ולהאי סטרא, הכי גמי יד, נפקי מינה אצבעאן, להאי סטרא ולהאי סטרא, וכל אצבעא ואצבעא סליק בכמה גבוראן, בכמה דינין, ובכמה נמוסין, כדין ויספדו שם מספד גדול וכבד מאד על פן קרא שמה אבל מצרים, ודאי אבל כבד זה למצרים, ולא לאזורא.

תתכנ רבי שמעון פריש פרשתא. נפקי יתבו לגו מערתא. אמר זמניא דיומא דין ינפול ביתא במתא, ויעדרון תרי רומאי מקטרגין. אי אנא במתא לא ינפול ביתא. אהדרו לגו מערתא יתבו.

תתכד פתח רבי שמעון ואמר, (ישעיה י) צהלי קולך בת גלים וגו'. (דף רמב"ע"ב) צהלי קולך, האי קרא לכנסת ישראל אתמר, בגין דאיהי משבנות ליה לקודשא בריה הוא, בקלא משבנות, ועל דא צהלי קולך. מהכא אוליפנא, כל מאן דבעי לשבנות לקודשא בריה הוא בקלא, בעיא ליה קלא געבוותא, דיערב לאזורין דשמעין ליה, ואי לאו, לא יקום לארמא קלא.

תתכה תא זוזי, ליואי דאתין מסטרא דא, דכתיב, (במדבר זז) ומבין זומשים שנה ישוב מצבא העבודה וגו'. מאי טעמא. בגין דקליה (דרגיה, ואי) נמיה, ולא יערב לאורין, כשאר זבורי, כדן מעברין ליה מהאי צבא העבודה (מוזיילין) דלעילא, דקיימין לגנא לגבי האי עבודה, וליקרא שמה קדישא כדקא זוזי.

תתכו זיילין לעילא, זיילין ומשרין לגבי תתאי, לשבנות שמה קדישא, ולימרא לון. ובגין פך ישוב מצבא העבודה. ובגין דכנסת ישראל קא משבנות ליה לקודשא בריה הוא, אמר קרא, צהלי קולך בת גלים, בת אבהן.

תתכז תו, בת גלים, עלמא דאתי אקרי גלים, בגין דכלא קיימא ביה, ואתכליל ביה תלי תלים, ונפקא מגיה לכלא. תו בת גלים, דכתיב, (שיר השירים ד) גל זעול, וכל אינון גלים ומבועין, כלהו נפקי מעלמא דאתי, וכנסת ישראל איהי בת גלים.

תתכח תא זוזי, האי קרא קשיא, בקדמיתא כתיב צהלי קולך, דהוא בגין לומר ולארמא קלא, ולבתר כתיב הקשיבי. אי הכי אמאי צהלי קולך, כיון דכתיב הקשיבי. אלא, צהלי, בגין לשבנות ולומר. תא זוזי, אי ישראל שראן לשבנות ולומר לקודשא בריה הוא, כדן כתיב הקשיבי, מאי טעמא, בגין דישאל אינון משבנות ומזמרון בגינה לקודשא בריה הוא, ועל דא כתיב צהלי קולך, וכתיב הקשיבי.

תתכט לישא, בגין דאתיא מסטרא דגבורה, כמא דאת אמר, (משלי ל) ליש גבור בבהמה. והאי לישא, גבורה, כתברא זיילין ותוקפין. עניה ענתות, בגין דאיהי אספקלריא דלא נהרא (עלה), עניה ודאי, לית לה נהורא לסיהרא מנהרה, אלא מה דיהיב לה שמשא.

תתל ענתות איהו וקל, כפר זוד, ושרין ביה כהני מסכני דאהדרן על פתוזין (דלואי), ולית מאן דישגוז בהו, בגין דכל אינון בגי דהוא כפרא (ס"א קלישין), קליסין הוו בעיניהו דעמא, וביתיהו ריקנין יתיר מכל עמא, בר מה דיהבין לון, כמסכני (ס"א קלישין)

קליסין דעמא. בגין כך, סיהרא לית לה גהורא מנרמיה, אלא בשעתא דאתובר עמה
שמישא אתגהיר.

תתלא תא וזוי, דכתיב, (מלכים א ב) ולאביתר הכהן אמר המלך ענתות לך על
שדרה כי איש מות אתה. וכי על דומין ליה אדוניו, איש מות אקרי. אלא, בגין דהוה מאתר
מסכנא, דאידבק ביה סיהרא, דאיהי עניה ענתות.

תתלב ואי תימא, (מלכים א ב) וכי התענית בכל אשר התענה אבי, בגיני כך
זכאה דלא קטיל ליה. אלא אביתר, בגין דהוה מאתר מסכנא, זכה ביה דוד, עד לא סליק
למלכו, כד הוה מכמאן ליה שאול, והוי ארוזי כמסכנא, (לבתר) אביתר כנונא דא, ולזמנא
דשלט שלמה, סיהרא קיימא באשלמותא, והוה בוזדוותא דעתירו, דכלא הוה ליה, לא זכה
ביה אביתר.

תתלג ודאי שדרה ענתות, רזא דמלה הוה, וירמיה דקני ליה, כלא הוה, בגין
לאזוסנא רזא עלאה. תא וזוי, כד שלטא סיהרא, שדרה תפוזים אקרי, כד איהו במסכנא,
שדרה ענתות. בגיני כך, תושבזותא דלתתא, עביד ליה עתירו, ושלימותא.

תתלד כמה דדוד, כל יומיו אשתדל למעבד שלימו לה, ולגנא זמרי, לזמרא
ולשבזותא לתתא. וכד דוד אסתליק מעלבא, שביק לה בשלימו, ושלמה זטל לה בעותרא,
בשלימותא, דהא סיהרא נפקא ממסכנא, ועאלת לעותרא, דבהך עותרא, שלט על כל מלכי
ארעא.

תתלה ועל דא (מלכים א ו) אין כסף נזושב בימי שלמה. אלא כלא דהב,
דאתרבי דהב, ובההוא זמנא כתיב, (איוב כז) ועפרות זהב לו, דהא עפר דלעילא, הוה
מסתכל ביה שמישא, ובאסתכלותא דשמישא ותוקפיה, עפרא עביד ואסגי דהב.

תתלו תא וזוי, מטורי דגהירו, דתוקפא דשמישא תמן, עפרא (דף רז ע"א) דארעא
ביני טורי, כלהו עבדי דהב, ואכלמלא זיוון בישין דרביאו תמן, בגי נשא לא הוה מסכנא, בגין
דתוקפא דשמישא אסגי דהב.

תתלז בגין כך, ביומוי דשלמה, אין כסף נזושב למאומה, דהא תקיפא דשמישא
אסתכל בעפרא, ואסגי ליה דהב. ועוד דההוא עפרא, סטרא דדינא איהו. כד אסתכל ביה
שמישא, זטל תוקפא ואתרבי דהבא. כיון דאסתכל שלמה בה, שבזו ואכריז ואמר, (קהלת
ג) הכל הית מן העפר וגו'.

תתלז ועל דא שלמה לא אצטריך לגנא כדוד, אלא שירתא דאיהו רזימי
דעותרא, דהוא גהירו ורזימו דכל תושבזון דעלבא ביה הוה, תושבזותא דמטרוניתא כד
יתבא בפרסיא לקבליה דמלכא קאמר.

תתלט כתיב, (מלכים א י) ויתן המלך את הכסף בירושלם כאבנים, בגין דכלא
הוה דהב, ועפרא אתקשר בשמאלא, בסטרא דרזימו. כמא דאת אמר, (שיר השירים ב)
שמאלו תזות לראשי, ושמישא אתדבק בהדה, ולא אתעדרי מינה.

תתמו שלמה טעה בהאי, דהא זמא דאתקריב סיהרא בשמישא, וימינא מזובקא,
ושמאלא תזוזת רישא, כיון דאתקריבו דא בדא, אמר, הא אתקריבו כוזדא, ימינא מיה

הָכָא. דְּהָא יְמִינָא לָאו אִיהוּ אֶלָּא בְּגִין לְקַרְבָּא, כִּינן דְּאִתְקַרְבּוּ דָּא בְּדָא לְמַאי אַעֲטְרִיהּ, מִיד אֵין כֶּסֶף נְזוּשָׁב בִּימֵי שְׁלֵמָה.

תתבא אָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲנִת דְּזוּזִית יְמִינָא, זוּזִיךְ, אֲנִת תַּעֲטֹרָךְ לְזוּסָד בְּנֵי נָשָׂא, וְלָא תַשְׁכּוּז. מִיד סָטָא שְׂמִשָּׂא מִלְּקַבֵּל סִיְהָרָא, וְסִיְהָרָא שְׂרִיא לְאִתְזוּשְׁכָא, וְהוּה שְׁלֵמָה מוֹהֲרָר עַל פְּתוּזִין, וְאָמַר, (קֹהֶלֶת א) אֲנִי קֹהֶלֶת, וְלָא הָוָה מֵאן דִּיעֲבִיד עֲמִיָּה זוּסָד, מַאי טַעֲמָא, בְּגִין דְּדוּזָה יְמִינָא, וְלָא זוּשִׁיב לִיה. הָדָא הוּא דְכִתִּיב, (מִלְכִּים א י) אֵין כֶּסֶף נְזוּשָׁב בִּימֵי שְׁלֵמָה לְמַאֲוָמָה.

תתבא וְעַל דָּא, כָּל דְּאִסְגֵּי תוּשְׁבּוּזִין לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אִסְגֵּי שְׁלֵמָה לְעִילָא, בְּגִינֵי כָּךְ הִקְשִׁיבֵי לְיִשָּׁה. כְּתִיב, (אִיּוֹב ו) לֵישׁ אֹבֵד מִבְּלִי טָרֶף וְגו', לֵישׁ הֵינֵנוּ לְיִשָּׁה, כְּדִכְתִּיב, זֶקֶק זֶקֶה. אֹבֵד, כְּדִכְתִּיב, (יִשְׁעִיָּה כו) וְבָאוּ הָאֹבֵדִים. מִבְּלִי טָרֶף, בְּגִין, דְּאִיהִי תַבְעָה (ס"א עִילָה) עֲלִיהָ לְמִיְהָב, כְּדִכְתִּיב, (מִשְׁלִי לֹא) וְתָקַם בְּעוֹד לִלְלָה וְתִתֵּן טָרֶף לְבִיתָהּ. וְבְנֵי לְבִיא יִתְפָּרְדּוּ. בְּגִין דְּכִלְהוּ זוּזִילִין, כִּד אִיהִי יְהִיבָת לְהוֹן טָרֶף, כְּלָהוּ מִתְזוּבְרִין כְּזוֹד, וְיִנְקִין כְּזוֹד. וְכִד אִיהִי יִתְבָּא מִבְּלִי טָרֶף, דְּגָרַם גְּלוּתָא, וְדָאי בְּנֵי לְבִיא יִתְפָּרְדּוּ, מִתְפָּרְשֵׁן כְּלָהוּ לְכַמָּה סְטָרִין וְאַרְזוּין, בְּגִין לְאַשְׁכּוּזָא לְמַעֲבַד דִּינָא. וְעַל דָּא, בְּזַמְנָא דְּקֶרְבָּנָא אֲתַעֲבִיד, כָּלָא מִתְתַּקֵּן, וּמִתְקַרְבִּין כְּזוֹדָא כְּדִקְאֲמֹרֵן. הַשְׁתָּא דְּקֶרְבָּנָא לֹא אֲתַעֲבִיד, וְדָאי בְּנֵי לְבִיא יִתְפָּרְדּוּ, וְבְגִינֵי כָּךְ, לִית כֵּן יוֹם דְּלֹא אֲשַׁתְּכּוּז בֵּית דִּינָא, דְּהָא לֹא מִתְעָרִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין בְּשְׁלִימוּ עֲלָהּ כְּדִקְאֲמֹרֵן.

תתבא תָּא זוּזִי, הַשְׁתָּא גְּלוּתָא דְּבִר נָשׁ, אֲתַעֲר שְׁלִימוּ לְעִילָא וְתַתָּא, וּבְבִרְכָתָא דְּבִרִּיךְ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִתְבָּרְכִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין. וְעַל דָּא בְּעִלּוּתָא דִּישְׂרָאֵל מִתְבָּרְכָן עֲלָמִין. מֵאן דְּמִבְּרֶךְ לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִתְבָּרַךְ. מֵאן דְּלֹא בְּרִיךְ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לֹא יִתְבָּרַךְ. הָדָא הוּא דְכִתִּיב, (שְׁמוּאֵל א ב) כִּי מִכְבְּדֵי אֲכַבֵּד וּבּוּזֵי יִקְלּוּ.

תתבא רַב הַמְּנוּנָא סָבָא, כֶּסֶף דְּבִרְכָתָא לֹא יְהִיב לִיה לְבִיר נָשׁ אֲזוּרָא לְבִרְכָּא, (דְּבַעֵי לְאִתְנַטְלָא) אֶלָּא אִיהוּ אֲקָדִים וְנָטִיל לִיה (בִּימִינָא וּבְשְׁמַאֲלָא) בְּתִרֵי יְדֵי וּמִבְּרַךְ. וְהָא אֲמֹרֵן, דְּבַעֵי לְנָטִילָא לִיה בִּימִינָא (ס"א וְלֹא בְשְׁמַאֲלָא) וּבְשְׁמַאֲלָא, וְאֵף עַל גַּב דְּכִלָּא אֲתַעֲרוּ בֵּיה, שְׁפִיר הוּא. אֲבָל כֶּסֶף דְּבִרְכָה הָכִי אַעֲטְרִיךְ כּוּס, דְּכִתִּיב, (תְּהִלִּים קט"ז) כּוּס יִשׁוּעוֹת אֲשָׂא, דְּהָא בְּהָא כּוּס, אֲתַנְגִּידוּ בְּרַכָּאן מֵאֵינוֹן יִשׁוּעוֹת דְּלְעִילָא, וְהוּא נָטִיל לֹון, וְכַנִּישׁ לֹון לְגַבֵּיהּ, וְתַבֵּן אֲתַנְטִיר (לֹון) וְזַמְרָא עֲלָהּ וְאֲתַכְנִישׁ בְּהָהוּא כּוּס. וּבְעִינֵן לְבִרְכָּא לִיה בִּימִינָא, (ס"א וּבְשְׁמַאֲלָא) וְלֹא בְשְׁמַאֲלָא, וְזַמְרָא דְּאִיהוּ בְּהָא כּוּס כַּנִּישׁ, דִּיתְבָּרְכוּן כְּזוֹדָא, וּבְעִינֵן לְבִרְכָּא פְתוּרָא, דְּלֹא תְהָא רִיקָנִיא מְנַהֲמָא וְזַמְרָא, כָּלָא (זוֹד) כְּזוֹדָא.

תתבא תָּא זוּזִי, כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, כּוּס שֶׁל בְּרַכָּה אֲקָרִי, וְכִינן דְּאִיהוּ כּוּס שֶׁל בְּרַכָּה, בְּעִינֵן יְמִינָא וּשְׁמַאֲלָא (וּבַעֵי) לְנָטִילָא לִיה, וְהָהוּא כּוּס אֲתִיְהִיב בִּין יְמִינָא (דָּף רז ע"ב) וּשְׁמַאֲלָא, וּבַעֵי דְּאִתְמַלְיָא זַמְרָא, בְּגִין זַמְרָא דְּאִוְרִייתָא, דְּאִיהוּ נָפִיק מִעֲלָמָא דְּאִתִּי.

תתבא וְתָא זוּזִי, כּוּס שֶׁל בְּרַכָּה, (הָכָא) בְּהָאִי אֲתַגְלִיין מִלִּין עֲלָאִין, הָכָא דְּאֵין בְּמַעֲרָתָא, אִימָא הָכָא אֲתַגְלִיָּא רָזָא דְּרִתִּיכָא קִדִּישָׁא. כּוּס שֶׁל בְּרַכָּה בְּעִי לְקַבֵּלָא לִיה בִּימִינָא וּשְׁמַאֲלָא, דָּא עֲפֹן וְדָרוּם, וְכּוּס שֶׁל בְּרַכָּה דִּיהָא נָטִיל בְּרַכָּה מְנִיָּהּ. מֵאן כּוּס שֶׁל

בְּרַכָּהּ, דָּא מִטְּתוּ שְׁלִישְׁלִבְהוּ, דְּבִעִינָן דְּאִתְיִיהִיב בֵּין עֲפֹן לְדָרוּם, וּבְעֵי לְאַנְזָא לָהּ בִּימִינָא, וְגִוְפָא דִּיתְתֵּקָן בְּהַדְיָהּ, וְיִשְׁגֹּז בֵּיהּ בְּהֵוָה כּוּס, לְבָרְכָא לִיהּ בְּאַרְבַּע בְּרַכָּאן, בְּגִין דְּכְתִיב, (דְּבָרִים י"א) תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלֶהֶיךָ בַּה' וְגו'. אֲשֵׁתְכוּן בְּכוּס שֶׁל בְּרַכָּה, רָזָא דְּמַהֲמֻנְתָּא, עֲפֹן וְדָרוּם וּמִזְרָז וּמַעְרָב, הָא רְתִיכָא קִדִּישָׁא כְּדָקָא זִוְי לִיהּ.

תַּתְמוּז וּפְתוּרָא בְּנֶהְמָא, בְּגִין דִּיתְבָּרַכָּא הֵוָה לָזוּם דְּלִתְתָּא, וְיִתְבָּרַךְ לָזוּם עֲוֵנִי, וִיְהֵא לָזוּם פִּנְגָּ, וְהָא אוּקְיָמָנָא. וְיִשְׁתְּכּוּן דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְבָּרַכָּא בְּד' סְטְרֵי עֲלָמָא, לְעִילָא וְתַתָּא לְעִילָא (בְּהֵוָה נֶהְמָא שֶׁל בְּרַכָּה). וְכוּס שֶׁל בְּרַכָּה, לְאַתְּזוּבְרָא דְּדוּד מַלְכָּא בְּאַבְהָן, וְיִתְבָּרַךְ לִתְתָּא, דִּיתְבָּרַךְ (נִ"א וּפְתוּרָא בְּנֶהְמָא בְּגִין דִּיתְבָּרַךְ מִכָּל סְטְרִין מַעֲלִילָא וּמַתָּא לְעִילָא בְּרָזָא דְּכוּס שֶׁל בְּרַכָּה לְאַתְּזוּבְרָא דְּדוּד מַלְכָּא בְּאַבְהָן וְיִתְבָּרַךְ לִתְתָּא דִּיתְבָּרַךְ לָזוּם עֲוֵנִי וִיְהֵא לָזוּם פִּנְגָּ וְהָא אוּקְמוּה וְיִתְבָּרַךְ) פְּתוּרָא דְּבִר נֶשׁ, לְאַשְׁתְּכּוּנָא בֵּיהּ מִזְזָא תְּדִיר.

תַּתְמוּז קָמוּ כָּלְהוּ וְנִשְׁקוּ יְדוּי, אָמְרוּ בְּרִיךְ רִזְזוּמָנָא דְּאַעֲלִילָנָא הָכָא, וְשִׁמְעִנָא מִלִּין אֲלִין. נִפְקוּ מִן מַעְרֶתָא וְאִזְלוּ, כִּד עֲאָלוּ בְּמִתָּא, זָמוּ עֲיִטְרָא דְּבִנֵּי נֶשָׁא דְּמִיתוּ, דְּנִפְל בִּיתָא עֲלֵיהּ, יָתְבוּ וְזָמוּ דְּקָא סְפָדִי לְאַיְנוֹן דְּמִיתוּ, עִם אֵינוֹן רוּמָאִי.

תַּתָּא פְּתוּז רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר וַיָּבֹאוּ עַד גֶּרֶן הָאֶטֶד, מֵאֵן גֶּרֶן הָאֶטֶד. אָלָא, הָכָא אֲתַרְמִיז שְׁלִטְנוּתָא דְּמִצְרָאִי דְּאַתְעָדִי. גֶּרֶן הָאֶטֶד, דָּא מִמְנָא שְׁוֹלְטָנָא דְּמִצְרָאִי, דְּאַתְעָדִי מִקְבִּי שְׁוֹלְטְנוּתָא דִּישְׂרָאֵל, דְּהָא זָמוּ (גִּזְרִין). כְּמָא דְּאַתְּ אָמַר, (מַלְכִּים א' כ"ב) מְלוֹכֵי שָׁמַיִם בְּגָדִים בָּגְדִין. וְעַל דָּא וַיִּסְפְּדוּ שָׁם מִסְפֵּד גָּדוֹל וְכַבֵּד מְאֹד וְגו'.

תַּתָּא עַל כֵּן קָרָא שְׁמָהּ אֲבָל מִצְרִים עַד הַיּוֹם הַזֶּה, דְּיִדְאִי מִמִּצְרַיִם הָוָה, אוֹף הָכָא לָאוּ דִּיִּדְאִי נִיגְדוּ אֲלִין בְּכִינִין, אָף עַל גַּב דְּמִיתוּ בֵּיהּ יִדְאִי, וְאֲלִין יִדְאִי, אֲלִמְכָּא הָווּ יִדְאִי, לָא מִיתוּ, וְכִינִין דְּמִיתוּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְכַפֵּר זִזְבִּיָּהּ.

תַּתָּא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן תָּא זִוְי, דִּיעֲקֵב אָף עַל גַּב דְּנִפְקַת נְשִׁמְתִּיהּ בְּמִצְרַיִם, לָאוּ בְּרִשְׁוּתָא אֲזוּרָא נִפְקַת. מֵאִי טַעְמָא, כְּמָה דְּאַתְמוּר, דְּלָא הָוָה מִיּוֹמָא דְּאַתְבָּרִי עֲלָמָא עֲרִסָא שְׁלִימָתָא כְּהֵוָה עֲרִסָא דִּיעֲקֵב. בְּשַׁעֲתָא דְּהָוָה סְלִיק מַעֲלָמָא נְשִׁמְתִּיהּ, מִיָּד אֲתַקְשֵׁר בְּאַתְרִיהּ, וְהָא אוּקְיָמָנָא.

תַּתָּא תָּא זִוְי, כִּד הָוָה עֲאֵל יַעֲקֹב בְּמַעְרֶתָא, כָּל רִיזוּן דְּגִנְתָּא דְּעָדָן אֲשֵׁתְכוּן בְּמַעְרֶתָא, וּמַעְרֶתָא סְלִקָא זְהוּרָא, וְשִׁרְגָא זוּד דְּלִיק. וְכִד עֲאָלוּ אֲבָהָן לְגַבֵּי דִיעֲקֵב לְמִצְרַיִם, לְאַשְׁתְּכּוּן עֲמִיָּה, אֲסִתְלַק זְהוּרָא דִּישְׁרָגָא. כִּינִין דְּעֲאֵל יַעֲקֹב בְּמַעְרֶתָא, הִדְרָא שִׁרְגָא לְאַתְרִיהּ, כְּדִין אֲשֵׁתְלִים מַעְרֶתָא מִכָּל מַה דְּאַעֲטְרִיהּ.

תַּתָּא וְעַד יוֹמֵי עֲלָמָא, לָא קָבִילַת מַעְרֶתָא בִּר נֶשׁ אֲזוּרָא, וְלָא תְקַבֵּל. וְנִשְׁמַתִּין דְּזָכָאן אֲעָבְרִין מִקְבִּיָּהּ בְּבִי מַעְרֶתָא, בְּגִין דִּיתְעָרוּן, וְזָמוּיִן זְרַעָא דִּישְׁבְּקוּ בְּעֲלָמָא, וַיִּזְדוּ קָמוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אָמַר רַבִּי אָבָא, וְזִנְיָטָא דִּיעֲקֵב מֵאִי אִיהוּ, אָמַר לִיהּ, זִיל שְׂאִיל לְאַסְיָא.

תַּתָּא תָּא זִוְי, כְּתִיב וַיְצֵו יוֹסֵף אֶת עֲבָדָיו אֶת הָרוֹפְאִים לְזַנְטוֹ אֶת אָבִיו וַיִּזְנְטוּ הָרוֹפְאִים אֶת יִשְׂרָאֵל, סְלִקָא דְּעֵתָהּ כְּשֶׁאֵר בְּנֵי נֶשָׁא הָוָה וְזִנְיָטָא דָּא. אִי תִימָא בְּגִין אוּרְזָא הוּא דְּעָבְדוּ, הָא כְּתִיב וַיָּמָת יוֹסֵף בֶּן וְגו' וַיִּשֶׁם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, הָא לָא אִזְלוּ עֲמִיָּה בְּאֶרְזָא, דְּהָא תַּמָּן אֲתַקְבֵּר, וְכְתִיב וַיִּזְנְטוּ אוֹתוֹ.

תתנו אלא, ארזא דמלכין אינון, בגין לקיימא גופייהו, וזנטי לון במישון רבות,
עלאה על כל מישון, מעורב בבוסמין, ושאיב ליה בגופא יומא בתר יומא בההוא מישון
טבא, ארבעין יומין. דכתיב, וימלאו לו ארבעים יום כי כן ימלאו ימי הזנוטים. בתר
דאשתלים דא, קיימא גופא שלים זמנין סגיאין.

תתנו בגין דכל ההוא ארעא דכנען, וארעא דמצרים, מכלה גופא ומרקב ליה
(דף רנא ע"א) לזמן ועיר מכל שאר ארעא, ובגין לקיימא גופא עבדי דא, ועבדי וזניטא דא
מגו ומברא. מגו דשון ההוא מישון על טבורא, והוא עאל בטבורא לגו ואשתאים במעוי,
וקאים ליה לגופא מגו ומברא לזמנין סגיאין.

תתנו ויעקב הכי הוה בקיומא דגופא, והכי אצטריך. דגופא דאבהן איהו, והוה
בקיומא בגופא ונפשא. בגוונא דא ליוסף, דאיהו דוגמא דגופא, ובקיומא דגופא ונפשא הוא.
בקיומא דגופא, דכתיב ויזנוטו אותו, בקיומא דנפשא, דכתיב וישם בארון במצרים.

תתנו ותנינן תרי יודין אמאי. אלא, יוסף נטר ליה ברית לתתא, ונטיר ליה ברית
דלעילא, אסתלק מעלמא, אתשוי בתרי ארזי, (אתר) בארון לתתא ובארון לעילא. ארון
דלעילא מאן איהו. אלא, כמא דאת אמר, (יהושע ו) הנה ארון הברית ארון כל הארץ,
דארון דלעילא ארון הברית אקרי, דהא לא ירית ליה אלא מאן דנטר ברית, ובגין דיוסף
נטר ליה לברית, אתשוי בתרי ארזי.

תתנו וישם בארון במצרים, הכי הוא ודאי. וקרא אוכוז רזא אזורא, דאף על גב
דנפקת נשמתיה ברשו אזורא, אתקשר בשכינתא. הדא הוא דכתיב, וישם בארון, לעילא
ולתתא, בגין דהוה צדיק. דכל צדיק ירית ארעא קדישא עלאה, כמא דאת אמר, (ישעיה
ס) ועבור כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר. ברור ה' לעולם
אמן ואמן:

סליק ספר בראשית